

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOUND TO THE FAE
EVA CHASE

BOOK

SECRETS OF
WINTER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SECRETS OF WINTER

EVA CHASE

BOUND TO THE FAE

Kışın Sırları

Fae'lere Bağlı serisinin 5. kitabı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İlk Dijital Baskı, 2021

Telif Hakkı© 2021 Eva Chase

Kapak tasarımı: Yocla Kitap Kapak Tasarımı

Ebook ISBN: 978-1-990338-00-7

Ciltsiz ISBN: 978-1-990338-01-4

İÇİNDEKİLER

[Bedava Kitap!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

Bölüm 29

Bölüm 30

Fae'lere Bağlı serisinin bir sonraki kitabı

Gölge Hırsızı'ndan alıntı

Yazar Hakkında

ÜCRETSİZ KİTAP!

Eva'nın haber bültenine kaydolduğunuzda, ters harem şehir fantezisi serisi Their Dark Valkyrie'nin tamamlayıcı romanı *Raven's Fall*'ı ÜCRETSİZ edinin.

[Ücretsiz e-kitabınızı şimdi almak için buraya tıklayın!](#)

Talia

Sylas'ın çalışma odasındaki koltukta pozisyonumu ayarlıyorum, yumuşak dolgu şu anda o kadar da rahat değil. Etrafımdaki dört figürün bana odaklanan ilgisi sadece destekleyici, ama yine de sırtımdan aşağıya bir baskı akıyor. Belki de hedefimde birkaç kez başarısız olduğum içindir.

Seelie baş lordu ve kadrosuna dair farkındalığımı elimden geldiğince bastırıyorum ve avuçlarımdaki ellerime bakıyorum. Zihnimin gerisinde, taptığım bu adamların diğer izlenimlerini çağırıyorum: gülümsemeler, alaycı sözler ve şefkatli okşamalar.

O anıların neşesi kalbimin etrafında çiçek açıyor. Bu duyguyu elimden geldiğince sesime yansıtıyorum. "*Sole-un-straw*."

Avuçlarımda parlayan altın bir ışık titreşiyor. Genişlemesini ve aydınlanmasını istiyorum ama tıpkı daha önceki denemelerimde olduğu gibi, bir anlığına dalgalanıyor ve sonra kayboluyor. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefesimi tutamıyorum.

August kolunu omuzlarıma dolayabilmek için sandalyemin koluna doğru eğiliyor ve aynı anda eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor. "Her şey yolunda, tatlım. Büyü pek de kesin bir süreç değildir. Yüz tane mükemmel ekmek pişirmek, gerçek bir isimden aynı etkiyi üst üste iki kez elde etmekten daha kolaydır."

Sanırım onun bu ilgisizliği beni rahatlatmalı. Sürünün lider savaşçısı, benim gayri resmi öğretmenim olarak hareket eden kişidir.

Fae büyüünde acemi beceriler. Eğer bir şeylerin yanlış gittiğini düşünseydi, muhtemelen öğretilerini berbat ettiği için kendini suçlardı.

Astrid kapının yanındaki cilalı ahşap duvara yaslandığı yerde boğazını temizliyor. "Sadece bundan bile çok etkilendim. Ne zamandır gerçek isimlerle çalışıyorsun?"

Bu, Sylas'ın kadrosunun en yeni üyesi olan bilge fae askerinin benim yeteneklerime ilk kez tanık oluşu, ki bunu sürünün geri kalanından gizli tuttuk, çünkü bir insanın gerçek isimlerden yararlanamaması *gerekiyordu*. Diğer beklenmedik yeteneklerim beni yaz fae'leri için yeterince ilgi çekici bir nesne haline getirmişti, bir de işin içine başka bir katmayalım.

"Bronzun gerçek adını Aerik'ten öğrendim," diyorum, beni yıllarca hapseden ve işkence eden fae lorduna kısa bir atıfta bile bulunmaktan kendimi alıkoyarak. "Bunu yapmamı istemedi, sadece kafesimi her açtığında bunu söylediğini duydum. O zamanlar ne olduğunu bilmiyordum, sadece kaçmanın anahtarı olabileceğini biliyordum..."

Sylas ve ekibinin beni Aerik'in topraklarından çalıp bana gerçek bir yuva vermesinden aylar sonra bile, o zamanlardan kalan anılar ve onlarla birlikte gelen ürpertiği tamamen bastıramıyorum. August'un kolu etrafımda sıklaşıyor. O sabit sıcaklığa odaklanıyorum, gerçek ve şu anda burada.

"Oldukça gizemli birisin, değil mi?" Astrid, bu konuyu daha fazla kurcalamamanın daha iyi olacağını açıkça hissederek hızlıca söylüyor. "İşaretleri aldın mı?"

Başımı sallıyorum ve Whitt, Sylas'ın geniş masasına yerden konuşuyor. "Bir insanın bunları kullanmasında bazı farklılıklar olduğunu ya da henüz yeterince sağlam bir şekilde ustalaşmadığını varsayıyoruz, yine de onları kullanabilmesi etkileyici." Casus şefi bana sevecen ama hafif çarpık bir sırıtış attı.

Masasının arkasında oturan Sylas dirseklerini masanın üstüne dayamış, ellerini kavuşturmuş. Uyumsuz gözleriyle beni süzüyor - hem tamamen koyu renk olanı hem de kahverengi tenini alnından elmacık kemiğine kadar kesen vahşi bir yara iziyle yarılmış hayalet beyaz olanı. "Bu noktada sürekli olarak en azından bir etki yaratabiliyorsun. Daha güçlü bir etki yaratmana yardımcı olabilecek bir şey düşünebiliyor musun Talia?"

Sertçe yutkunuyorum. Yapabilirim ama bana verebilecekleri bir şey yok. Bundan bahsetmek sadece odada zaten var olan gerilimi daha da artıracaktır.

Gecenin yaz sıcaklığını, sedir ve meşenin rahatlatıcı kokularını. Bazılarından hiç bahsedemiyorum.

Yarın kış diyarına geri dönüyorum ve bir şekilde ruh ikizim *olan* Unseelie baş lorduyla bir hafta geçireceğim, her ne kadar insanlarda da olmaması gerekse de. Corwin'le geçirdiğim ilk on gün ve buraya döndüğümünden beri aramızdaki bağ sayesinde yaptığımız periyodik konuşmalar sırasında ona güvenmeye ve hatta ondan hoşlanmaya başladım... ama hâlâ emin olmadığım çok şey var. En önemlisi de şu anda etrafımdaki üç erkekle kurduğum sevgi bağlarını kaybetmeden onunla olan büyülü bağlantımı nasıl yönlendireceğim.

Büyüm her zaman duygularıma bağlı gibi görünmüştür. Bronzun gerçek adını sadece korktuğumda ya da daha önce korktuğum zamanları hatırladığımda etkili bir şekilde kullanabiliyorum. Hava, hızlı ve özgür hareket hissini gerektirir. Ve ışık... ışığın neşeye ihtiyacı vardır.

Kalbimin iki yöne doğru çekildiğinin farkındayken neşe dışında bir şey hissetmek zor. Elimden geldiğince, geçtiğimiz haftayı Seelie sürümle birlikte sadece bugünü düşünerek, sanki hiçbir şey bu mutluluğu tehdit edemezmiş gibi onlarla geçirdiğim anların tadını çıkararak geçirdim. Kurt aşıklaımla geçirdiğim bu son kısa zamanın kıymetini bilmek istiyorum ama ayrılışımlın arifesinde gelecekle ilgili kafamda kalan soruları görmezden gelmek çok daha zor.

Ve bunun da ötesinde... Corwin'le geçen hafta vedalaşmadan hemen önce, onun için saklamaya yemin ettiğim bir sırrı paylaştı. Tıpkı yaz fae'lerinin onlarca yıldır bir lanetten muzdarip olması gibi, görünüşe göre Unseelie'ler de kendi lanetleri ile karşı karşıya kalmışlar, kış fae'lerinin çoğunu öldürecek kadar ölümcül bir lanet.

Kanım, dolunayda Seelie'ye gelen vahşete geçici bir tedavi olarak işe yaradı, bu yüzden Corwin'in bendeki bir şeyin halkına da yardım edebileceğini umması mantıklı. Ama hâlâ lanetlerinin tüm detaylarını bilmiyorum, hatta bunun için ne yapabileceğimi bile.

Sadece kelimelerle açıklamaya çalışmaktansa, onunla birlikte olduğumda bana geri kalanını göstermesinin daha iyi olacağını söyledi. Ve Seelie'nin kış diyarının zayıflığından haberdar olmasını istemiyor, ta ki baş lord arkadaşlarının diyarlar arasındaki sınır boyunca saldırılarına devam etmek yerine Syllas ve meslektaşlarıyla müzakere edeceğinden emin olana kadar.

Bu bilgiyi bir kenara itiyorum ve elimden geldiğince etrafımdaki odaya yeniden odaklanıyorum. "Hayır," diyorum Syllas'a. "Sanırım konsantrasyonum tam olarak yerinde değil."

Başını salladı. "Bu mantıklı. Ve iç duvarınıza oldukça fazla enerji harcamış olacaksınız."

Bu konuda haklı. Bu alıştırma seansının başında, Corwin'le olan bağlantımı mühürlemek için içimde hayali bir ışık bariyeri çağırdım. Ona henüz gerçek isimlerimi kullandığımı söylemedim. Bir taraftan diğerine sakladığım o kadar çok sır var ki.

Corwin'den ayrı kaldığım süre boyunca, aklımdan geçen *her* düşünceyi ve duyguyu ona yansıtmadığımı bilmek için kısmi bir duvar ördüm ve böylece hassas bir konu ortaya çıktığında duvarı hızla yerine çekebiliyorum. Ama çoğu zaman onu tamamen kapatmadım. Eğer fark ettiyse, muhtemelen Seelie sevgililerimle bundan çok daha samimi faaliyetlerde bulunduğumu varsayıyordur.

Bu düşünce içime rahatsız edici bir sızı gönderiyor. Corwin'in varlığından bile haberdar olmadan önce kalbimi kazanan erkeklerden vazgeçmeyi reddettim ama onlara olan sevgimi ve arzumu hissetmesinin onun için kolay olmayacağını biliyorum. Kararı kendim vermiş olsam da, bu ruh ikizi bağ *içimde* bir sürü suçluluk duygusu uyandırıyor. Bu sancılar, yarın onu tekrar göreceğim bilgisiyle daha da güçlendi.

August saçlarımı okşuyor. "Endişelenme. Tanıdığın gerçek isimlerle yeterince iyi anlaşıyorsun, ihtiyacın olduğunda biraz yardım edebileceklerine güvenebilirsin."

Güven verici sözlerine rağmen, sesinde bir gerginlik var. Kış fae'leri arasında mümkün olan her türlü avantaja sahip olabilmem için beni mümkün olduğunca pratik yapmaya teşvik ediyordu. Corwin'in bana bilerek zarar vereceğine inanmasam bile, meslektaşları başka bir hikaye.

Belki de *tüm* Unseelie'ler potansiyel tehdittir. Eşim dışında hiçbiriyle fazla zaman geçirmedim. Neredeyse otuz yıldır sebepsiz yere yaz fae'lerini öldürüyorlar.

Ama kendime ait başka nedenlerden dolayı da ek alıştırma yapmayı kabul ettim. Bu becerilerin Unseelie'nin lanetine karşı işe yarayıp yaramayacağını kim bilebilir? Seelie'lerle neden savaşıyor olurlarsa olsunlar, bir şeyleri düzeltmek için yapabileceğim bir şey varsa öylece durup ölmelerini izlemeyeceğim.

"Sanırım er ya da geç Corwin'e büyümden bahsetmem gerekecek," diyorum August'un kucağına geri gömülerek. "Bağ yüzünden, istesem de istemesem de eninde sonunda ağzımdan kaçacak... Her şeyi önceden açıklamak daha iyi."

"Bu akıllıca olabilir," diyor Whitt. "Ama gerekli değilse itiraf etmek için acele etmezdim."

Sylas'ın ifadesi daha ciddi bir hal alıyor ama yine de başını sallıyor. "Güvenliğin konusunda endişelenmeden edemiyorum ama onu en iyi sen tanıyorsun. Kendinin bu yönünü onunla paylaşmaya hazır olduğunda, tepkisinden emin olacak kadar ona güvendiğini hissettiğinde karar senin."

Astrid onu mükemmel bir nöbetçi yapan uyanıklığıyla doğruldu. "Oraya tek başına dönmek istediğine emin misin? Arkadaşın Harper son ziyaretinden etkilenmemiş görünüyordu. Eminim yine seninle gelecektir?"

Tereddüt ediyorum. Kış diyarına ilk ziyaretimde, beni nelerin beklediğine dair fikrim yokken, en yakın yaz-fae arkadaşımın yanımda olması rahatlatıcıydı. Ama Harper'ın burada bir hayatı, elbise yapma becerileriyle diğer sürülerden müşteriler edinme ve diyarın dört bir yanındaki bölgeleri ziyaret etme gibi büyük hayalleri var... Sylas'ın baş lord olarak seçilmesinden sonra, Kalp'in yanındaki yeni evimize yerleşmek için bile fazla şansı olmadı.

"Başka kimseden zamanını benim gibi diyarlar arasında bölüştürmesini isteyemem," diyorum. "Özellikle de tüm sürü Hearthshire'a döndükten kısa bir süre sonra başka bir taşınmayla uğraşırken. Corwin'i artık daha iyi tanıdığımı göre, sanırım sorun olmayacak. Orada hayatın gerçekten nasıl olacağını görmeye başlamalıyım, değil mi? Sonсуza kadar peşimden gelmeyecektir."

Tüm erkeklerimin yüzlerinden geçen gölge içimi burkuyor. Bu yorumları, onları geride bırakıp kalıcı olarak kış diyarına taşınmayı düşünüyormuşum gibi yapmak istemedim, ancak hepimiz biliyoruz ki ruh ikizi bir bağdan beklenen sonuç budur.

Yine de hiçbir endişelerini dile getirmiyor. Durumun zaten ne kadar zor olduğunu bildikleri halde bana baskı yapmamak için çok uğraşıyorlar.

August başparmağıyla omzumu okşuyor ve Sylas da bana karşı hissettiği sıcaklığı yansıtmayı başaran o çekingen gülümsemelerinden birini takınıyor. "Kış diyarını tek başına deneyimlemek daha bilinçli bir karar vermene yardımcı olacaksa, itiraz etmem. Ancak bir arkadaşın olmasını özlediğini fark edersen, bir sonraki ziyaretinde her zaman seçeceğin bir refakatçi ayarlayabiliriz."

Kendime ve kalbime aslında ne yaptığımı anlayana kadar kaç kere gidip geldim. Ellerime bakıyorum, keder ve umudun garip bir karışımı olan bir duygu dalgası beni sarıyor.

Astrid hızlıca bir selam çizer. Henüz kendisini Sylas'ın kadrosunun geri kalanıyla aynı seviyede görme alışkanlığına sahip değil. "Eğer sizi memnun edecekse, ben artık gideyim lordum."

Belki de ben gitmeden önce biraz yalnız kalmak isteyebileceğimizi fark etmiştir. Bu odadaki adamlar ve Corwin dışında ilişkiyi bilen tek kişi o. Sürünün geri kalanı ve Sylas'ın diğer baş lordları sadece August'la ilişkiyi olduğuna inanıyor.

Sylas gülümsemesini ona yöneltiyor. "Bugünkü başarılı hizmetiniz için teşekkür ederim. Seni ekibime kattığım için mutlu olmaya devam ediyorum."

Astrid hızlı bir gülümsemeyle karşılık verir ve arkasından kapıyı kapatarak geri çekilir.

August'un kucağına kıvrılıyorum ve o da parmaklarını çenemde gezdirerek cesaret verici bir ses çıkarıyor. Ama içimde her zamanki arzularımın serbest kalamayacağı kadar çok gerilim düğümlenmiş durumda. Onun boştaki elini kavıyorum ve beni dikkatli ama ateşli bakışlarla izleyen diğer iki sevgilime bakıyorum.

"Bu gece yalnız kalmak istemiyorum," diyorum, "ama uyurken yanımda olmanı istiyorum. Eğer sorun olmazsa."

Sylas, hissetmiş olabileceğim tüm belirsizlikleri ortadan kaldıran bir sesle ayağa kalktı. "Eminim hepimiz, daha büyük taleplerde bulunmamıza gerek kalmadan varlığınıza büyük keyif alacağız."

Whitt kıkırdar. "Tüm buluşmaların cinsel türden olması gerekmez. Bize ne zaman ihtiyacın olursa biz burada olacağız, yüce insan. Bundan asla şüphe etme."

Yaşadığımız onca şeyden sonra istemiyorum. Şüphe duyduğum tek şey, benimki de dahil olmak üzere birden fazla kalbi kırmayacak bir seçim yapıp yapamayacağım.

Whitt

Bir casus şefi olarak işimin sürekli tetikte olmak olduğu söylenebilir. Teknik olarak boş olduğum, dans ettiğim, ziyafet çektiğim ya da uyuduğum zamanlarda bile duyularımı etrafımdaki herhangi bir rahatsızlık ya da endişe belirtisini yakalamak üzere eğittim.

Her ne kadar sabahın erken saatlerinde Talia bizi tekrar terk etmeden önce uykumdan uyanmaya pek meyilli olmasam da, bedeninin yanımda kıpırdanması beni rüyalarımın çekip çıkarıyor. Dün gece yatağın tam olarak nasıl düzenleneceği konusunda biraz pazarlık yaptıktan sonra, başımı omzuna yaslayarak onun sağ tarafına yayıldım. Yatak, Sylas'ın başucuna uzanmasına yetecek kadar genişti ve o uyuyana kadar saçlarını okşadı. August yatıyor, kolunu sırtına dayamış, göğsü hafif bir horultuyla inip kalkıyor.

Talia, vücutlarımızdan oluşan halkanın ortasında hantalca doğruluyor ve elini saçlarının üzerinde gezdiriyor. Henüz gözlerimi açmadım ama ona bakmadan bile duruşundaki gerginliği hissedebiliyorum. Dün gecedan beri onu rahatsız eden bir şey var... belki de bizimle geçirdiği bütün hafta boyunca, ancak şimdi kış diyarına dönmek üzere olduğu için doruğa ulaşıyor.

Her neyse, onu bu erken saatte uykusundan uyandıran şeyin bu olduğundan şüpheleniyorum. Yukarıdan süzülen şafak ışığı hâlâ o kadar ince ki göz kapaklarıma zar zor giriyor.

Ne yapacağını görmek için bekliyorum, sanki her endişesini kucaklayabilecekmişim gibi kollarımı ona dolama ve onu kucağıma alma dürtüsüne direniyorum

ondan. Zaten yapamam ve ona verdiğim boşlukla ne yaptığını görmek istiyorum.

Bir dakika sonra, daha fazla uyumaya çalışmanın bir anlamı olmadığına karar vermiş olmalı. Battaniyenin altından sıyrılıp August'un yüzükoyun yatan üzerinden kayarak geçmeyi başarıyor. Ayakları, destek olmadan daha belirgin olan düzensiz ritimleriyle zeminde yumuşak bir şekilde patinaj yapıyor. Geceliğinden bir hışırtı geliyor ve sonra kapıdan çıkıp gidiyor.

Birkaç dakika daha orada uzanıyorum, ona daha fazla alan mı bıraksam yoksa peşinden gidip sadece ikimiz varken ne söyleyebileceğini mi görsem diye tartışıyorum. Kardeşlerim çok geçmeden uyanacak ve ikisi de sevgilimizle geçireceğimiz son birkaç saat boyunca ondan uzak kalmak istemeyecek.

Onun tekrar sınırı geçmesi, ulaşamayacağımız kadar uzağa gitmesi düşüncesi göğsümün daralmasına neden oluyor.

O ruh ikizi arkadaşşı şimdiye kadar oldukça onurlu olduğunu kanıtladı, ama yine de türünün geri kalanını bir kenara bırakın, ona o kadar güvenemem. Kalenin hanımefendisi için ne planları olduğunu kim bilebilir? Eğer bu belirsizlik olmasaydı, yeterince konsantre olduğu sürece dünyanın herhangi bir yerinden bana seslenebileceğini bilmek için ona gerçek adımı anında verirdim.

Ama hizmet etmeye yemin ettiğim efendimi ve kardeşimi tehlikeye atamam. Ona zihnime bu kadar erişim izni vermek tüm halkımın güvenliğini tehlikeye atabilir.

İşte bu nedenle, düşündükten sonra aynı dikkatle yataktan kalkıp onun peşinden dışarı çıkıyorum. Kış diyarına yaptığı yolculukla ilgili onu rahatsız eden bir şey varsa, hem onun hem de bizim iyiliğimiz için bilmem gerekiyor.

Yatak odamda durup uykuda buruşmamış kıyafetlerimi giyiyorum ve leğenden yüzüme biraz su sıçratıyorum. Nemli parmaklarımı saçlarımın düzensiz tutamlarında gezdirerek akarı bulmak için yola koyuluyorum.

Kendi yatak odasında değil ama etrafındaki koku izlerinden orada kısa bir süre durduğunu anlayabiliyorum. Onun odunsu tatlı kokusunu merdivenlerden mutfığa kadar takip ediyorum, ki bu bir sürpriz değil. August'un teşviki sayesinde, kendi kullanımına ayrılmış oda kadar o odada da kendini evinde hissediyor gibi görünüyor.

Onu büyük adanın yanındaki taburelerden birine tünemiş, üzerinde Unseelie baş efendisinin bize dönmeden önce ona hediye ettiği yeşil elbisesi ve Harper'ın onun için yaptığı, şekilsiz ayağı için bir destek içeren botları varken buluyorum. Bacağı rahatça sallanıyor ama dirsekleri tezgâha dayanmış, elleri önünde biraz fazla sıkı kenetlenmiş, güzel yüzü çizilmiş.

Bir daha asla bu kadar ciddi görünmesine neden olmamasını sağlayabilseydim, bunu başarmak için her şeyi yapardım. Son birkaç aydır, dürüst olmak gerekirse son birkaç *yıldır* üzerinde çok fazla yük vardı. Herhangi bir varlığın katlanması gerekenden daha fazla gerginlik.

Kapı aralığından geçerken adımlarımın daha gür çıkmasına izin verdiğimde, sallanan bacağı duruyor ve başı yukarı kalkıyor. Bana verdiği gülümsemeyi nasıl kararlı bir şekilde oluşturduğunu görebiliyorum, sanki bu bir güç başarısıymış gibi. Göğsümdeki sıkışma şiddetleniyor.

Omuzlarına çok şey yüklenmiş olan bu değerli kadına musallat olan şey nedir?

Tezgâhın üzerindeki sepetten bir duskapple alıp elime atıyorum ve onun karşısına oturuyorum. "Huzursuz bir sabah mı?"

Omuz silkiyor, hâlâ o küçük, kararlı gülümsemesiyle beni adeta kalbimden bıçaklıyor. Pençelerimi sağ elimin parmak uçlarından çıkarıyorum ve elmadan düzgünce bir dilim kesiyorum. İşlemin yarısına geldiğimde, bana otomatik olarak gelen bu hareketin onu rahatsız edebileceği aklıma geliyor, ama ona baktığımda, herhangi bir sıkıntı belirtisi olmadan izliyor.

Kurt formunda sırtıma bindi. İlk başta içimdeki canavarla ilgili herhangi bir endişesi varsa, o zamana kadar gitmiş olmalı. Kurt dişleri ve pençeleriyle ilgili travmatik hatıralarının atıştırma zamanıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Dilimi ağzıma atıyorum, ekşi tadı beni topraklıyor ve Talia'ya sunmak için bir tane daha kesiyorum. Bir teşekkür mırıltısıyla alıyor ama yemiyor, sadece elinde çeviriyor, sanki ona bir parça meyve değil de yeni bir sorun vermişim gibi kaşlarını çatıyor.

Ona dilimi şaklatıyorum. "Hadi ama, belli ki içini kemiren bir şeyler var. Bu her neyse, dışarı çıkmasına izin verebilirsin. Güçlü olabilirsin ama güçlü olmanın dünyayla tek başına mücadele etmen gerektiği anlamına gelmediğini şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Talia nefesini tutuyor ve vücudunda bir ürperti dolaşıyor. Duruşum geriliyor, onu izliyorum, aklımdan geçen şeyin tahmin ettiğimden çok daha kötü olduğundan aniden emin oluyorum.

Elmayı yere bıraktım. "Talia, eğer kış diyarında bize söylemediğin kötü bir şey olduysa - oraya geri dönmekten *korkmak* için bir nedenin varsa -"

"Hayır," diye araya giriyor, neredeyse paniklemiş bir aciliyetle ve pek de inandırıcı olmayan bir şekilde. "Geri dönmekten korkmuyorum. Sadece olup biten o kadar çok şey var ki, hala emin olmadığım o kadar çok şey var ki..."

Onu inceliyorum, içimde daha fazla şüphecilik dolaşıyor. Hayatımıza girdiğinden beri bu kadının etrafında çok zaman geçirdim ve verdiği yanıt bana onun tipik duyarlılığı gibi gelmiyor. "Biz fae'lerin yapamayacağı şekilde yalan söyleyebiliyor olabilirsin, ama bizi biraz huzursuzluktan kurtaracağını düşünsen bile yapmamı tercih ederim. Aklında genel karmaşanın ötesinde özel bir şey var, değil mi?"

Sakin ve dengeli konuştuğumu sanıyordum ama Talia'nın rengi soldu, parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı. "Özür dilerim," dedi, sesi öncekinden daha da tedirgindi. "Yapmamalıydım -ona söz verdim- burada kimseye zarar verebilecek bir şey yok. Ya da bana."

İçgüdüsel olarak tüylerim diken diken oldu. Kuş beyinli davetsiz misafir bizden bir şey saklamasında ısrar etti - onu rahatsız eden bir şey. Belki de o kadar da onurlu biri değildir. Onun düşüncelerine doğrudan ulaşabilecekken bizimle doğru düzgün konuşmasını bile engelliyor...

Sesimdeki gerginliği engellemek için mücadele ediyorum. "İhtiyacın olduğunda yardım almadan gitmene izin verirse-"

Talia başını öyle sert sallıyor ki duruyorum. "Öyle bir şey değil. Gerçekten öyle. Ve eminim yakında bunu öğreneceksin. Sadece diğer Unseelie baş lordlarının Syllas ve diğerleriyle düzgün bir tartışma yapmayı kabul etmelerini sağlaması gerekiyor." Hıçkırıklara benzer bir sesle titrek bir şekilde nefes alıyor. "Senden sır saklamayı *sevmiyorum*. Beni tamamen karanlıkta bırakmaktansa, sadece bana güven vermek için bundan bahsetti."

Kalbim suçluluk duygusuyla burkuluyor. Bir anda koltuğumdan kalkıp onun yanına gittim, dikkatli bir kucaklamayla onu kendime yaklaştırdım ve onu bu kadar zorladığım için kendimi azarladım. "Hey, şimdi, kızgın değilim. Seni üzmemi istememiştin. Senin ya da güvenliğini ya da mutluluğunu tehdit eden bir şey olmadığından eminsen, zaman benim burnumu sokmamı gerektirecek bir şey yok. Özür dilerim. Neyin söylenip neyin söylenmeyeceğini bildiğine güvenmeli ve bunu olurlu bırakmalıydım."

Başını omzuma yaslıyor ama ince bedeni hâlâ kollarımın arasında kaskatı duruyor. "Sorun değil. Olan biten her şeyi, özellikle de düşman olabilecek herkes hakkında bilgi edinmenin senin işin olduğunu biliyorum."

"Asla düşmanımız olmayacaksın," diyorum kararlılıkla. "Kendini kaç tane lanet kuzgun şekil değiştirene bağlı bulursan bul. Sana bunun sözünü verebilirim."

Beni rahatlatan şey, açıklamamın onu bir parça güldürmeyi başarması oldu. "Umalım da sadece bir tane olsun. Sanırım peri dünyasının kanunlarına yeterince meydan okudum, bir sürü ruh ikizi eşle uğraşmaya gerek yok."

Abartılı bir ürperti veriyorum ve hızlı ama tatlı bir öpücük alabilmek için yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Kalbin sana bundan daha nazik davranacağını düşünmek istiyorum."

Kendi kendine mırıldanıyor, çok daha rahat bir pozda bana sarılıyor, bu da beni gülünç bir şekilde sersemletiyor, sanki beceriksiz bir köpek yavrusu aşkının pençesindeymişim gibi.

Sanırım bunca yıldır, bazı açılardan öyleyim. Daha önce hiçbir kadını bu kadını sevdiğim gibi sevmemiştim. Sahip olduğum her şeyle bu kadar yürekten savunmak istediğim başka bir varlık olmamıştı. Buna lordum bile dahil. Kafamda daha fazla yer vermemeyi tercih ettiğim Isleen'le olan o yanlış adım dışında, Sylas'a olan görevimde asla tereddüt etmedim, ama bunu yerine getirirken içerlediğim anlar olduğunu da inkar edemem.

"Acaba Kalp bunun gerçekten cömertlik olduğunu düşünür mü?" diyor Talia, sıcak nefesi boynumu sıyrarak. "Yani, zaten üçünüze de sahibim. Ruh ikizi bir eşe *ihtiyacım* yoktu. O halde neden hazır başlamışken birkaç tane daha eklemeyeyim?"

Sesi alaycı ama tam olarak şaka yapmıyor. Kıkırdıyorum. "Seninle ilgili çoğu şey sadece insan olduğun için sıra dışı, fae olduğun için değil. Ve en gerçek kanlı fae'lerin bile kendilerini birden fazla ruh bağıyla birbirine dolanmış bulduğunu henüz duymadım. Bu konuda güvende olduğunuzu söylerken kendime oldukça güveniyorum."

"Güvenli," diye mırıldanıyor, sanki bu kelimeye pek itibar etmiyormuş gibi. Onu suçladığımı söyleyemem.

"Bir de şu açıdan bak," diyorum, o gitmeden önce bu yakınlığın tadını çıkarabildiğim kadar çıkarmak için onu daha da yakınımaya çekiyorum. "Bir değil iki baş lordun bağlılığını kazandın. Oldukça etkileyici bir başarı! Tek talihsizliğim sınırın karşı taraflarında olmaları."

Umursamaz bir ses çıkarır. "Dikkate aldığım sadece Sylas ve Corwin değil."

"Ah, bu melodramda onların rolüne benimkinden ya da August'unkinden biraz daha fazla önem verirsen alınmam," diye takılıyorum, ama gerçek şu ki bu sözleri söylerken içimde bir sızı hissediyorum.

Bu dünyada gerçek otoriteye sahip olduğunu iddia eden iki adam arasında ne tür bir anlaşma yapabileceğine bağlı olabilir. August ve benim yapabileceğimiz tek şey kenardan izlemek.

Bu rahatsızlığı bir kenara itiyorum ve bir öpücük daha çalışıyorum, bu seferki uzun ve kalıcı. Aklımın bir köşesinde, ona giderken yanında götürmesi için Hearth by the Heart olarak sunabileceğimiz lezzetleri hatırlatmama izin verip vermeyeceğini sormak var ama kulaklarım, hizmetçilerden gün için gelmesiyle ön kapının gümbürtüsünü yakalıyor. Bunun yerine isteksizce geri çekiliyorum.

Tamamen uzaklaşmadan önce Talia'nın saçlarını şefkatle karıştırmadan edemiyorum. "Aramızda geçirdiğin süre boyunca son derece becerikli olduğunu kanıtladın, yüce kişi. Her ne olursa olsun, olasılıklar dahilindeki en iyi çözüme karar vereceğinden eminim."

Ve inşallah, o son seçimi yaptığında hayatında benim için hala bir yer olacak.

Talia

İlk seferinde **olduğu gibi**, Corwin bana kış diyarına kadar eşlik edebilmek için sınırı belirleyen parıldayan sisi geçiyor. Bu geçişi en son yaptığında, diğer Seelie baş lordlarından biri onu adamlarıyla pusuya düşürmüş ve zindana atmıştı, bu yüzden tereddütlü olduğu için onu suçlayamam. Ancak etrafına belli belirsiz ihtiyatla baksa da, ondan hissettiğim en güçlü duygu beni tekrar görmekten duyduğu sevinç.

Onu görmek garip hissettiriyor. Uzun boylu, zayıf, koyu renk gözleri her zamanki dikkatiyle beni izliyor, saçlarının mavi-siyah bukleleri çarpıcı yüzünün etrafına dökülüyor. Bütün haftayı uyanık olduğumuz saatlerde neredeyse sürekli temas halinde geçirdik, çoğu zaman gerçek bir sohbetten ziyade birbirimizin varlığının farkında olsak da, o gerçekten yanımdayken aramızdaki bağ çok daha güçlü bir şekilde titriyor.

Birçok açıdan, ne kadar çok şey paylaşmış olsak da, o hâlâ bir yabancı. Göğsümde yükselen duygular mutluluk, rahatlama ve endişenin şaşırtıcı bir karışımı. Nasıl oluyor da hem ona bu kadar yakın hem de bu kadar belirsiz hissedebiliyorum?

Sesi aramızdaki bağda dolaşıyor, yüksek sesle konuştuğunda genellikle olduğu gibi soğukkanlı ve eşit. *Her şey yolunda. Hâlâ birbirimize ayak uydurmaya çalışıyoruz. Bunu yapmak için daha fazla şansım olduğu için mutluyum. Başka veda etmeniz gerekiyor mu?*

Şatonun mahremiyetinden ayrılmadan önce Seelie adamlarımın her birine sıkıca sarılıp son birkaç öpücük kondurarak vedalaştığımı fark etmiş olmalı. Bu konuda neler hissetmiş olabileceğine dair içimde bir suçluluk duygusu oluşuyor ama kıskançlık göstermiyor. Birlikte geçirdiğimiz ilk on gün boyunca ona bir şans vermemi istiyorsa, kalbimde oluşan diğer tür bağları da kabul etmesi gerektiğini açıkça belirttim.

Sanırım bu hafta ona hoşgörüsünü kullanma konusunda epey pratik kazandırmış olacak, her ne kadar işler özellikle hararetli bir hal aldığı anda iç duvarlarımı yükseltsem de.

Sylas ve ekibine ve beni uğurlamaya gelen Harper'a göz atıyorum. Bu sabah üç yeni elbise getirmişti, sanki Corwin'in sarayında giyecek bir sürü kıyafetim yokmuş gibi. Ona tek başıma gitmemin bir sakıncası olmadığını defalarca söyledim ama sanırım hâlâ bana bir şey borçlu olduğunu düşünüyor.

Söyleyecek bir şey kalmadı. Elimi kaldırıyorum. "Bir hafta içinde, öğleden hemen önce döneceğim."

"Sizi bekliyor olacağız," diyor August acı tatlı da olsa sıcak bir gülümsemeyle.

Corwin giysilerimin ve diğer eşyalarımın bulunduğu sandığı kaldırıyor. Ona katılmak için öne çıkıyorum ve Kalp'in, parlayan, titreşen enerjisine bu kadar yakın olan sınırı geçen herkesten istediği yeminin sözlerini söylüyorum. "Kalp adına, bu sınırın ötesindeki fae'lere zarar vermeyeceğime yemin ederim. Barış ve dostluk içinde geçeyim."

Pusun içine adım atıyoruz. Corwin'in yanında yürümek ama aramızdaki mesafeyi garip tanıdıklar gibi korumak bana pek doğru gelmiyor. Bir an bocalıyorum ve sonra elimi dirseğine dolamak için yaklaşıyorum.

Fiziksel temas, ceketinin yumuşak kumaşı yerine onun bronz tenine dokunuyor olsaydım hissedeceğim olağan elektriklenmeyi ve bağın derinleşmesini tetiklemiyor, ama yine de aramızdaki bağdan memnuniyet yayılıyor. Corwin, *seni bu elbiseyi giyerken görmek büyük bir zevk*, diyor.

Diğer elimi açık yeşil eteğin üzerinde gezdiriyorum, gözlerime uyması için seçtiğini bildiğim bir renk. Elbiseyi geçen sefer ayrılmadan kısa bir süre önce benim için diktirmişti, Unseelie tarzı ve Seelie canlılığının bir kombinasyonu. *Uygun görünüyordu. Ve içinde zaten çok iyi bir ısıtma büyüğü olduğunu biliyordum.*

Kesinlikle önemli, diye katılıyor bir parça eğlenerek, ama aynı zamanda doğru. Her adımda, havadaki sıcaklık bir ürperti gıcıklayana kadar soğuyor

Elbisenin büyüü en kötüsünü silip süpürmeden önce kısa esintiler halinde tenimin üzerinde dolaşıyor. Kış tarafındaki uçsuz bucaksız buzlu düzlüğe çıktığımızda, esinti başımı yalıyor.

Corwin bana bakıyor. "Saçını bu şekilde seviyorum."

Gevşek dalgalara bilinçsizce dokunuyorum. Aylar önce August onları benim için koyu pembeye boyamıştı. Hapiste geçirdiğim yıllardan sonra kimliğimi ve öz kontrolümü geri kazanmanın bir yoluydu. Ancak geçtiğimiz hafta boyunca bu renk bana biraz çocuksu gelmeye başladı. Ne de olsa ilk gençlik zevklerime dayanıyordu. Syllas'ın eski kalesindeki o ilk birkaç günden bu yana çok yol kat ettim.

Artık yazın olduğu kadar kışın da kadınıyım. Bu yüzden August bu sabah boyayı rötüşlarken, ondan pembeyi daha derin, daha soğuk bir morla karıştırmasını istedim.

Corwin aklımdan geçenlerin bir kısmını anlamış olabilir ama ben yine de yüksek sesle söylüyorum. "Bu da uygun görünüyordu. Elbise gibi - yaz ve kış bir arada."

Corwin'in düşüncelerinde açıkça ifade etmediği belli bir tereddüt okuyabiliyorum. Syllas'la barışmış ve Seelie baş lordunun ve onun seçtiği iki kadronun aşk hayatımda oynadığı rolü kabul etmiş olabilir ama diyarlar arasında hâlâ büyük sürtüşmeler var.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Geldiğimden bu kadar kısa bir süre sonra tartışmamızı istemiyorum ama anlamak için daha fazla bekleyemem.

Corwin'in evim dediği parlayan elmas kaleye yaklaşıyoruz, rüzgârın hareketiyle kristal formlarından doğuştan gelen bir melodi mırıldanıyor. Giderek daha doğal bir hal almaya başlayan cesaretimi toplayarak moralimi yükseltmesine izin veriyorum.

Diğer Unseelie baş lordlarının bölgelerine bu kadar yakinken lanet hakkında yüksek sesle konuşmak istemiyorum. Corwin'in sırlarını benimle paylaştığını öğrendiklerinde mutlu olacaklarını sanmıyorum. Bu yüzden konuşmamızı içime alıyorum. *Bahsettiğiniz lanet hakkında Seelie'lerle konuşmaları için meslektaşlarınızı ikna ettiniz mi?*

Bir iç çekiş izlenimi edindim. *Hala onlar üzerinde çalışıyorum. Sınır ötesinde bir bağlantı kurduğumuza göre bunun mantıklı bir adım olacağı konusunda hemfikirler, ancak konuyu tam olarak nasıl açacaklarına karar vermekte zorlanıyorlar. Tedbirli olmak daha önce birçok kez işimize yaradı... Bu sorunun çözüldüğünü görmek için ne kadar sabırsız olsam da, temkinli oldukları için onları tamamen suçlamıyorum.*

Bir an gözümün önüne geliyor: Baş Lord Celia onu o dayanılmaz gün boyunca esir tuttuğunda Corwin'in boynunda yanan demir çekirdekli tasma. Belki de Corwin'in kendisi savaşa geri dönmek yerine müzakere etmek istediği için şanslıyızdır.

Eğer haklıysanız ve kanım sizin durumunuzda olduğu gibi Seelie'lerinkinde de tedavi edici olabilirse, sanırım bu durumu daha az gergin hale getirebilir?

Olabilir. Bunun sizin yükümlülüğünüz olduğunu düşünmemelisiniz, gerçi çok umutlu olabilirim ama yardımınız için sizi zorlamazdım.

Kolunu sıktım. *Yapmak zorunda değilsin. Yapabilirsem yardım etmek istiyorum. Ve elimden geldiğince çabuk. Artık burada olduğuma göre, bana lanet hakkında daha fazla şey anlatır mısın?*

Aramızdaki bağda dalgalanan duygu akımı, uzlaşmamızın böylesine ciddi bir meseleye odaklanmasından dolayı biraz pişmanlık içeriyor ama aynı zamanda bu meselenin son bir haftadır beni ne kadar derinden etkilediğini de kabul ediyor.

Özür dilerim, diyor Corwin sarayın kapısını bize açan hizmetkâra gülümseyerek. Kısmi bir anlayışa sahip olmanın yeni endişeler yaratmaktan çok endişelerinizi hafifletebileceğini düşündüm. Belki de yanlış hesaplamışımdır. Seni bu konuda endişelendirmek istememiştim.

Sorun değil. Unseelie'nin yaz diyarına neden saldırdığı ve tekrar saldırıp saldırmayacağı konusunda hiçbir fikrim olmadığı için daha fazla endişelenebilirdim. Artık bilebildiğime göre neyle uğraştığımı bilmek istiyorum. Buraya döndüğümde bana gösterebileceğini söylemiştin...?

Evet, tabii ki. Ziyaretinize böylesine korkunç bir hikaye ve muazzam bir ricayla başlamak zorunda kaldığım için üzgünüm.

Geldiğimden beri Corwin, duygularının bağımız üzerinden akışını engellemek için bağımıza karşı kendi kısmi duvarını ördü. Paylaşmayı dilediği daha keyifli aktivitelerin bana doğru dalgalanan anlarını fark etmemi isteyeceğinden emin değilim: ben dinlerken o arpını çalıyor, insan şefinin lezzetli yemeklerinden birini yerken yemek odasında sohbet ediyoruz. Kalbimde küçük bir sızı oluşuyor.

Corwin'in beni sevdiğini biliyorum. Diyarlar arasında bir ateşkesi destekleyeceğini kanıtlama çabaları sırasında Seelie baş lordlarının üçüncüsü olan Donovan'a bunu itiraf etti ve ben de sözlerinin doğruluğunu hissettim. Ama bunu bana doğrudan söylemedi, belki de karşılığında bu kadar yoğun bir açıklama yapmaya hazır olmadığını bildiği halde beni zorlamak istemedi. Ama ruh ikizi eşini bulmak için uzun zamandır bekliyordu ve ben onun beklediği gibi biri olmasam da, yine de bana kucak açtı.

Henüz ona karşı açık bir aşk hissetmiyor olabilirim ama aramızdaki bağın ötesinde onu önemsiyorum. Sadece laneti görmek için geri dönmedim ve o da benim döndüğümü düşünmemeli.

Odama girdiğimizde -ilk kaldığım zaman kullandığım yatak odası- Corwin sandığımı duvara dayıyor. Beni tekrar dışarı çıkaracakmış gibi dönüyor ama elimle onu durduruyorum. Sorgulayan bakışları karşısında ona daha da yaklaşıyorum ve kollarımı ona dolayarak geçici bir kucaklaşmaya giriyorum.

Corwin yumuşak bir nefes kesilmesi ve kontrol edemediği bir zevk sarsıntısıyla bana tekrar sarılıyor ve çenesini başımın üzerine koyuyor. Kucağında rahatlıyorum, karlı orman geceleri gibi serin odunsu kokusu üzerime siniyor ve aramızdaki bağı keşfetme şansını ne kadar çok *istediğimi* hissedebilmesi için bağın ucunu tamamen açıyorum.

Seelie erkeklerimden vazgeçmeye istekli olmasam bile, Kalp'in beni zorladığı bağın her şeye rağmen bir hediye olabileceğini anlamaya başlıyorum.

"Seni özledim," diyor sessizce. "Bu duvarlar arasında yüzlerce yıl sensiz yaşamışken ve burada seninle sadece on gün geçirmişken garip gelebilir ama yokluğunu her gün hissettim."

Kalbimdeki sızı genişliyor. "Ben de seni özledim," diye itiraf ediyorum. Tıpkı burada olduğum sürece yaz erkeklerimi özleyeceğim gibi. Bir an için romantik çıkmazımın büyüklüğü beni boğmakla tehdit ediyor.

Corwin, hoş olmayan bir konu olsa bile, bir konu değişikliğiyle dikkatimi dağıtmanın en iyisi olduğuna karar vermiş gibi kollarını indiriyor ve elimi tutuyor. "Gel. Seni daha fazla bekletmemeliyim. Lanetin buradan yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir bölgede yaşayan bir kadının başına geldiğini öğrendim. Yolda sana anlatabileceğim her şeyi anlatırım, sonra da etkilerini kendin görürsün ve onun için yapabileceğin bariz bir şey olup olmadığına karar verirsin."

Dışarıda bizi bekleyen küçük bir araba var. Corwin bu yolculuğu hemen olmasa bile yakında yapacağımızı düşünmüş olmalı.

Tahta bankın üzerine yerleşene ve araç sihirli itiş gücüyle havalanana kadar dilimi tutuyorum. "Sanırım... en baştan başlayalım mı? Nedir bu lanet? Nasıl başladı? Ne zaman başladı?" Bugün sadece bir kadını vurduysa, Seelie laneti gibi dolunaya bağlı olmadığı ve tüm kış fae'lerini aynı anda etkilemediği açık.

Corwin arabanın ön camına yaslanmış, serin esintinin kırıntıları dışında her şeyi engelleyen kristal camın yanında duruyor. İnce ellerini

parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, ağzı nadiren görülen bir rahatsızlık gösterisiyle olarak büküldü. "Belirtileri ilk kez birkaç on yıl önce görmeye başladık, ancak hastalığın gerçekten ciddileşmesi biraz zaman aldı. Babam bu hastalıktan ilk ölenlerden biriydi."

Bana daha önce anlattığına göre, bu yaklaşık elli yıl önceydi. Annesini, yaşamaya bile tahammül edemeyecek kadar keder içinde bırakmış. "Duyduğuma göre bu Seelie lanetine benzer bir zaman çizelgesi. Ama bunun sıradan bir hastalık olmadığını nereden biliyorsun?"

Corwin, "Sağlıkla ilgili hiçbir sanatın uygulayıcısı bir neden belirleyemedi," diyor. "Ya da tedavi etmek bir yana, semptomları hafifletmenin herhangi bir yolu. Birdenbire ortaya çıkıyor ve rastgele fae'leri vuruyor gibi görünüyor. Kimlerin buna yenik düştüğüne dair herhangi bir model ve tipik bir hastalık tarzında yayılmıyor. Çoğu zaman kurbanların başka bir kurbanla teması olmuyor ve onlara yakın olan hiç kimse aynı anda bu hastalığa yakalanmıyor."

O konuşurken kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor. Kendilerini korumanın ya da bu tür bir hastalığın nerede ortaya çıkabileceğini tahmin etmenin hiçbir yolu olmaması ne kadar korkunç. Sertçe yutkunuyorum. "Bu hastalığa yakalanan herkes ölüyor mu?"

Başını sallıyor. "Babamın zamanından beri, evet. Hayatta kaldığını bildiğim son kurban, babamın ölümünden kısa bir süre sonra lanet tarafından ele geçirildi ve kalıcı bir güçsüzlükle baş başa kaldı. Ve zaman geçtikçe halkımdan daha fazla kişi lanet tarafından ele geçirildi. O zamanlar, bir yıl içinde sadece yarım düzine alabilirdi. Şimdi ise, sadece bu ay içinde diyar genelinde beş kayıp verdik."

Her şey yolunda giderse binlerce yıl yaşamayı bekleyen varlıklar için bu kadar çok ölüm felaketten başka bir şey olmasa gerek.

"Seelie laneti de giderek kötüleşiyor," diyorum. "Lanetlerin bir şekilde zamanlama ve gibi şekillerde birbiriyle bağlantılı görünmesi, ancak sizi etkileme şekillerinin çok farklı olması garip."

"Belki de aynı lanettir, bizi doğalarımıza göre kavırıyordur." Corwin'in ağzı acımasız bir çizgi halinde düzleşiyor. "Yaz fae'lerini zaten olduklarından daha da vahşileştiriyor, her türlü kontrol umudunun ötesinde, içlerindeki canavarları ortaya çıkarıyor. Ve bizim için..." Bu cümleyi asılı bırakıyor.

"Hastalık ne işe yarıyor?" Dürtüyorum.

Düzensiz bir şekilde nefes alıyor. "Sanki kurban donarak ölüyor ama hiçbir ısı kaynağı onu ısıtamıyor. Derileri maviye döner ve soğur, uzuvları felç olana kadar giderek katılaşır ve sonunda

Organlar birkaç gün içinde tamamen iflas ediyor. Doktorlarımız hastalığı anlamaya çalışmak için kurbanları muayene ettiklerinde, midelerinde kalan yiyeceklerin bile buza dönüştüğünü tespit ettiler."

Bu görüntü karşısında benim de midem bulanıyor. Gerçekten de bir kış laneti. Bunun Unseelie'lerin katı doğalarını da güçlendirdiği hakkında bir şeyler söyleyebilirdim ama Corwin'in şu anda bu gözlemi takdir edeceğinden emin değilim.

"Bu kadınla tanıştığınızda göreceksiniz," diyor Corwin. "Biraz rahatsız edici görünse de, bu erken aşamada hâlâ hareketli ve konuşabiliyor olmalı." Duraksıyor. "Seelie'lerle ilgili olarak, onları lanetten çıkarmanın yolu kanınızı tüketmelerine izin vermek, sanırım?"

İçgüdüsel olarak, Aerik'in adamlarının beni boşalttığı ön kolumu ovuşturuyorum. "Evet. Sadece birazına ihtiyaçları var - diğer malzemelerle karıştırıyoruz, böylece bir tür tonik olarak dağıtılması daha kolay oluyor. Ama bu sadece o gece için laneti önlüyor. Bu yüzden onlara yardım edeceksem sürekli geri dönmem gerekiyor. Bilmiyorum... Kanım lanetin altındaki birini o anda iyileştirse bile, etkisi uzun sürmeyebilir."

"Geçici bir çözüm bile hiç olmamasından iyidir. Ama tabii ki kendini çok zorladığını görmek istemem-"

Sözünü kesmeden önce ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Biliyorum. Bu konuda endişelenmeden önce bir işe yarayıp yaramadığımı görelim."

Corwin bir an bana bakıyor, sonra gülümsememe daha sıcak bir şekilde karşılık veriyor - ve içimden sızan bir hayranlık parıltısı. İşte böyle, aramızdaki bağ beni ona doğru çekiyor.

Sözlerinin çizdiği imgeler kafamda dolanırken bile, öpücüğünün getirebileceğini bildiğim baş döndürücü heyecanla onlardan kaçma dürtüsü yükseliyor. Arzu karnımda alevleniyor.

Bu bağı akla gelebilecek her şekilde tamamlamadan Kalp tatmin olmayacaktır.

Sanki bu, şu anda uğraşmak istemediğim duyguları bastıracakmış gibi gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda Corwin arabanın ötesindeki manzarayı işaret ediyor ve beni içimdeki kargaşadan uzaklaştırmak için elinden geleni yaptığını belli eden bir ses tonuyla konuşuyor. "Sana topraklarımızı biraz daha tanıtmaya fırsatını kullanabilirim. Uzaktaki don ateşi ormanını görebilirsin; ağaçların üzerinde alev yalamaları gibi buzlar oluşur, bir tanesini koparana kadar soğuktur ve sonra ortası eriyerek dumanı tüten bir içeceğe dönüşür ki bu oldukça keyiflidir."

Yolculuğun geri kalanında sorularımı yanıtlayarak ve dünyasının diğer özelliklerine işaret ederek konuşmaya devam etti. Ona duyduğum kısa süreli açlıktan ya da bunu nasıl reddettiğimden hiç bahsetmedi. Kış Fae'lerini katı oldukları için eleştirebilirim, ama sabırlarını takdir ediyorum - ya da en azından onunkini.

Araba bir kalenin ve ahşap binalardan oluşan geniş bir köyün yanında yavaşlıyor - ancak Sylas ve sürüsünün evlerinde kullandığı türden bir ahşap değil. Bu huş ağacından yapılmış ve dalgaların sürüklediği odun gibi yıpranmış bir dokuya sahip.

Bu sürüye hükmetmesi gereken fae kadın, peşinde birkaç astıyla birlikte kaleden dışarı adım atıyor. Selamlamak için başını eğiyor. "Baş Lord Corwin, ziyaretiniz beni onurlandırdı. Beklemiyordum..." Sözünü kesiyor, bakışları açık bir şaşkınlıkla bana yöneliyor.

Corwin elini omzuma koydu. "Sürünüzden lanete maruz kalan birini görmeye geldim. Bu Talia, yardımcı olabilecek bir misafirim."

Corwin'in söylediklerine bakılırsa, şu ana kadar lanete karşı *hiçbir şey* "yardımcı olmamış" ama yine de yöneticisiyle tartışmıyor. "Şifacının evinde," diyor eliyle işaret ederek, sesine umutsuzluk sinmiş bir şekilde.

Yakındaki evlerden birinin kapısını çalan adam da aynı derecede umutsuz görünüyor. Corwin'e daha da derin bir selam vererek geri çekilir.

Lanetin son kurbanı bir anda bakışlarımı üzerine çekiyor. Şifacının çıkırdayan ocağının yanındaki tombul koltukta kambur oturuyor, bacaklarını göğsüne çekmiş ve çenesini dizlerine dayamış. Daha önce koyu bir bronzlukta olması gereken teni mavimsi bir renk almış ve neredeyse mora dönmüş. Kırçıl saçlarına buzdan çizgiler yapışmış. Titriyor, bacaklarına daha sıkı sarılıyor.

"Ben olsam onunla yalnız konuşurdum," diyor Corwin, pek sık görmediğim mutlak bir otorite havasıyla. Kadın ve şifacı hemen oradan ayrılıyor. Sanırım benim olası iyileştirici güçlerim konusunda onları umutlandırmak istemiyor.

Kadının önünde durdu ve yüzleri aynı hizaya gelecek şekilde çömeldi. İfadesine kazınmış acıyı, aramızdaki bağdan aynı anda içime akmasa bile tanıyabilirdim. Bu açıklanamaz tehdit karşısında kendini çok çaresiz, yakıcı bir şekilde çaresiz hissediyor.

Ses tonu artık nazikten başka bir şey değil. "Seni biraz ısıtıp ısıtmayacağını görmek için sana verebileceğim bir fiskiye var. Denemek ister misiniz?"

Kadın, eklemlerinin çoktan yerinde donmaya başladığını gösteren bir sertlikle başını sallıyor. İçimde mide bulantısı çalkalanıyor. Daha önce soğuyacak kadar uzun süre ölü bir ceset görmemiştim ama içgüdülerim bana ölümün böyle bir şey olduğunu söylüyor. Neredeyse bir zombi.

Onu iyileştirebilsem bile, bu tuhaf hastalık ona ne kadar zarar verdi?

Başlangıçta onu lanetten kurtaramadığımız sürece bunun bir önemi yok. Corwin ondan uzaklaşıyor ve ceketinin içinden küçük bir şişe çıkarıyor. Bana doğru uzanıyor ve niyetini anladığım için ona elimi uzatıyorum.

Gerçek bir isim olması gereken mırıldandığı bir kelimeyle işaret parmağımda küçük bir kesik açtı. Çok az acıyor. Kanımdan birkaç damlanın şişeye düşmesine izin veriyor ve şişenin içindeki sıvıyla karışmasını sağlıyor, sonra da aynı hızla derimi mühürlüyor.

Lanetli kadına döndüğünde, nefes almaya devam etmek için mücadele ediyorum. Şişeyi kadının dudaklarına götürüyor ve kadın içkiyi kabul edecek kadar başını eğmeyi başarıyor. Sonra geri çekiliyor ve bekliyoruz.

Kadının vücudundan bir ürperti geçiyor. Lanetin etkisinden kurtuluyor olabileceği düşüncesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama sonra kollarını bacaklarına daha sıkı sarıyor ve cildinin daha da soğuk bir ton aldığına yemin edebilirim. Birkaç dakika sonra, içim tamamen düğümlendi ve herhangi bir değişiklik belirtisi yok.

İşe yaramadı. Kanım Seelie'nin lanetini iyileştirebilir ama Kış Diyarı'ninkini iyileştiremez. Ya da iyileştirebilse bile, aynı şekilde işe yaramıyor.

Denedik, diyor Corwin sessizce. Bu sizin hatanız değil. Etkisini göstermesi için daha fazla zaman geçmesi gerekebilir. Ama olası başarısızlıktan duyduğu ıstırap iç sesinde çınlıyor.

Talia

Heart's Cadence'daki akşam yemeği ıssız bir yemektir. Yemek her zamanki gibi lezzetli, yumuşak et dilimde tatlı bir lezzetle eriyor ama Corwin yemekten zevk aldığına dair hiçbir belirti göstermiyor. Çok az konuşuyor, aramızdaki bağlantı çoğunlukla kapalı, ondan hissedebildiğim şey huzursuz duyguların kargaşası.

Yavaş yavaş iyileşmeye başlaması ihtimaline karşı, lanetli kadınla birlikte birkaç saat kasabada kaldık. Corwin sürünün hanımıyla iş konuştu, ben de araya girmektense şimdilik alabileceğim tüm bilgileri almanın daha iyi olacağını düşünerek kenarda dinledim. Anladığım kadarıyla bu lanet o sürüye ilk kez musallat olmuyormuş. Geçtiğimiz birkaç on yıl içinde iki tanesini daha kaybetmişler. Corwin'in de dediği gibi, şu anki kadını diğerlerine bağlayan hiçbir şey yok.

Oradan ayrıldığımızda daha da kötüleşmişti. Doktor onu yatağa götürüyordu çünkü kol ve bacakları o kadar sertleşmişti ki kambur duruşuna devam edeceğinden korkuyordu.

Hastalığın Corwin ve meslektaşlarının varsaydığı gibi bir lanet *olduğunu* düşünmek zorundayım, sadece normal bir hastalığa uymayan tüm yönlerinden dolayı değil, aynı zamanda Seelie'nin lanetiyle birlikte ortaya çıkması ve artması gerçeğinden dolayı. Ama lanetleri geri almak hakkında hiçbir şey *bilmiyorum*. Kanımın neden Yaz Fae'lerini kurt öfkelerinden kurtardığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Şalgam benzeri bir sebzenin son birkaç dilimini dürtüklüyorum ve bir soru soruyorum. "Bir lanetin -herhangi bir lanetin, ille de bu lanetin değil

Birdenbire ortaya çıkmak için mi? Ya da eğer bir lanet varsa, bu birisinin onu sana yapmış olması gerektiği anlamına mı geliyor?" Aklımdan tüyler ürpertici Cadılar Bayramı hikâyeleri geçiyor, gerçi onlar çocuklar için uydurulmuş insan masallarıydı.

Corwin melankolik hayallerinden sıyrılır. "Her ikisi de mümkün. Bu toprakların kendi kendine ne kadar büyü barındırabildiğini gördünüz. Bu büyü kötücül şekillere bürünebilir, gerçi daha önce bu kadar büyük bir şeyle karşılaşmamıştık. Ve fae'ler birbirleri üzerinde kötü niyetli büyü yapabilirler elbette, ancak tüm diyarımızı bu kadar uzun süre etkileyen bir büyü... Bu inanılmaz bir çaba gerektirir. Aramızdaki en güçlülerden birinin ya da birkaçının bile bunu başarabileceğine inanmıyorum."

Hem neden biri bunu istesin ki? Düşünceli bir şekilde alt dudağımı kemiriyorum. "Neden Seelie lanetine bağlı olduğumu ya da neden seninkine değil de sadece ona bağlı olduğumu hâlâ anlamış değilim. Tabii geçmişimdeki fae mirasının izi Seelie olduğu için değilse? Ama bu kardeşim ve annem için de geçerli ve onların kanı beni alan fae'leri aynı şekilde etkilemedi."

Corwin, "Belli ki karmaşık bir muamma," diye onaylıyor. "Seelie baş efendinizin cevapları ortaya çıkarmak için pek çok adım attığına inanıyorum."

Başımı salladım. "Çok spesifik bir şey bulamadık. Keşke fae büyüünün ve diğer şeylerin genel olarak nasıl işlediğini daha iyi bilseydim de bunu çözme şansım olsaydı."

Corwin iç duvarını, bana doğru bir şefkat ve güven dalgası gönderecek kadar indiriyor. "Büyü konusunda çok daha bilgili olan bizler bile hastalığımızın nedenlerini çözemezken senin çözmeni bekleyemeyiz. Ama... siz de bizim lanetimizle bağlantılı olabilirsiniz -eğer bu ayrı bir lanet ise ve farklı ifadelerle aynı lanet değilse. Belki de lanetimiz bizi farklı etkilediği gibi, *sizin* onu etkileme şekliniz de farklı olabilir."

Her şeye rağmen yapabileceğim bir şey olabileceği fikri moralimi biraz olsun yükseltiyor. "Bunun ne olduğunu nasıl anlayacağız?"

"Emin değilim. Sanırım bulabildiğimiz kadar çok olasılığı deneyebiliriz -sizi ya da lanetli kurbanı rahatsız etmeyecek..." Corwin çatalını artık boş olan tabağına bıraktı. "Bu, benim ve sizin zekânıza tek başıma güvenmektense çevremdekilere danışmayı tercih edeceğim türden bir şey. Onlarla konuştuğumuz hiçbir şeyin bu çemberin dışına çıkmayacağına inanıyorum. Ancak açıklamak zorunda kalacağımız tüm sırların bu kararı vermek için bana ait olmadığının da farkındayım."

Seelie lanetindeki rolümü başka bir kış fae'sine itiraf etme düşüncesi göğsümü sıkıyor. Ama bir süredir Corwin'in en yakın çalıştığı kadın ve erkekleri tanımak istiyordum. Ne kadar dikkatli olduğunu biliyorum. Sağduyulu olacaklarına güveniyorsa, ben de onlara güvenebilirim. Ve henüz Unseelie topraklarında iki hafta bile geçirmemişken, kesinlikle benim sunabileceğimden daha fazla bilgiye sahip olacaklardır.

"Seelie'ye karşı yapılan saldırılar hakkında ne düşünüyorlar?" Sormak zorundayım.

Corwin acımasızca gülümser. "En azından birkaçının barış için benden bile daha istekli olduğunu söyleyebilirim. Hiçbiri meslektaşlarımdan tercih ettiği saldırgan yaklaşıma karşı direnişim konusunda benimle tartışmadı. Korkacak bir şeyiniz olduğuna inansaydım onlarla konuşmanızı istemezdim."

Tabii ki yapmaz. Onlara olan inancı aramızdaki bağa da yansıyor.

Derin nefes alıyorum. "Pekâlâ o zaman. Onlarla tanışmak isterim."

Corwin ayağa kalkıyor. "Onlardan sadece üçüyle tanışacaksın -ikisi daha uzak işlerle ilgilenmek için uzakta- ve buradakilerden Olander ve Zelpha ile son kalışında kısa bir süre konuştun. Çok bunaltıcı olmamalı. Tereddüt etmeye başlarsanız, her zaman yeterince konuştuğunuza karar verebilirsiniz."

"Tamam. Bu adil." Birkaç gün önce tanıştığım grup üyeleri pek de sıcak ve gün ışığı saçan insanlar değildi, ama burası kış diyarı, o yüzden belki de buralarda dostluk sadece birine soğuk davranmamaktır.

"Şimdi onları arayacağım ve en iyi nerede buluşabileceğimizi belirleyeceğim. Her şey ayarlandığında geri döneceğim."

Corwin gitmek için harekete geçtiğinde, şefin kızı elinde jöleli hamur işlerinden oluşan bir tabakla aceleyle odaya girer. "Hâlâ tatlı var," diyor Corwin'in duruşuna bakarak.

Corwin özür dileyerek, "Korkarım bu gece bunu atlamak zorundayım," dedi. "Eğer porsiyonum tutarsa, daha sonra yiyeceğim."

Beth tabağı masaya koyuyor ve ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Bunları son yaptığımızda, bayatlamaya bıraktığın için pişman olmuştun. Hatırlıyor gibiyim."

Corwin'in fae hizmetkârlarından hiçbirinin onunla bu kadar cesurca konuştuğunu görmemiştim ama Corwin sadece kıkırdıyor. "Biliyor musun, bunu ben de hatırlıyorum. Sanırım yanımda bir tane taşıyabilirim. Teşekkür ederim."

Bir kaşık alıyor ve odadan çıkarken bir ısırık alıyor. Beth tabağı bana yaklaştırıyor, böylece istediğim kadar . Bir tanesini kaldırıyorum.

narenciye kokulu sarı bir jöle içerir ve kıza daha yakından bakın.

On dört ya da on beş yaşından büyük olduğunu sanmıyorum, vücudunda hâlâ bir parça gençlik çeteleşmesi var, sanki henüz tüm özellikleri tam olarak gelişmemiş gibi. Mutfak işleri için açık kahverengi saçlarını topuz yapmış ama alındaki kıvrıkcık dallardan başka türlü oldukça vahşi olacağını anlayabiliyorum. Corwin bir keresinde onun burada, fae diyarında doğduğundan bahsetmişti.

"Ona cevap vermekten endişe etmiyorsun," diyorum.

Alaycı bir gülümsemeyle başını eğiyor. "Olmalı mıyım?"

Ben de kendimi gülümserken buldum. "Hayır, sanmıyorum. Ama Fae'lerin çoğu Corwin'e karşı oldukça saygılıdır. Yani, o bir baş lord ve hepsi bu."

Beth, insan dünyasında bir alışveriş merkezinde ya da okul kafeteryasında, oraya hiç adım atmamış olsa bile, yersiz görünmeyeceğini düşündüğüm bir rahatlıkla omuz silkiyor. "Bizim üzerimizde o kadar da 'efendilik' yapmıyor. Hepinizin bizim sahip olmadığımız türden güçleri olsa bile, etrafta sürekli bu konuda korkarak dolaşmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Annem her zaman istediğimiz gibi davranıp ihtiyacımız olanı isteyebileceğimizi söyler, yoksa hayatta olmanın ne anlamı kalır ki?"

Bu felsefeye karşı çıkamam, hatta hayranlık duyuyorum. Ama bir varsayımı düzeltmem gerektiğini fark ettim. "Ben onlardan biri değilim, Fae değilim." Saçıma dokunuyorum. "Bu boyalı. Ben... çocukken insan dünyasından alındım."

Tüm sözde soğukkanlılığına rağmen Beth bu ifşaat karşısında kaskatı kesiliyor ve bana göz kırpmıyor. Çilli yanakları kızardı. "Oh, gerçekten söyleyemem, bilirsin. Ben olsam düşünmezdim- Boş ver." Kızarması derinleşiyor ve sanki korkunç bir gaf yaptığını düşünüyor gibi aceleyle dışarı çıkıyor. Sanki burada bir fae baş lorduyla yemek yememin ne kadar tuhaf olduğunu zaten bilmiyormuşum gibi.

Keşke gitmeseydi. Arkadaşlarla yemek daha keyifli. Hala ekşi tatlı hamur işlerini cilalıyorum ve parmaklarımdaki pudra şekerini yalıyorum, burada ebeveynlerimin olmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum, eskiden benim olan ve kaybettiğim koca bir dünyanın sürekli farkındalığına sahip olmamak.

Bir gün fae dünyasında her şey yoluna girdiğinde, orada kendime yeni bir hayat kurmaya çalışmayı hayal edemesem bile, gerçekliğin anılarımla nasıl karşılaştırıldığını görmek için insan topraklarına geri dönmek istiyorum.

Tam huzursuzlanmaya başlamıştım ki Corwin döndü. Kapının girişinde durdu. "Bize burada, mahremiyetimizden çok emin olabileceğim yerde, sarayda katılacaklar. Benimle çalışma odama gelir misin?"

"Elbette." Ayağa kalkıyorum ve bir dürtüyle, bugün saraya yürürken yaptığım gibi dirseğini tutuyorum. Salona adım attığımızda, Corwin'den bana doğru hoş bir sıcaklık yayılıyor.

Aklıma lanetle ilgisi olmayan bir soru geldi. *Arkadaşların benim senin için kim olduğumu, ruh ikizin olduğumu biliyor mu? Ve aynı zamanda insan olduğumu?*

Sen yaz diyarındayken aramızdaki bağ hakkında bilmeleri gereken her şeyi anlattım, diye yanıtlıyor. *Hiçbir misafirimi küçümsemezlerdi ama sana gereken saygıyı gösterdiklerinden emin olmak istedim.*

Bu ifadede bir parça gurur seziyorum ve bunu anlamakta zorlanıyorum. Herkesin bu rolü üstlenmesini beklediği gerçek kanlı Unseelie fae olmaktan bu kadar uzakken, beni eşi ilan etmekten *gurur* duyması...

Corwin bu duyguyu anlamış olmalı. *Beklediğim kan bağına sahip olmayabilirsin, ama önemli olan her yönden, bir eşte isteyebileceğim her şeysin.*

Kolunu daha sıkı kavıyorum, o anda ben de aynı şeyi tüm kalbimle söyleyebilmeyi, kalbimin bu kadar bölünmemiş olmasını diliyorum. Sonra beni çalışma odasına götürüyor ve baş lordun profesyonel yakın çevresinin üç üyesiyle karşı karşıya kaldığımda bu daha kişisel endişeler ortadan kalkıyor.

Aslında üçünü de daha önce görmüştüm ama Corwin bunu bilemezdi. Çalışma odasındaki koltuklardan birinde oturan, siyah saçlarında gri çizgiler olan yaşlı adam, ilk ziyaretim sırasında ben geldikten hemen sonra Corwin'le konuşmaya gelmişti. Konuşmalarını dinlemek için yanlarına sokuldum ama çok geç kalmıştım.

Ben daha çok gözlem yaparken Corwin'le başboş hayvanlar sorununu tartışan diğer ikisi ayakta kaldı. Buz gibi gözleri olan iri yarı ama çevik adam Olander, kestane rengi saçlarını gevşek bir örgüyle arkaya toplamış olan kaslı kadın ise Zelpha'ydı.

Daha önceki konuşmamızın detayları aklıma geldikçe, tüm bu süre boyunca lanetin etrafında konuştuklarını fark ediyorum. Unseelie'nin vahşileri geri püskürtmek için mücadele etmesinin sebebi buydu.

Sisler'in sınırlarındaki yaratıklar - çünkü bu dondurucu hastalık yüzünden çok fazla insan kaybettiler.

Topallayarak odaya girdiğimde üç zümre üyesi de bana bakıyor. İlk kez içlerinden biri beni sadece lordlarının sıra dışı bir misafiri olarak değil, özellikle sıra dışı ruh ikizi eşi olarak görüyor. Onların altında derim seğiriyor ama geri çekilme isteğime rağmen sırtımı dik ve başımı dik tutuyorum.

Corwin masasının arkasındaki sandalyeye geçiyor, bu toplulukta bile resmiyete sadık kalıyor ama kendi sandalyesinin yanına bir sandalye daha koyduğunu fark ediyorum. Beni yanına çağırıyor ve ben de o koltuğa oturuyorum; dinleyicilerle aramda masanın tampon görevi görmesinden kaynaklanan garip bir rahatlama ve beni neredeyse baş lordla eşit konuma getirecek bir pozisyon almamdan kaynaklanan endişenin karışımını hissediyorum.

"Olander ve Zelpha'yı tanıyorsunuz," diyor Corwin. "Bu Verik, Heart's Cadence'ta en uzun süre hizmet veren coteries üyesi - babama benden önce hizmet eden ilk kişilerden biri. Ve şimdi seni onlara eşim olarak düzgün bir şekilde tanıtabilirim."

Ellerimi sandalyenin kollarına koyuyorum, her ne kadar kendime sarılmak istesem de, tereddütlü bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Merhaba."

Hepsi onaylamak için başlarını eğiyor ama bakışları aynı niyetle bakmaya devam ediyor. Zelpha alaycı olduğunu *düşünmediğim* bir ses tonuyla, "Aramızda olmanız bizim için bir onur," diyor ama bunu tamamen kastettiğine inanamıyorum.

Olander efendisine döner. "Lanetle mücadele etmek için yeni bir stratejimiz olabileceğini söylemiştiniz. Bu nasıl oldu ve buna ne kadar çabuk başlayabiliriz?"

"Nasıl olacağı kısa süre içinde netleşecek. Diğer ayrıntılara gelince, bunları belirlemek için buluşuyoruz." Corwin bana baktı. "Bağlam için gerekli olduğunu düşündüğünüz kadarıyla ilk açıklamayı yapmak ister misiniz?"

Bu Unseelie'lerin yaz diyarı hakkında öğrendikleri her şeyi tamamen kabul ettiğimden emin olmak için liderliği benim üstlenmeme izin veriyor. Başımı sallıyorum, bu jesti takdir etmekle birlikte bu ortamda herhangi bir şekilde kontrolü ele almak beni tedirgin ediyor. Grup üyeleri şimdi beni daha da derinlemesine inceliyor.

"Seelie'lerin de bir lanetten muzdarip olduğunu biliyorsun," diye başlıyorum sözlerimi toparlayarak. "Onları kurt formlarına geçmeye zorlayan ve dolunay gecelerinde vahşileştiren bir lanet mi? göre bir şekilde benim de bu lanetle bağlantım var..."

Elimden geldiğince kısa ve öz bir şekilde Aerik tarafından yakalanışımın, Sylas tarafından kurtarılışımın ve Seelie'lerin lanetlerini savuşturmak için kanımdan faydalanmaya devam edişlerinin hikâyesini anlatıyorum. Anlattıkça sinirlerim yavaş yavaş yatışıyor.

Onlara tüm bunları anlatmamdaki tek gerçek tehlike, içlerinden birinin beni yaz diyarına dönmeme izin vermeyecek kadar değerli görmesi olasılığıdır, ancak Seelie baş lordlarına ettiğim yemin, beni geri tutmaya çalışırlarsa benim aracılığımla kendi lordlarına zarar verir. Ve en azından Zelpha'nın gözlerinde bir umut ışığı görüyorum, çünkü nereye gittiğimizi anlamış olmalı.

Kendi umutlarımızı heceleyerek bitiriyorum. "İki lanetin birbiriyle bir bağlantısı var gibi görüldüğünden, sizinkine de yardımcı olmak için bir şeyler yapabileceğimi düşünüyoruz. Sadece ne olduğundan emin değiliz."

Ben duraksadığımda Corwin konuya devam ediyor. "Bugün onu son kurbanı görmeye götürdüm. Onun kanından birkaç damla damlatılan ilacın fark edilebilir bir etkisi olmadı ve kadının durumu kötüleşmeye devam etti. Yani Talia'nın katkısı ne olursa olsun, Seelie'ye sunduğu şeyle aynı olmadığı açık. Makul olasılıkların bir listesini yapmamızı istiyorum."

Verik yumuşak bir öksürük çıkarır. "Tüm bu durum, eğer tüm bunları net bir doğrulama olmadan asla söylemeyeceğinizi bilmeseydim, mantıksız olduğunu söyledim lordum. Ama bir insan kız için, ruh ikizi olsun ya da olmasın... Böyle bir insana *güvenmenin* zor olduğunu düşünüyorum."

Zelpha kuru bir sesle, "Bırak bu palavraları," diyor. "Ben diyorum ki, topraklarımızda ne varsa ona güvenelim, ki bu da şu anda elimizde olan her şeyden daha iyidir. Her neyse, Talia başıboş hayvanlar meselesini çözerken aklının başında olduğunu gösterdi."

Verik ona kaşlarını çatıyor ama başka bir şey söylemiyor. Corwin onların küçük tartışmalarını benim sinirlerimi yatıştıran bir sakinlikle izliyor. Bunda garip bir şey görmüyor; ona göre bu, birlikte bu kadar iyi çalışmalarını sağlayan birbirine sıkı sıkıya bağlı dinamiğin bir parçası.

Ekibiyle çok iyi arkadaş olmayabilir ama aralarındaki güven ve işbirliği bağları havada uğulduyor.

Olander adım atmaya başlıyor, görünüşe göre güçlerimin hikayesini kabul etmeye ve hemen dalmaya istekli. "*Herhangi bir şey* olabilir, değil mi? Bedenini vermesi şart değil, ama bazı eylemler ya da sözler ya da - olasılıklar neredeyse sonsuz."

"Belki de," diyor Corwin. "Ama listemizin başlangıcı için, Talia'ya ya da kurbanlara önemli bir zarar vermeden neleri deneyebileceğimize odaklanmalıyız."

Sıkıntı. Ya da ne yapmaya çalıştığımızı çok fazla belli etmemek. Olası tedavileri denediğimiz duyulursa, hemen başarılı olamazsak ki bu pek mümkün görünmüyor, tansiyonun nasıl yükseleceğini düşünmek bile istemiyorum."

Zelpha parmaklarını kalçasına vuruyor. "Kanın tadı Seelie lanetine uygun görünüyor, değil mi? Kan akıtmak için çılgına dönüyorlar ve bu özel kan dürtülerini yatıştırıyor. Bizim sorunlarımız için benzer bir çağrışımı ne yaratabilir?"

İyi bir noktaya değindin. İlk aklıma gelen kurbanları bir şekilde ısıtabileceğim oldu ama Seelie'leri evcilleştirmiyorum, onlara teorik olarak istedikleri şeyi veriyorum. Unseelie'nin laneti onları ne yapmaya itiyor?

Hiçbir şey, gerçekten. Onları yerlerine kilitliyor, yakında hareket etmelerini bile engelliyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Belki bir tür kucaklamayı deneyebilirim, onları kucaklamak gibi, eğer bu onları üzmezse? Sanırım bu kulağa aptalca geliyor ama lanetin yaptığı gibi onları bir nevi yerinde tutmuş olurum... Onları soğutmak gibi bir işe yarayacak bir yanım olduğunu sanmıyorum."

"Bence denemeye değer." Corwin masasının üzerine koyduğu kâğıt parçasına bir not karalıyor.

Verik biraz sert ama net bir sesle konuşuyor. "Net bir ilişki görüp göremediğimize bakmaksızın diğer bedensel materyalleri de göz önünde bulundurmalıyız. Deri ve saç yeterince kolay, belki kas ve kemik de doğru büyüyle nispeten acısız bir şekilde elde edilebilir." Sanki itiraz etmemi bekliyormuş gibi beni süzüyor.

"Deneyeceğim," diyorum. "Bu kadar çok insanı ölümden kurtarabilecekse, denemeyeceğim bir şey yok."

Olander durur ve masaya doğru döner. "Denediğimiz şey tek düşüncemiz değil, değil mi? Lordum, eğer lanetin vurduğu her fae'ye yeni taslaklar ve kucaklaşmayı teklif eden bir insan kızı ve başka her şeyle gidersek, garip *bir şeylerin* döndüğü kısa sürede duyulacaktır. Diğer baş lordların gözünden kaçmayacaktır."

Corwin iç geçirir. "Evet, ben de bunu düşünüyordum. Uygun bir hikâye bulmamız gerekecek ama ne olursa olsun bir sürü soruları olacak." Bana döndü. "Seni mümkün olduğunca bu işin dışında bırakabilirim. Doğrudan sizden *gelen* bir şey yerine Seelie'ler arasındaki deneyimlerinizden önerdiğiniz çözümler olduğunu iddia edin."

Sesi aynı anda aramızdaki bağa ulaşıyor. *Sana dokunmalarına izin vermeyeceğim, bundan emin olabilirsin.*

Kendi parmaklarım avuçlarıma doğru kıvrılıyor ama ellerim tamamen kenetlenmeden hemen önce onları yakalıyorum. Elbette Unseelie'nin karşılaştığı en büyük sorunu, diğer baş lordlarının hiçbir fikri olmadan çözmeye çalışmayı bekleyemem.

", " diyorum. "Sadece... onlara söyleyebileceğin kadar az söyle."

Çünkü savaş kışkırtıcısı meslektaşları söz konusu olduğunda, hedeflerine *ulaşmalarına* engel olacaksa bana ya da Corwin'e ne olacağını umursayacaklarına güvenmiyorum.

Corwin

Diğeri asla gerçekten sakın değildir. Odasına en yatıştırıcı büyülerini yaptığım da bile, içeri girdiğimde onu bir köşeye büzülmüş ya da masanın kenarına çömelmiş halde buluyorum. Kapsamlı büyü yeteneğimin bile başarabildiği tek şey, sıkıntısının şiddetini hafifletmek ve bu da her seferinde sadece bir saatliğine.

Başlangıçtaki birkaç ciddi yanlış adım dışında, özellikle de geçişin ne kadar ani, beklenmedik ve kaotik olduğu düşünüldüğünde, baş efendi rolüne oldukça iyi adım attığıma inanıyorum. Ama annemle karşılaştığımda kendimi her zaman tam bir başarısız gibi hissediyorum.

Bugün, kitap rafları ile duvar arasındaki kuytu köşeye sıkışmış durumda. İhtiyatlı gözleri, tel tel saçlarının arasından hareketlerimi takip ediyor. Bu noktada beni tanıdığından tam olarak emin değilim. Onlarca yıllık çaresizlik zihnini sadece birkaç temel dürtüye indirgemiş gibi görünüyor, bunların en büyüğü de kendini yok etmek.

Aklımdan geçen şu düşünceyle kendimi daha da başarısız hissediyorum: Belki de Kalp bu konuda yanılıyor. Belki de bu hayatı terk etmesine izin vermek daha nazikçe olur. Bundan neredeyse hiç zevk almıyor gibi görünüyor.

Ama her fae yaşamı çok zor kazanılır ve çok uzun sürer, böyle bir fedakarlık yapmanın doğru olduğuna kim karar verebilir? Laneti sona erdirebiliriz. Bildiğim kadarıyla, aklının karışmasında bir rol oynadı ve şans verilirse iyileşebilir. Bu fırsatı ondan çalmak büyük bir suç olur.

Devirdiği sandalyeyi sağ tarafa yatırıp üzerine oturuyorum, sinirlerini bozmamak için her hareketi yavaş ve akıcı tutuyorum. Onu gördüğümde boğazımın dibinde biriken ıstırabı bastırarak sesimin de tamamen sabit kalmasını istiyorum "Ruh ikizim geri döndü. Onunla bir kez karşılaşmıştın. İyiyken onu seveceğini düşünüyorum."

Annem yanıt vermiyor, sadece tek bir göz kırpmıyor. Yine de devam ediyorum. "Lanetin gidişatını durdurabilme ihtimali var. Yakında pek çok kişiyi yaşamak zorunda kaldığınız kederden koruyabiliriz. Tek üzüntüm bu olasılığı ortaya çıkarmanın bu kadar uzun sürmüş olması. Eğer babamı kurtarabilseydim..."

Lanet o günlerde daha az hızlı ilerliyordu. İlk başlarda sadece hafif üşümekten şikayet ediyordu. Uzuvarları sertleşmeye başladığında, sızan soğuk vücudunun tüm fonksiyonlarını ele geçirmeden önce bir hafta boyunca yatağa girdi.

Üst üste yığılmış örtülerin altındaki duruşunu - yüzü mavi ve sert, kolları ve bacakları doğal olmayan bir şekilde düz - rahatsız edici bir canlılıkla hatırlıyorum. Onunla konuştuğum son birkaç seferde de bana cevap verememişti.

Annem haberlerimi önemseydiğine dair hiçbir işaret göstermiyor ama kafasının içinde neler olup bittiğini söylemek mümkün değil. Gerçeğin tam olarak farkında olmasa bile bu onu biraz rahatlatılabilir.

Cebimden onun için getirdiğim sırlı çikolatalı trüfleri çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. "Bir ikram hoşuna gider diye düşündüm. Charles bunları bu sabah hazırladı. Salondaki toplantıma biraz getirirdim ama nedense meslektaşlarımla tatlılardan etkileneceğini sanmıyorum."

Fazla espri yapmadan kıkırdıyorum. Annem hareketsiz ve temkinli duruyor. Yanında kalarak onu rahatlatmak yerine daha fazla üzüyor olabilirim.

Ayağa kalkıp başımı ona doğru eğdim. "Kalp senin üzerinde sıcacık parlansın." Sonra dışarı çıkıyorum, kendi kalbim içeri girdiğimden daha ağır.

Belki de önümüzdeki tartışmaya içimde kasvetli bir ağırlık taşıyarak yaklaşmam en iyisidir. Burada atacağım yanlış bir adım, hem eşimin güvenliğini hem de Seelie'lerle filizlenmekte olan ittifakımızı tehlikeye atabilir.

Saraydan ayrılıp düzlükte Salon'a doğru yola çıktığımda Talia, Charles'a katıldığı yerden artan endişemi fark etmiş olmalı

ve Beth mutfakta çalışıyor. Yumuşak sesiyle birlikte bana doğru bir sevgi akımı gönderiyor. *Şimdi de diğer baş lordlarla mı tanışıyorsun?*

Evet. Bunu çözmek biraz zaman alabilir. Bittiğinde seni bulurum.

Yardım edebileceğim bir şey olursa haber verin. Benimle doğrudan konuşmak isterlerse yalan söyleyebilirim.

Dudaklarım beklenmedik bir gülümsemeye seğiriyor. *Takdir edeceğimi hiç düşünmediğim bir beceri ama işte buradayız. Çok gerekli görünmediği sürece yorumlarını şimdilik sizden esirgeyeceğim.* Bununla birlikte, hayali kristalden oluşan iç duvarımı bağlantımıza karşı yükseltiyorum.

Kalp Salonu'ndaki toplantı odasına ilk gelen benim, ama çok az bir farkla. Burada toplantı çağrısı yapan genellikle ben değilim. Her biri mermer masanın bulunduğu odaya girdiğinde meslektaşlarımın taleple ilgili merakı artıyor, ta ki alan konuşulmamış sorularla ve Kalbin enerjisinin nabızıyla titreyene kadar.

Neve en son içeri giriyor, solgun gözleri bile her zamanki bulanıklığından ziyade ilgiyle uyanık. En büyüğümüz masadaki yerine ulaştığında, Laoni ben başlamadan önce boğazını temizliyor ve turkuaz saçlarını iri omuzlarından geriye savuruyor. "Konu nedir Corwin?"

Teoride hepimiz eşit olsak da, her zaman yetkili olma konusundaki ısrarına duyduğum kızgınlığı bastırıyorum. "Henüz kesin bir bilgin yok ama eyleme geçmeden önce sizi bilgilendirmem gerektiğini düşündüğüm bir konu var. Laneti etkisiz hale getirmek için denemeyi düşündüğüm bazı yeni stratejiler var."

Lafi dolandırmanın bir anlamı olduğunu düşünmemiştim. Bir anda dört meslektaşım da bana eskisinden daha da delici bir şekilde bakmaya başladı.

Laoni'nin kaşları kalkıyor. "Bunlar hangi yeni stratejiler ve bunları nasıl geliştirdiniz?"

Uzziah bir of çekti, hamur gibi yüzünün düzlemleri her zamankinden daha da asık suratlı oldu. "Peki neden onlar hakkında ilk kez bu kadar çok şey duyuyoruz?"

"Onları kendim değerlendirme fırsatını daha yeni buldum," diyorum, kelimelerimi dikkatle seçiyorum, böylece çok fazla şey açığa vurmada dürüst oluyorum. *Sadece kısa bir süre tam bir süre sayılmaz.* "Seelie'nin kendi lanetiyle uğraştığının artık hepimiz farkındayız. Ruh ikizi eşim, lanetin etkilerini geçici olarak hafifletmek için gösterdikleri çabalara tanık oldu."

Terisse alaycı bir ses çıkararak bakır rengi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "O vahşi olanların bulduğu herhangi bir çözüm neden bizim için geçerli olsun ki?"

"Olmayabilir de," diyorum hemen. "Ama henüz işe yarayan bir yöntem bulamamışken, gururumuzu bir kenara bırakıp elimizden denememiz bana mantıklı geldi. Ne de olsa halkımızın hayatı söz konusu." Laoni'nin hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesinden çok iyi bildiği gibi, bu noktaya pek itiraz edemezler. "Bu girişimlerin durumu *daha da kötüleştirmeyeceğini* nereden bileceğiz? Bu stratejileri sadece yaz fae'lerinden ödünç almakla kalmıyor, aynı zamanda *insan* yoldaşınızdan da alıyorsunuz. ne gördüğünü tam olarak anlayacak."

Bu konuşmayı duymak zorunda kalmasın diye bağlantımızı kapattığım için memnun olan arkadaşımın adına kıllanma dürtüsüne direniyorum. Daha nazik olma ihtimali yok.

"Soyu ne olursa olsun, o benim ruh ikizim," diyorum eşit bir şekilde. "Onun anılarını gördüm; gözlemlerini doğrulayabilir ve gerektiğinde yorumlarını yeniden gözden geçirebilirim. Üç ay önceki savaşta bizi geri püskürtmek için lanetten kurtulabildiklerini düşünürsek, Seelie'nin etkili bir tedaviye sahip olduğunu kesinlikle biliyoruz."

Uzziah, "Buna itiraz edecek bir şey yok," diyor. "Bu sadece düşmanlarımızla uğraşırken dikkat etmemiz gereken bir konu."

Ona sert bir bakış fırlatıyorum. "*Biz* onlara saldırarak onları düşmanımız haline getirene kadar onlar bizim düşmanımız değildi. Ve eşim bize elinden gelen her şekilde yardım etmeye hevesli - niyetinin ne kadar samimi olduğunu aramızdaki bağdan da okuyabiliyorum."

Laoni alay ediyor. "Melezler muhtemelen onun aklını karıştırmıştır. Hâlâ neden bu kadar güçsüz bir eşe katlandığını anlamıyorum ve-"

Sözünü kestim ve sesime bir gerginlik karışmasına izin verdim. "Kalbin benim için seçtiği eş hakkında söylediklerine dikkat et. Eğer tüm gücümüzün kaynağının yanlış yönlendirilmiş olabileceğini düşünüyorsan, bu endişeni dile getirmen gereken kişi ben değilim."

Yeni bir enerji dalgası üzerimizden geçerken Kalp'in bulunduğu yöne doğru hareket ediyorum. Laoni'nin ağzı geriliyor. *Bana* Kalp'in seçimine karşı gelmem gerektiğini seve seve söyleyebilirdi ama kendisi buna aykırı bir eylemde bulunmazdı.

Neve ayağa kalkıyor ve ilk kez cılız sesiyle konuşuyor. "Eğer diyarımıza yeni gelen bu kişi lanetimize bir çare sunabiliyorsa, o zaman Kalbin son derece iyi bir seçim yaptığını söylemek zorundayım."

En azından meslektaşlarımın en çelimsizinden bile olsa biraz desteğim var. Diğerlerine göz gezdiriyorum. "Ben sadece size

Önümüzdeki günlerde bir sonraki kurbanlarla yaptığım ziyaretlerin haberlerini duyarsanız şaşırmanın diye nezaketen planlar yapıyorum. Somut faydalar sağlayacak bir strateji bulmadığım sürece daha fazla müdahil olmanızı istemiyorum."

Terisse başını eğiyor. "Ne yapmak istediğinizi bizimle paylaşmadan deneylerinizi gerçekleştirmeye mi gideceksiniz?"

"Eşim bilgisini ben ve grubum dışında kimseyle paylaşmamayı tercih ediyor, çünkü Unseelie arasındaki diğer tarafların bunu Seelie'nin zararına kullanabileceğinden endişelenmek için haklı sebepleri var. Bize yardım etmek istiyor olabilir ama yaz fae'leri arasında hâlâ dostları var."

Laoni'nin gözleri parlar. "O zaman tozun içine gömülmüş bir embesilin sözüne inanacaksın."

Ellerimi masanın üzerine koydum ve çıkan sesle onun sözünü kesecek kadar güçlü bir şekilde vurdum. "Eğer bu laneti çözemezsek *hepimizin* kaderi toz olacak. Hepiniz Seelie'ye doğrudan ulaşmaktan ve kendimizi açıklarsak bizimle paylaşabilecekleri bilgi veya kaynaklardan yararlanmaktan çekinmeye devam ettiniz. Onların katılımını gerektirmeyen bir yaklaşım buldum; bundan memnun olmalısınız, savaşmamalısınız. Elli yılı aşkın süredir baş lordum; bu gibi durumlarda kendi başıma hareket etme yetkim var."

Bir anlık gergin bir sessizlik olur. Sonra Uziah isteksiz bir ses tonuyla konuşur. "Sanırım haklı olduğun bir nokta var. Eğer Unseelie stratejilerini kullanacaksak, belki de bunu onların haberi bile olmadan yapmamız daha iyi olur."

Teklifimden almalarını istediğim mesaj bu değildi ama gelenin en iyisi bu olabilir. Başımı eğiyorum. "Aynen öyle. Kurbanlara zarar vereceğini düşündüğüm hiçbir şeye kalkışmayacağım. Ve açıkçası, lanet onları o kadar çabuk alıp götürüyor ki, durumlarını daha da kötüleştirecek çok az şey yapabiliriz, değil mi?"

Laoni tekrar konuşuyor, sesi gergin ama sessiz. "Endişelendiğimiz için bizi suçlayamazsın Corwin, kendi aile soyunda ortaya çıkan duygusal zayıflık göz önüne alındığında. Belki de bu gübre vücut, bağınızın gücü sayesinde sizi yoldan çıkarmayı başarmıştır."

Bu taktiği uygulayacağını tahmin etmeme rağmen çenem sıkıştı. Bir saatten kısa bir süre önce yanından ayrıldığım annemin anısı zihnimde canlanıyor. Benden önceki figürlerin hiçbiri kendi eşlerini onun kadar korkunç bir şekilde kaybetmek zorunda kalmamış.

Cevap vermeden önce kendimi sakinleştireceğim. "Akıl yürütme kapasitemin yetersiz olduğunu gösteren yeni bir kanıtınız var mı?"

Terisse, "Bu eşin ortaya çıkmadan önce bile kurtlarla barış yapmaya çok hevesliydin," diye araya giriyor.

"Açık bir mantıkla ortaya koyduğum nedenlerden dolayı," diye cevap veriyorum. "Müzakere etmek yerine onlara saldırma nedenlerinizin mantıktan uzak olduğunu, rasyonellikten ziyade güvensizlik ve korkudan kaynaklandığını söyleyebilirim."

Sessizlik yine uzuyor. Laoni, kuzgun formunda tüylerini kabartırcasına başını eğerek omuzlarını yuvarlıyor. "Davranışlarınız şu ana kadar kayda değer bir endişeye yol açmadı. Ama şu konuda açık olalım: Sadakatinizin tehlikeye girdiği anlaşılırsa, bu tehdidi ortadan kaldırmak için gerekli her türlü önlemi almakta tereddüt etmeyeceğiz."

"Anlaşıldı," diyorum boğazım düğümlenerek. "Daha azını beklemezdim."

Hiçbiri söylemese de bu noktada fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyorum. Artık bu pozisyon için uygun olmadığımı kanıtlamak için kullanabilecekleri tek bir kanıt kırıntısı ve göz açıp kapayıncaya kadar unvanımı elimden alacaklar.

Talia

Tanıştığım bir sonraki lanet kurbanı bir Unseelie lordunun ev halkının bir parçası. Lord onu gri bir denizin kıyısındaki mercan benzeri kalesinin kulelerinden birinde bir misafir odasına yerleştirmiş.

"Balem sürümüzün en iyi metal işçisidir," diyor lord içeri girmeden önce Corwin'e kısık bir sesle. "Onu kaybetmek... Burada başka kimsenin kazanamadığı gerçek isimleri biliyor."

"Onun için elimizden geleni yapacağız," diyor Corwin. "Ve eğer daha sonra yardıma ihtiyacınız olursa, sadece haber vermeniz yeterli, ben de yetkili birinin konuyla ilgilenmesini sağlayacağım."

Lord minnettarlıkla başını sallıyor ve kapıyı iterek açıyor. Corwin, Zelpha ve ben odaya girdiğimizde bana meraklı ama düşmanca olmayan bir bakış attı. Tüm fae'ler yeterince yaklaştıklarında insan olduğumu anlayabilirler elbette. Varlığımdan ne anlam çıkarırsa çıkarsın, baş lordun ne yaptığını bildiğini varsayıyor olmalı, çünkü Corwin'i bu konuda sorgulamıyor.

Şu anda kimse Balem'le ilgilenmiyor. Sıska bacaklarını sanki bükmek ona acı verecekmiş gibi uzatmış, kucağında açık duran bir kitapla yatakta oturuyor. Parlayan sarı bir büyü topu, yanında asılı durduğu yerden etkisiz bir ısı yayıyor.

Başını sarsakça çevirip bizi içine alıyor. Bir eliyle kitabı kapattığında, üç parmağının sert bir şekilde düz durduğunu fark ediyorum. Soluk tenini sadece belli belirsiz bir mavilik renklendiriyor ama felç çoktan yerleşmeye başlamış.

Kulaklarının ucu Corwin'inkiler kadar sivri; gerçek kana yakın olmalı. Kökeninin fae olması lanet için önemli değil. Ne de olsa Corwin'in babasını aldı.

Sesi biraz gıcırtilı çıkıyor. "Ziyaretçi beklemiyordum." Sanki bizi doğru düzgün görebilmek için bu gerekiymiş gibi gözlerini kısıyor ve gözlerinde donuk bir parlaklık fark ediyorum. Corwin'i tanıdığından sırtı zaten olduğundan daha da sertleşti. "Lordum. Benim için bir onurdur."

Corwin sakın ama sıcak bir sesle, "Duyduğuma göre iyi bir metal işçisiymişsin," diyor. Halkının refahını ne kadar önemsedığını zaten bilmiyor olsaydım, bu dostça övgüyle sunmaya çalıştığı rahatlık her şeyi anlatırdı.

Balem soğuk solgunluğuna rağmen biraz neşeleniyor. "Elimden geleni yapıyorum. Var mı

- "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı lordum?"

"Aslında var." Corwin yatağın yanına doğru yürüyüp Zelpha ve beni de yanına çağırdı. "Eminim ciddi bir rahatsızlık içinde olmalısınız ve acınızı hafifletebilecek bazı yeni yöntemler denemek istiyorum. Eğer izin verirseniz? Bazıları oldukça... sıra dışı, ama ne kadar uzak olursa olsun her olasılığı araştırmaya kararlıyım. Hiçbiri size daha fazla zarar vermemeli."

Adamın gözleri biraz açılır. "Evet, evet, elbette. Kendimi sizin ellerinize teslim ediyorum."

"Sizden tek istediğim, ben başka bir yerde konuşabileceğinizi söyleyene kadar girişimlerimizin aramızda kalacağını teyit etmeniz. Böylesine gergin bir durumda, bilginin nasıl yayılacağını kontrol edebildiğimden emin olmak istiyorum."

Balem bir an bile tereddüt etmeden büyülü bir ses tonuyla konuşur. "İzniniz olmadan sizin ve yoldaşlarınızın bu odada yaptıklarınız hakkında konuşmayacağıma yemin ederim lordum."

Yöneticisine bu kadar güveniyor mu yoksa bir tedavi için bu kadar çaresiz mi emin değilim. Burada işimiz bittiğinde kafası kesinlikle çok daha karışacak.

Ancak denediğimiz herhangi bir şey işe yararsa, başka hiçbir şeyin önemi kalmayacaktır.

Önce benim harekete geçmemi gerektiren stratejileri denemeye karar vermiştik, çünkü bunlardan biri işe yararsa Zelpha'nın beni dün tanıştığım kadına götürüp onun tehlikeli durumuna da yardım edip edemeyeceğimi sorması gerekecek. Biz Balem'e gelirken Verik ve Olander onu görmeye gittiler ve Corwin'in bu sabah elimden gelen her türlü bedensel malzemeyi kullanarak yaptığı taslakları getirdiler.

Corwin başıyla beni işaret ediyor. "Talia önce seninle ilgilenecek. Lütfen olabildiğince rahatlayın ve onun önerilerini kabul edin."

Bu kulağa doğru olduğunu umduğumdan daha uğursuz geliyor. Yapacağıma karar verdiğimiz eylemlerin listesini aklıma getiriyorum ve topallayarak ilerliyorum. Balem bana göz kırpmıyor. "Sadece bir dakika sürecek," diyorum beceriksizce. Sonra kollarımı onun serin gövdesine doluyorum, önce nazikçe sonra biraz daha sıkı sarılıyorum.

Vücudumun sıcaklığı onun içine doğru çekilip kayboluyor ve kendi tenimi soğukta bırakıyor. Geri çekiliyorum, ısıyı kollarıma tekrar sürme dürtüsüne direniyorum.

Corwin, "Bana en çok gurur duyduğunuz işinizden bahsedin," diyerek adamın dikkatini daha mutlu bir konuya çekerken, biz de gecikmeli bir etki olup olmadığını görmek için bekleriz. Birden fazla olasılığı birbirine çok yakın denersek, hangi denemenin işe yaradığını bilemeyiz.

Baş Lord, Balem'i birkaç dakika boyunca herhangi bir değişiklik belirtisi olmadan konuşturuyor. Kendimi adamın soğuk dokunuşuna hazırlayarak tekrar yatağa yaklaşıyorum ve sadece eline uzanıp parmaklarımı onunkilere doluyorum. Corwin hiçbir tuhafılık yokmuş gibi konuşmaya ve Balem'in cevaplarını teşvik etmeye devam ediyor.

Bir dakika sonra parmaklarımı çekiyorum. Corwin lanetin tipik bir hastalık gibi bulaşıcı olmadığını söyledi ama eklemlerim sadece bu geçici maruziyet yüzünden ağrıyor.

Adamda hâlâ bir değişiklik göremiyorum. Sertçe yutkunuyorum, Corwin bana tekrar işaret verene kadar geçen dakikaları bekliyorum. Sonra şarkı söylemeye başlıyorum.

Hiçbir şekilde büyük bir yetenek değilim. Beyin fırtınası yaparken aklımıza gelen bir fikir daha vardı: Sevecen ve yatıştırıcı bir ninni söylemek. Duygusallığın işe yarayıp yaramayacağı ya da uykuya geçme fikrinin kademeli donma ile uyumlu olup olmayacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok.

Sesim annemin ben küçükken bana söylediği şarkı sözleriyle dalgalanırken, onun da etrafa savurduğu bir deyim hatırlıyorum. *Spagetti'yi duvara fırlatıp ne yapışacağını görmek*. Burada ne yaptığımızı anlatmak için daha iyi bir yol düşünemiyorum.

Sonraki bir saatin geri kalanı da aynı şekilde geçiyor: Ben bazı jestler yapıyorum, Corwin Balem'le dostane bir sohbet sürdürüyor, laneti en ufak bir şekilde etkilediğimize dair bir işaret alamayınca kalbim daha da sıkışıyor. Zelpha olanları sessizce izliyor ama bu sert kadının sabırsızlanmaya başladığını düşünmeden edemiyorum. bakılırsa

Her şeyden çok bir savaşçı, tıpkı August'un Sylas için olduğu gibi. Lanetle net bir şekilde mücadele edememek onu hayal kırıklığına uğratiyor olmalı.

Sonunda beyin fırtınası yaptığımız listenin sonuna ulaşıyorum. Corwin hayal kırıklığını belli etmeden bana teşekkür ediyor ama üzüntüsünü içten içe hissedebiliyorum. Ceplerinden ilk taslağı çıkarıp Balem'e uzatıyor. "Şimdi içmeni istediğim birkaç iksir var. Sadece bir ya da iki yudumda içebilirsiniz."

Diğer adam birinciye bahşış verirken Corwin bana döndü. "Ben parkurun geri kalanını gözden geçirirken senin burada oyalanmana gerek yok. Zelpha, Talia'yı dışarıda biraz temiz hava almaya ve yerel manzaranın tadını götürebilirsin. Daha önce hiç denize gitmedin."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sonra tereddüt ediyorum. Bir yanımda tüm sürece katılmamam gerektiğini, bunu bir şekilde Balem'e borçlu olduğumu düşünüyor. Ama benim burada olmam taslakların işe yarayıp yaramayacağını değiştirmeyecek ve belki de tepkilerini inceleyen iki yabancı yerine sadece baş lord varken daha rahat olacak.

Ayrıca moralim o kadar bozuk ki kendi hayal kırıklığımı Corwin kadar iyi saklayabildiğimden şüpheliyim. Balem kendi yükünün üstüne bir de benim yükümü omuzlamak zorunda kalmamalı.

Zelpha kolumdan tutup beni kapıya doğru çekiyor. "Hadi o zaman. Kış mevsiminin deniz atmosferi kadar canlandırıcı bir şey yoktur."

Bir şey işe yarar gibi görüldüğünde bana haber ver, diyorum Corwin'e sessizce.

Tabii ki. Harikaydınız, ilerleme eksikliğimizin cesaretinizi kırmasına izin vermeyin.

Lanet hiç ne kadar harika olabileceğimi anlamıyorum. Ama Zelpha'yı sarmal merdivenden inip bir koridor boyunca sarayın dış kapılarından birine kadar takip ediyorum.

Köpüren sulardan yükselen rüzgâr canlandırıcı, canlı, tuzlu ve garip bir şekilde yanaklarımı o kadar da nemlendirmiyor. Zelpha suyun birkaç metre üzerinde duran kayalık kıyı şeridi boyunca onu takip etmemi işaret ediyor.

"Eğer yakından izlerseniz, bazen dalgaların arasında bir siren-çekiciyi fark edebilirsiniz" diyor.

Gri suya daha yakından bakıyorum. "Denizkızı gibi bir siren mi?"

"Ah, hayır, onlar sadece balık, başka bir şey değil. Ama pullarında büyüleyici bir renk pırıltısı var - denizcileri tıpkı şu balıklar gibi cezbedebildikleri söylenir

sözde sirenler sesleriyle bunu yapabiliirdi."

"Yani gerçekten siren yok mu?"

Zelpha başını eğerek uçurumun kenarından suya yakın bir patikaya doğru ilerliyor. "Sanırım olabilir. Bu dünyada değil. İnsan masallarının *hepsi* doğru değil, biliyorsun."

Onun alaycı tonu karşısında kendimi kaşlarımı kaldırırken buluyorum. "Perilerin, kurt adamların ve diğer her türlü hayali varlığın gerçek olduğunu öğrendiğimde emin olmak biraz zor."

Gülüyor. "Güzel. Bir siren avcısı görmesek bile hatırladığıma eminim... İşte buradayız! Bu kasvetli yerde hoşuma giden *bir şeyler* olduğunu biliyordum."

Daha geniş bir çıkıntıda duruyoruz, deniz suyu yüzüme vuruyor. Gruptaki kadının yanına doğru yürürken çenem gevşiyor.

Yolun sonunda, uçurum sığ bir çukurun içine düşüyor. Buradaki gri taş dalgalar tarafından öylesine parlatılmış ki gümüş gibi parlıyor. Ancak bu noktayla ilgili en çarpıcı şey bu değil. Gümüşü taş oluklar halinde aşınmış, orada burada sütunlar çıkıntılar bırakmış ve güneş ışığı tüm bu parlak yüzeyler arasında sekerken, üzerlerine denizin çok daha derinlerinden gelmiş olması gereken görüntüler sıçratıyor.

Parlak renkli balıklar dart atıyor. Işıldayan deniz yosunları bir görünüp bir kayboluyor. Işıltılı akıntılar dalgalı duvar boyunca bir ileri bir geri gidip geliyor. Boşluğa bakarken, sanki başka türlü asla giremeyeceğim okyanusun derinliklerine dalmışım gibi hissediyorum.

Sesim nefes nefese çıkıyor. "Vay canına. Hiç böyle bir şey görmemiştin."

"Duvardaki bir delik için fena değil," diyor Zelpha alaycı bir ifadeyle, yanımızdaki daha mat taşa yaslanarak.

Yansıtıcı kovuğun tüm harikalarını özümsemem için bana bir süre veriyor, benim kadar hevesle izlemiyor. Karnımı doyurduktan sonra dikkatim ona kayıyor. Şimdiye kadar tanıştığım grup üyelerinin en genci gibi görünüyor - yetişkin fae'lerin hiçbirisi insan standartlarına göre "genç" değil - ama Corwin'e diğer ikisinden daha az resmi davranıyor, sanki onun varlığında daha rahatmış gibi.

"Ne zamandır Corwin'in ekibinde görev yapıyorsun?" diye sordum.

"O kadar da uzun bir süre değil, ama saltanatının başlangıcından beri bir şekilde onunla çalışıyorum. Benim... ailem onun ailesine oldukça yakındı, bu yüzden birbirimizi tanımaya başladık ve ben de elimden gelen her şeyi yaptım.

uğraşacak çok şeyi olduğu ilk yıllarda ona destek olabilirdi."

Babasının ölümü ve annesinin başlangıçtaki kederinin ötesinde başka şeyler de var mıydı? Sanırım annesinin durumu yavaş yavaş kötüleşti. Ve diğer baş lordların onun kendi saflarına katılmasına hiçbir zaman o kadar da hevesli olmadıklarını belirtti. Ama Zelpha bundan daha fazlasını kastetmiş gibi görünüyor.

Fazla meraklı görünmeden nasıl soracağımı bilemiyorum. Ama buna fırsatım olmuyor çünkü Zelpha elini ağzına götürüp bana değerlendiren bir bakış atıyor. "Henüz ondan emin değilsin. Hiçbirimizden."

Sinirlerimin zıplamasıyla başım dönüyor ama ses tonu en azından suçlayıcı değil. "Ben... Ben asla öyle bir şey söylemedim."

Omuz silkiyor. "Buna mecbur değilsin. Bu anlaşılmaya göre Seelie'ye geri dönmen gerektiği çok açık. Gelecek hafta ay yeni doğduğunda orada olman gerekmiyor ama olmak istiyorsun. Anlamadığımı söylemiyorum. Pekala, sen insanken *tüm bunların* nasıl olduğunu anlamıyorum - içimizden birinin tesadüfen lanet için bir tedavi içermesi bile tuhaf olurdu. Ama belli ki ruh bağını beklemiyordunuz ve zaten kurt olanlarla bazı bağlarınız var. Ve sanırım onlar da bizim hakkımızda pek iyi konuşmuyorlar."

"Son zamanlarda onlara pek sebep vermedin," demekten kendimi alamıyorum.

"Baskınların hiçbirinde yer almadım." İç çekiyor. "Her neyse, sadece onun iyi biri olduğunu söylemek istedim. Corwin. Eminim biraz garip geliyordur. Romantizm konusunda pek tecrübesi yok ve ona yapılanlardan sonra- Ama şimdiden senden ne kadar hoşlandığını söyleyebilirim. Ve nedenini görüyorum. Gerçekten kendini gösterdin. Eğer izin verirsen sana inanılmaz derecede bağlı olacağından hiç şüphem yok. Bu diyarda senden daha iyi bir eş bulamazsın."

Yaz diyarıyla aynı şekilde konuşamıyor ama bu konuda dilimi tutuyorum. Ses tonundaki şefkat içimde bir merak uyandırıyor. Eğer ona bu kadar düşkünse...

Zelpha bakışımı yakalıyor ve kıkırdıyor. "Tahmin yürütmeye gerek yok. Ben de hiçbir zaman böyle bir iddiada bulunmak istemedim. Kendi eşimin bu konuda söyleyecek çok şeyi olacağı kesin, Kalp onun üzerinde parlсын."

Anladığı spekülasyon karşısında yanaklarım kızarıyor ama aynı anda Zelpha'nın kahkahası azalıyor ve bakışları arkamdaki bir noktaya kayıyor.

Corwin'in yaklaştığını görmek için dönüyorum, ağzı sıkı bir çizgi halinde. Duygularını benden saklıyor ama ruh halinin ne kadar üzgün olduğunu anlamak için aramızdaki bağa ihtiyacım yok. Daha o konuşmadan, ne söyleyeceğini biliyorum.

Sertçe nefes alıyor. "Hiçbir şey işe yaramadı, en azından henüz. Gel, eve gitsek iyi olacak."

Talia

Balem'in öldüğü haberi geldiğinde tek yapmak istediğim, sanki oradaki başarısızlığımızın son onayından kaçabilecekmişim gibi yatağıma gömülmek. Corwin aramızdaki bağ aracılığıyla bana ulaştığında birkaç saattir odamda üzgün bir şekilde oturuyordum.

Aklımıza gelen her şeyi denedik ve daha fazlasını da deneyeceğiz. Bunca yıldan sonra, cevabı ilk ya da ikinci denemede bulmamız şaşırtıcı olurdu.

Biliyorum, diye cevap veriyorum, yatakta ters dönüp kaşlarımı çatarak tavana bakıyorum. Seelie laneti ile her şey çok kolay görünüyor. İnsanların ölmesini engellemek için yapabileceğim bir şey olması hoşuma gitmiyor ve bunu kaçırıyorum.

Zihnimizi bu konu üzerinde düşünmekten alıkoyarsak belki de daha fazla fikir aklımıza gelecektir. Bilinçdışı bazen bizim odaklanmış müdahalemiz olmadan sorunları daha iyi bir araya getirebilir. Corwin duraklıyor ve odamın dışındaki koridorda durduğunu hissediyorum. Birbirimizin arkadaşlığından keyif almak için pek fırsatımız olmadı. Öğle yemeğini de içeren küçük bir gezinti için bana katılır mısın?

Kendimi pek aç hissetmiyorum ama beyin fırtınasına ara vermek konusunda haklı. Ve kasvet bulutu içinde yatağımda uzanmanın kimseye faydası yok. Battaniyeleri bir kenara itip botlarıma uzanıyorum. *Pekâlâ. Şu anda bana eşlik etmenin o kadar da keyifli olup olmayacağından emin değilim.*

Aramızdaki bağlantıda bir gülümseme dolaşıyor. *Seni hoş bulmakta asla başarısız olmam.*

Birbirimizi ilk tanıdığımız zamanlarda, Seelie'yi eleştirdiği ya da diğer sevgililerimle ilgili anılarımı karıştırdığı için onu azarladığımda olduğu gibi, beni pek de hoş bulmadığı en az birkaç zaman olduğunu söyleyebilirim, ancak o bu eleştirileri beklediğimden daha büyük bir nezaketle karşıladı. Şu anda uğraşacak çok şeyimiz varken neden artık önemi olmayan geçmiş sorunları gündeme getirelim ki?

Corwin kapımın hemen ötesinde duruyor, gümüş bir sepetin sapı zayıf ön koluna asılı. "Don ateşi ormanına yakından bakmak isteyebileceğini düşündüm," diyor. "Orada oldukça sevdiğim bir nokta var. Çok uzak olmadığı için... uçabiliriz."

Arabayla son geçtiğimizde uçtuğumuzu söylemek üzereydim ki, kendi gücüyle, kanatlarını kullanarak demek istediğini anlatan bir düşünce titreşimi yakaladım. Tuhaf bir ürperti tenimi sarıyor. Daha önce beni bu şekilde sadece kısa bir uçuşa çıkarmıştı, uçuşumun kenarındaki sürü köyüne doğru. Biraz korkutucuydu ama aynı zamanda heyecan vericiydi.

Ve bu bağ beni hemen ona doğru itiyor, o yakınlığı arıyorum.

Dürtümü dizginliyorum ama aynı zamanda başımı sallıyorum. Buradayken hem onunla olan ilişkiyi çözmem hem de laneti iyileştirmeye çalışmam gerekiyordu. "Pekâlâ. Seni çok fazla yormadığı sürece sorun yok."

Gülümsüyor, içimi ısıtan nadir geniş gülümsemelerden biri. "Bu göreve hazır olduğuma eminim."

Bana sarayının arka tarafındaki geniş elmas terasa kadar eşlik ediyor, sürüsünün köyünün bulunduğu uçuruma ve onun ötesindeki uçsuz bucaksız manzaraya bakıyor. Tüylerinin hışırtısı ve rüzgârın uğultusuyla kanatları canlanıyor, siyah şekiller iki yanına doğru yayılıyor.

Bu manzara karşısında içimden daha da heyecan verici bir ürperti geçiyor. Corwin hiçbir zaman kuzgun tarafını gösterdiği zamanki kadar kendi halinde görünmez.

Sepeti dirseğine kadar ittikten sonra kollarını bana uzatıyor. Yaklaşıyorum ve beni göğsüne doğru çekmesine izin veriyorum. Alnım boynunun yan tarafına dayanıyor, tenin tene değmesi ani bir duygu ve arzu titreşimiyle aramızdaki bağı derinleştiriyor.

İçimden akan daha mahrem ısı türlerini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ve kalkış için kendimi hazırlıyorum. Corwin kanatlarını çırpıyor, yeri arkamızda bırakırken hafif bir aksama oluyor ve sonra uçurumun kenarından süzülüyoruz.

Başımı çevirip manzarayı seyrediyorum ve etrafımızdaki kar ve buzla kaplı arazinin hızla geçip gidişini izliyorum. Corwin rüzgârın yön değiştirmesiyle hafif bir kavis çizerek, birkaç gün önce bana işaret ettiği ışıltılı ormana doğru yöneliyor. O zaman çıktığımız yolculuğu ya da nasıl sona erdiğini düşünmememe izin vermiyorum.

Laneti çözmeye çalışırken dikkatim dağılmışken, gerçekten cevap alamadığım başka sorunlar olduğunu fark ettim. Belki de Corwin'in tamamen yalnız olması bu soruları sormak için iyi bir zaman olabilir.

Corwin ormanın üzerinde süzülerek alçalıyor ve kanatlarını kolayca çırparak gevşek bir spiral çiziyor. Ağaçların arasındaki küçük bir açıklığa iniyoruz. Saçlarıyla neredeyse aynı mavi-siyah tonda olan koyu renkli dalları düzinelerce buz sarkıtını barındırıyor ama bunlar beklediğim gibi aşağıya doğru değil, yukarıya doğru uzanıyor. Sanki hiç de katı degillermiş gibi dalgalanıyorlar, sanki soğuk mavi-beyaz alevlermiş gibi.

Corwin beni yere bırakırken, "Buranın adını nasıl aldığını anlayabiliyorum," diyorum.

Etrafımıza bir göz atıyor. "Ürkütücü görünebilir ama ben huzurlu buluyorum. Ve bu açıklık, güneşin içeri akması ve taşın bir oturma yeri sağlamasıyla en iyi manzaralardan birini sunuyor."

Koruluğun ortasını dolduran, en az on metre uzunluğunda ve neredeyse bir o kadar genişliğindeki mika bağcıklı granit levhayı işaret ediyor. Sepeti kenara bırakıp ince, soluk bir kumaş parçası çıkarıyor. Açtığında, havada yüzüme doğru bir sıcaklık yayılıyor. Üzerinde tıpkı kıyafetlerimiz gibi bir büyü var.

Kayaya tırmanıyorum ve battaniyenin üzerine yerleşiyorum. Corwin, Charles ve Beth'e bizim için hazırlatmış olması gereken öğle yemeğini yerleştirirken, ben de ormana biraz daha bakıyorum. Işıldayan güneş ışığı gerçekten de etkiyi artırıyor ve yakaladığı buz sarkıtlarının dans ediyor gibi görünmesine neden oluyor. Esinti, Corwin'in de hoşuna gittiğinden şüphelendiğim hafif melodik bir uğultuyla fısıldıyor.

"Siz yokken depo odalarımızı karıştırıyordum," diyor baş lord, dikkatimi tekrar ona çekerek. Elinde bir çift bronz kaşık tutuyor. "Bunları buldum - sanırım yaz ve kış diyarları arasındaki ilişkilerin daha samimi olduğu zamanlarda bir hediye ya da ticaretten gelmiş olmalılar. Burada gümüşü tercih ettiğimizi fark etmişsinizdir."

O kadar bu konu hakkında hiç düşünmemiştim. Kaşıklardan birini ondan alırken, bronzun gerçek adı içimden geçiyordu

Aklıma. Nabzımı hızlandırarak onu bir kenara itiyorum. Corwin'e diğer yeteneklerimden ne zaman ve nasıl bahsedeceğime henüz karar vermedim.

"Gümüş umurumda değil," diyorum ona.

Küçük ama rahat bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Yenilenmiş bir barış için adımlar atmaya çalışırken onları ortaya çıkarmanın uygun olacağını düşündüm."

Küçük, kapalı bir tencereden iki kâseye çorba dolduruyor ve birini bana doğru uzatıyor; yanında da baharatlı et ve sebzelerle dolu olduğunu gördüğüm köftelerle dolu bir tabak var. Daha önce yemek konusunda tereddüt etmeme rağmen ağzım sulanmaya başlıyor. Sonra buz sarkıtlarından ikisini koparıp bir çeşit fincana koyuyor ve birini bana uzatıyor.

Bana ormanı işaret ederken bahsettiği gibi, buzun ortası ince bir buharla erimeye başladı bile. Dudaklarıma götürüyorum ve belli belirsiz bir yudum alıyorum. Dilimin üzerine sızan sıvı, bana sıcak elma şarabını hatırlatan şaşırtıcı keskin, baharatlı bir tada sahip.

Garip içecek ve çorba arasında gidip geliyorum, biberli et suyu içimi daha da ısıtıyor. Corwin yerken beni izliyor, keyfimi görmekten duyduğu mutluluk içime yayılıyor. Beklediğimden daha çabuk bitirdim. Köftelerden birini alarak, konuşmanın potansiyel olarak garip kısmına devam etsem iyi olacağına karar veriyorum.

"Corwin... Bana lanetin halkınızın Seelie'lere saldırmasıyla bir ilgisi olduğunu söylemiştin. Ama henüz baskınları açıklayan bir şey görmedim. Bu garip dondurucu hastalık neden yaz diyarına girmenin iyi bir fikir olduğunu düşündürsün ki?"

Corwin yüzünü buruşturur. "Özür dilerim. Tüm bunları hemen açıklamayı düşünmeliydim. Meslektaşlarımdan mantıklı düşüneceğini umuyordum..." Elinin topuğunu alnına sürüyor. "Bu kadar uzun süre devam etmiş olmamız kulağa biraz saçma gelebilir ama sanırım fikir kök salmaya başladığında ve bunu test etme girişimlerimiz engellendiğinde, baş lordların ve daha küçük lordların çoğu ayak diredi ve bu konuda giderek daha kararlı hale geldi."

"Ne hakkında?" Ben soruyorum.

Kendine ait bir hamur tatlısı alıyor ama ağzına götürmüyor. "Yakın zamana kadar Seelie'nin de bir lanetten muzdarip olduğunu bilmediğimizi hatırlamalısın. Pek çok Unseelli bizim hastalığımızdan yaz fae'lerinin sorumlu olduğunu, bunun daha sonraki bir saldırı için bizi zayıflatmaya yönelik bir girişim olduğunu düşündü. Bu yüzden Unseelie'lerin kurtlara karşı duyguları... genel olarak pek dostane değildi."

"Seelie'ler neden sana zarar vermek istesin ki? İhtiyaç duydukları bir şeye sahip değilsin, değil mi?"

Corwin ellerini iki yana açtı. "Bilmiyorum, ama bilmeden arzuladıkları bir şeye sahip olmuş olabiliriz. Her halükarda, kızgınlık ve düşmanlık bir süredir artıyordu ve yaklaşık otuz yıl önce, meslektaşlarımdan birkaçı yaz diyarının lanetin nedeninin yanı sıra tedavisini de barındırabileceği fikrini ortaya attı. Durum aşırı soğuk içerdiğinden, yaz diyarına getirilen kurbanların orada iyileşebileceğini ya da yaz diyarında yaşamının lanetin ilk etapta ortaya çıkmasını engelleyebileceğini düşündüler."

Parçalar kafamda yerine oturmaya başlıyor. "Ama kimse Seelie'lere, başlangıçta sizi zayıflatmaya çalıştıklarından şüphelendiğinizde bölgelerine izinsiz girip giremeyeceğinizi *sormak* istemedi."

"Aynen öyle. Aralarında lanetin kurbanlarından birinin de bulunduğu küçük bir grup sınırı geçip geçici bir kamp kurmuş, yemine gerek kalmayacak kadar Kalp'ten uzakta. Anladığım kadarıyla, Seelie nöbetçileri beklenenden daha erken bir zamanda karşılarına çıkmış, sert sözler sarf edilmiş ve karşılaşma her iki tarafın da kanının dökülmesiyle son bulmuş."

Unseelie muhtemelen bunu Seelie'nin düşmanlığının kanıtı olarak görürken, Seelie sadece görünüşe göre saldırgan davetsiz misafirlere karşı savunma yaptıklarını bilirdi. Başımı iki yana sallıyorum. "Dur tahmin edeyimbundan sonra hemen savaşa girmeleri gerektiğine karar verdiler."

"Esasen." Corwin elindeki hamur tatlısını çorbasından arta kalanlara batırıyor. "Plan, yazlık bölgenin iyi bir bölümünü ele geçirip kendimize ait olduğunu iddia etmemiz ve orada yaşamının laneti hafifletip hafifletmediğini belirlerken Seelie'yi uzak tutmamız gerektiği fikrine dönüştü. Ancak hiçbir zaman yargılayacak kadar uzun süre bir yerde tutunmayı başaramadık ve her başarısızlıkta bizim ve şüphesiz Seelie'nin hayal kırıklıkları arttı."

"Sadece sorabilirdin," dedim sessizce. "Başlangıçta, savaştan önce. Eminim o zaman geçici bir yerleşim yeri kurmanıza izin verirdi."

"Haklı olabilirsin. Ama bunu bilmiyorduk ve o zamandan beri çok şey oldu..." Sert bir şekilde nefes veriyor. "Ama şimdi en azından savaşın bize hiçbir şey kazandırmadan sadece daha fazla can kaybına yol açtığı konusunda bir anlaşmaya varmış gibi görünüyoruz. Baş lord dostlarım, yaz diyarının kendi laneti altında olduğunu bilseler de, Seelie'ye zayıflığımızı itiraf etme konusunda tereddütlü davranıyorlar."

Bakışları benden uzaklaştı. Şimdi geri kayıyor. Bir an beni düşündükten sonra şöyle dedi: "Bu lanetin hepimize bulaşmasından Kalp'in sorumlu olup olmadığını merak etmeye başladım - karşıt taraflarımızın mizaç ve anlayış bakımından birbirinden bu kadar uzaklaşmasına izin verdiğimiz için bir ceza ve nihayetinde bizi bir kez daha müttefik olarak birleştirmenin bir yolu olarak. Belki de bu yüzden sizi de bize getirdi."

Bu fikirde beni etkileyen bir haklılık payı var. "Ama gerçekten Kalp'in sana karşı bu kadar acımasız olacağını düşünüyor musun?"

"Belki de kalıp atıldıktan sonra kontrol tamamen elimizde değildi ve durumun bu kadar kötüleşmesinin sorumlusu da bunu takip eden kendi hatalarımızdır. Kalp, doğal dünyanın gücüdür ve doğa acımasız olabilir. Çürüme ve şiddetli fırtınalar, güzel olan her şey kadar bir amaca hizmet eder."

"Sanırım bu doğru." Börekten bir ısırık alıyorum ve yavaşça çiğniyorum, bu fikir üzerinde düşünüyorum. Kalp'in fae'lere öğretmeye çalıştığı bir dersin kurşun noktası olmak istemiyorum ama daha kötü amaçlar da var. En azından bu olasılığın çözümün ulaşamayacağımız kadar olmadığı anlamına geleceğini umabilirim.

"Diğer baş lordlar bu konuda Seelie'lerle konuşmalı," diyorum. "Yaz diyarıyla ilgili teorilerini ne kadar çabuk test edebilirlerse, laneti sona erdirmeye o kadar yakın oluruz."

Corwin başını sallar. "Elimden geleni yapıyorum. Ama ihtiyatlılık doğamızın derinliklerine işlemiş. Bence bu sadece bir zaman meselesi. Bunun tek makul yaklaşım olduğunu görmekten kaçınamazlar."

"Sylas'a barışın onaylanmasıyla ilgili iyi haberlerle dönmek istiyorum."

Corwin'in gülümsemesi geri gelir, bu kez acı tatlı. "Ve sana bu haberi vermek istiyorum."

Düşünceli bir sessizlik içinde yemeği bitiriyoruz. Sonra Corwin elini benimkinin üzerine koymak için battaniyenin üzerinden belli belirsiz uzanıyor. Dokunuşu içimde bir sıcaklık hissi uyandırıyor. "Lanetle ilgili tüm endişelerin ötesinde, bu ziyaretle ilgili nasıl hissediyorsun dostum? Arkadaşın yanında değilken kendini yalnız hissediyor musun?"

Sözlerinde ve aramızdaki bağda o kadar çok şefkat var ki boğazıma bir yumru doluyor. "Hayır, sanırım artık onsuz da iyiyim. Zaten çok meşguldük ve onun yalnız kalması konusunda endişelenmeden sadece seninle biraz zaman geçirebildiğim için mutluyum."

"Size önerebileceğim ve isteyebileceğiniz başka bir şey varsa..."

"Biliyorum." Parmaklarımı onunkilerle birleştirmek için elimi çeviriyorum. "Yeterince var." Eğer bir şey varsa, sorun çok fazla şeye sahip olmaktır, çok az değil.

Ama şu anda ellerimiz birbirine kenetlenmişken, ona yaklaşma işteğimi inkar edemiyorum. Battaniyenin üzerinden kayarak yanına sokuluyorum ve kolunu bana doladığında daha da sokuluyorum. Tam bir memnuniyet havası ve orman kokusu beni sarıyor.

Kucaklaşmamız içimdeki çekimi tam olarak tatmin etmiyor. Kokusuyla birlikte boynunun çıplak teninin dudaklarıma ne kadar yakın olduğunun farkına varıyorum. Tadı da onun kokusuyla aynı mı?

Bu soru ve üzerine kurulu olduğu zlem, diğer sevgililerimin hatırasıyla birlikte bir suçluluk duygusu uyandırıyor ama sadece bir anlığına. Corwin sınırın diğer tarafında beni beklerken Seelie adamlarımla bundan çok daha fazla yakınlaştım. Syllas, Whitt ve August onunla daha da yakınlaşacağımı umuyorlar.

Eğer bu özlemi birazcık bastırırsam, yanlış bir şey yapmış olmam. Rahat olduğumdan daha ileri gitmek zorunda değilim.

Corwin'in kollarında dnuyorum, başımı eğiyorum, böylece ağzım boğazının dibini sıyrıyor. İçimden bir arzu dalgası geçiyor, hem benim hem de onunki bağ aracılığıyla.

Corwin kıpırdamadan duruyor ve boynunun sıcak sütununa önce nazik bir öpücük, sonra da daha kararlı bir öpücük kondurmama izin veriyor. Duygusal bağımızla hizalanan fiziksel bağlantının telaşı beni sersemletiyor.

Talia, diyor Corwin karnımdaki ısının yükselmesine neden olan bir iniltiyle. Gerçekten durmak istiyor muyum?

Bir sonraki öpücüğü daha yükseğe, çenesinin köşesine nişan alıyorum. Kolu etrafımda sıkılaşıyor ve vahşi bir çığlık huzurlu ormanı yarıyor.

Bir tür panter-gergedan melezeine benzeyen gri, buruşuk bir yaratığın ağaçların arasından bize doğru hamle yaptığını görmek için tam zamanında geri çekiliyorum. Bir ığlık daha atmak için ağzını açıyor ve cam gibi parlayan sivri dişlerini ortaya çıkartıyor.

Corwin, canavara çarpan bir büyü tükürerek etrafında dönüyor. Büyüsü onu granit koltuğumuzdan sadece birkaç metre öteye fırlatıyor. Yaratık tkezliyor ama sanki hiç etkilenmemiş gibi etrafında dönüyor. Corwin ona bir büyü daha fırlattığında, yaratık yolundan sıçrıyor gibi görünüyor ve onun yerine kendini bana doğru fırlatıyor.

Nabzım hıçkırıyor ve vücudum iğdsel olarak tepki veriyor. Elim bronz kaşıklardan birini kavramak için dışarı fırlıyor. Uzun zamandır sakladığım heceler

ama ikimizin de incinmesi riskini almaktansa sırrımı tercih ederim. Belki de bilmem gereken tek şey budur. "*Fee-doom-ace-own!*" Kaşığı sallayarak bağıyorum. Gerçek isim parmaklarımın arasından bir güç parlaması gönderiyor ve alet sarsılarak ince bronz bir mızrağa dönüşüyor. Diğer elimi altımdaki taşa dayayarak mızrağı canavarın göğsüne doğru saplıyorum.

Metalin parıltısı yarattığı tekrar yana savurur, tam o sırada Corwin sihirle yüklü bir kelime daha söyler. Bu sefer büyüğü hedefi vuruyor. Yarattığı hırpalamak yerine, onu daldığı yerde dondurur.

Şey sallanıyor ve sonra yan tarafına devriliyor. Corwin mırıldandığı bir lanetle nefesini içine çekti. "Bir searmaw, ta buralara kadar..." Sözünü kesiyor, bakışları çevirdiğim mızrağıma düşüyor ve sonra gözlerime kilitleniyor. Ne yaptığımı anladığında yaşadığı şokun etkisi içimde yankılanıyor. "Sen gerçek bir isim kullandın."

Yüzüm kızarıyor. "Sana söylemek konusunda gergindim. Çok fazla gücüm yok ve sadece birkaçını öğrenebildim. İşaretlerim ya da başka bir şeyim yok. Nedenini henüz çözemedik."

Aramızdaki bağ açık; doğru söylediğimi anlamış olmalı. Bana bakmaya devam ediyor. Sonra yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. "Ve beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Talia. Kalp kesinlikle sana iyi bakıyor." Tereddüt ediyor. "Her şeyi duymak istiyorum ama... sanırım en iyisi halkımın geri kalanının *bu* düzensizliği henüz öğrenmesine izin vermemek. Meslektaşlarımın şüpheleneceği bir unsur daha olacak."

Başımı sallıyorum, üzgün değil de sadece ürkmüş olması beni rahatlatıyor ve son sözlerinden dolayı içim daralıyor. Olağandışı güçlerimin daha fazla tartışmaya neden olabileceğini zaten biliyordum. Şimdi, ortaya çıkmakta olan barışı güçlendirmek kadar kolay bir şekilde parçalayabileceğimi düşünmeden edemiyorum.

Talia

Corwin'in parmakları arpın parıldayan telleri üzerinde dans ediyor. Canlı müzik havada yankılanıyor, sanki etimden kemiklerime doğru sızıyor. İzlediğim bankta onunla birlikte sallanmaktan alamıyorum, dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor.

Enstrüman büyü, ama başka bir müzisyenin ondan bu kadar tatlı notalar çıkarabileceğinden emin değilim. Unseelie baş lordu kendini tamamen çalmaya kaptırıyor, sanki tüm vücuduyla melodiyi çağırıyormuş gibi duruşunu ayarlıyor. Müzik, Corwin'in acı-tatlı ya da düpedüz trajik tonlar olmadan keyif aldığı birkaç şeyden biri.

Bu yüzden müzik odasına gelmemizi önerdim. Şimdiye kadar gerçek isimlerle yaşadığım deneyimleri anlattıktan ve gösterebildiğim her şeyi gösterdikten sonra, bana bir gösteri yaptırdı - ama herhangi bir ışığı var etmekte zorlandım. Ruhum lanet konusundaki başarısızlıklarımızdan dolayı hâlâ çok ağırdı. Dün bana neyin baş edebileceğim kadar mutluluk getirebileceğini sordu ve kendimizi burada bulduk.

O zaman da işe yaramıştı, şimdi de işe yarıyor. O anın haz içimde bir tür parıltı yarattı. Corwin kollarını indirdiğinde, son notalar havadan kaybolurken, kendi ellerimi kaldırıyorum ve aralarındaki boşluğa doğru mırıldanıyorum. "*Sole-un-straw.*"

Avuçlarımın arasında yumuşak, altın bir ışık oluşuyor. Sanki bir hediye verebilirmişim gibi ona uzattım. Corwin'in yüz ifadesinden ve

aramızdaki bağı damlıyor, beni bunu yaparken izlemek bile yeterince büyük bir hediye - beni bu küçük sihri yaratacak kadar mutlu edebileceğini bilmek.

"Belki sana öğretebileceğim daha fazla gerçek isim vardır, böylece burada olduğun haftalarda çalışmalarına devam edebilirsin," diyor. "Bırakın bir insanı, bir fae için bile çok tehlikeli olabilen bu dünyada ek savunma araçlarına sahip olmanı takdir ediyorum."

Teklifi içimde daha da büyük bir sevinç yarattı. Küçük yeteneğimi ondan saklamama üzülmemesi ya da bu yeteneğe sahip olmamdan rahatsız olmaması yeterliydi. Gelişmekte olan yeteneklerimi elinden geldiğince desteklemek istemesi, ummaya cesaret edebileceğimden çok daha fazlası.

"Bu hoşuma giderdi," diyorum. "Hiçbir zaman gerçek bir fae ile eşit seviyede olamayacağımı biliyorum ama kendimi korumak için bu dünyaya uygun yöntemlerim olduğunu bilmek güzel. Teşekkür ederim."

Bana göz kırıyor ve içimde farklı bir zevk, arzuyla birlikte titreşiyor. Bunu yakalayan Corwin ayağa kalkıyor ve bankta oturuyor. Kıvrak parmaklarını çenemde gezdirdiğinde, içgüdüsel olarak öpücüğünü almak için başımı eğiyorum.

Ağzımız her buluştuğunda içime dolan zevk ve özlemin talepkâr acelesi hâlâ bunaltıcı. Donmuş ateş ormanındaki kısa samimi görüşmemizden sonra, bağın -ve ruh ikizi eşime olan kendi çekiciliğimin- dürtülerine birkaç kez boyun eğdim, bunu hissettim, ne kadar istediğime karar verdim ve zihnimin ve bedenimin bunun baş döndürücülüğüne uyum sağlayabileceğini umdum, böylece sıcaklık seli beni o kadar da uzaklara götürmez. Ama pratik yaptıkça daha az yoğun hale geldiğini söyleyemem.

Belki mümkün olan her şekilde birleşene kadar olmayacak.

Belki de *hiç* olmayacak. Bu, Fae'lerin ruh ikizi eşlerine bu kadar değer vermelerinin bir nedeni daha olabilir.

Ve dudaklarımın onunkilere her kayışında, sunduğu her dikkatli okşayıştaki sıcaklığın daha da alevlenmesi hiç de şaşırtıcı değil. Bu yakınlığa sadece kendi tepkilerimi değil, onunkileri de içime çekiyorum. Ağzımın ve tenimin yumuşaklığından zevk aldığını, parmak uçlarını saçlarımın arasına soktuğunda çıkardığı nefes kesilmesinden keyif aldığını hissedebiliyorum.

O bir şey söylemeden, öpüşmemize bile ara vermeden, daha ne kadar zevk verebileceğini görme arzusunu hissediyorum. Düşünmeden dokunuşuna doğru eğiliyor, sunduğu şeyi arıyorum.

Tepkimi onaylar gibi bir an duraksıyor ve sonra parmaklarını yüzümün yanından aşağıya, boynumdan ve omzumdan geçirerek

Göğüs. Başparmağını tepe noktasının üzerinde gezdirdiğinde ve okşamayla birlikte gelen baş döndürücü sarsıntıda, benden aç bir ses çıkıyor. İçimde daha da fazla sıcaklık dolaşıyor, bacaklarımın arasında beni hala tedirgin eden bir aciliyetle birikiyor.

Corwin de bağın çekimini en az benim kadar hissediyor. Tempoyu ben ayarlayabileyim diye ne kadar tutkulu olduğunu hissedebiliyorum. Hepsini istiyorum ama yine de Seelie aşıklarımı ve diyarlardaki yerimle ilgili tüm belirsizlikleri düşününce, aramızdaki bağa bu kadar teslim olduktan sonra uzaklaşmak çok mu zor olacak?

Karmaşık duygularımı anlayan Corwin geri çekiliyor. Tenimi koklayarak şakağıma daha yumuşak bir öpücük konduruyor. "Daha fazla bir şey yapmamıza gerek yok. Ama şunu söyleyebilirim ki, iki gün önce doğurgandın ama artık değilsin, bu yüzden kalıcı sonuçları olmayacaktır. Arzuyu tamamlamak seni bana zaten bağlı olduğumuzdan daha fazla bağlamayacak. Ruh ikizi bağını sağlamlaştıran onaylama törenidir."

Titrek bir kahkaha attım. "Bunu bildiğim iyi oldu." Genel yakınlığımızın hayatımın geri kalanı boyunca sürmesini isteyip istemediğime karar vermeden önce kendi duygusal durumumun onunla bu tür bir yakınlık kurmaya uygun olduğundan hâlâ emin değilim.

Corwin sabırsızlık belirtisi göstermiyor. Sanırım neredeyse ölümsüz bir fae için birkaç hafta beklemek bir insan için birkaç saat gibi. Başımı omzuna yaslıyorum, hâlâ sıcaklığının ve yağsız kaslarının verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

İçimde farklı bir gerilim dalgası dolaşıyor. En az bir hafta daha beklemek zorunda kalacak. Yarın buradaki yedi günüm doluyor ve yaz diyarına dönüyorum -birkaç cevapla ama neredeyse hiçbir şey başaramamış olarak. Kişisel duygularımla nasıl başa çıkacağımı çözmeye daha yakın değilim ve lanetle başa çıkmak için ek stratejiler tartışmış olsak da, iyileştirmeye çalışacak yeni bir kurban olmadı.

"Diğer baş lordlarla tekrar ne zaman buluşacaksın?" Sormak zorundayım, her ne kadar bu konunun o anki keyifli havayı bozacağını bilsem de.

"Birkaç saat içinde, yemekten sonra. Düşman yaratıkların topraklarımıza giderek daha fazla akın etmesini tartışmamız gerekiyor ama Seelie ile tekrar müzakerelere başlama fikrini öne süreceğim. Ne yazık ki, öne tüm argümanları zaten öne sürdüm. Sanırım bu noktada mesele, ben onların ihtiyat duygusunu yıpratırken onları beklemekten ibaret."

Kurt yoldaşlarımlın çoğu kuzgunları düşman olarak görürken, lanetten ölmesi gerekmeyen daha fazla kış fae'si ölürken onları daha ne kadar bekleyeceğim? Sabırsızlıktan kaşınıyorum. Birçok fae'nin küçümsemeyi sevdiğı zayıf bir ölümlü olarak elimden gelen her şeyi yapıyorum ve diğer baş lordlar Corwin'in kararları hakkında alaycı yorumlar yapmaktan başka ne yapıyorlar?

Duraklıyorum, düşüncelerim geri dönüyor. Yapabileceğim her şeyi yaptım mı?

Yapabilir misin?

Corwin başparmağını omzumun tepesinde gezdiriyor. "Nesin sen? Düşünüyor musun, dostum? Kafanın içinde dönen dişlileri hissedebiliyorum."

Ağzım bir gülümsemeyle seğıriyor. "Ben sadece-" Bir an tereddüt ediyorum ve sonra Beth'in önceki akşam söylediğı sözler aklıma geliyor. *İstedığımız gibi davranabilir ve ihtiyacımız olanı isteyebiliriz, yoksa hayatta olmanın ne anlamı var ki?*

Daha dik oturup çenemi kaldırıyorum. "Ya ben de seninle gelseydim? Toplantıya? Seelie adına konuşabilirim. Baş lordlarının lanetten faydalanmak için değil, lanete bir çözüm bulmak için sizinle birlikte çalışacağına kefil olabilirim."

Corwin sertleşir. "Sizi toplantıya dahil etmek son derece sıra dışı olurdu. Toplantılarımıza nadiren zümre üyelerimiz bile katılır."

"Ama katkıda bulunacak önemli bir şeyleri olsaydı başka bir fae getirirdin, değil mi? Ve ben yanınızda olmasam bile toplantılar ruh ikizi eşlerden tamamen gizli değil."

"Bu doğru olmakla birlikte, meslektaşlarımlın meseleyi bu kadar basit göreceklerini sanmıyorum."

Kolları koruyucu bir hisle etrafımda sıkılaşıyor, ama aramızdaki bağın taşıdığı tek duygu bu değil. Sadece diğer baş lordların bana nasıl tepki vereceğı değil, aynı zamanda onun benim varlığında nasıl davranacağı konusunda da bir endişe titremesi hissediyorum.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Orada olursam ne olacağından endişeleniyorsun? Seni utandıracak bir şey yapmayacağım. Nasıl düzgün bir şekilde kibar olunacağını bilecek kadar Fae'lerle birlikte oldum."

Corwin'in ağzı bir cevap vermeden önce açılıp kapanıyor. "Sorun sen değilsin. Senin hakkında böyle hissediyorum. Ayrı olduğumuzda diğer baş lordlara karşı sakın ve kontrollü davranabiliyorum ama sen oradaysan, sana hakaret ettiklerine şahit olmak zorunda kalırsam..."

Anılarından görüntüler ve konuşma parçaları gözümün önüne geliyor: meslektaşları bana olan bağlılığını eleştiriyor, onu dengesiz olmakla suçluyor, ailesinin geçmişini yüzüne vuruyor. Onun adına tüylerim diken diken oluyor. "Beni önemsiyor olman seni *zayıf* yapmaz. Onlar arkadaşlarını önemsemiyor mu?"

Corwin yüzünü ovuşturuyor. "Var, ama eşlerinin hiçbirisi insan değil, bu kadar fazla incelemeye karşı karşıya kalacaklar ve kendilerini savunmak için daha az donanımlı olacaklar."

Elini sıkarak bir of çektim. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Belki de senin sorunun budur. Benim adıma üzülmen gerektiğini varsayıyorsun. Birçok Fae'nin benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Eminim baş lordların senin önünde tenezzül edeceğinden daha kötülerini duydum. Bana büyü fırlatmayacaklar ya da beni kılıç dövüşüne davet etmeyecekler, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyor Corwin, sesi biraz kuru çıkıyor. "Her ne kadar bunu yapma fikrinden hoşlansa da."

"O zaman üstesinden gelebilirim ve bunu göstermem için bana bir şans vermelisin. Eğer dört fae'nin benimle alay etmesine dayanamıyorsam, o zaman zaten senin eşin olmayı hak etmiyorum demektir."

Corwin bana göz kırpmıyor ve sonra sert bir kıkırdama çıkarıyor. Hâlâ gergin olduğunu anlayabiliyorum ama başını eğiyor. "Pekâlâ. Onlara karşı da bana karşı olduğun kadar ikna edici olabilirsen, gerçek bir şansın olabilir."

Corwin'in Kalp Salonu adını verdiği binadaki toplantı odasına girdiğimizde, meslektaşlarının tepkisini ölçmek için herhangi bir ruh bağlantısına ihtiyacım yok. Büyük mermer masanın etrafında duran heybetli figürlerin dördü de kaskatı kesiliyor. Kalp'in enerjisinin tınısı, bu kadar yakındayken, kollarımdaki ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Bunun anlamı ne?" diye çıkışıyor turkuaz saçlı iri yarı kadın, bize öyle tehditkâr bakıyor ki Corwin olduğu yerde durup beni de kendisiyle birlikte durduruyor. Onu, Unseelie'nin Sylas'ın taç giyme töreninde ortaya çıktığı geceden hatırlıyorum; Corwin'e olan ruh bağımlı keşfettiğim geceden. Sanki grubun lideriymiş gibi davranıyordu. Görünüşe göre daha büyük bir izleyici kitlesi olmasa bile durum böyle.

Corwin omzumu kavırıyor. Sesi sabit çıkıyor ama içinde bir gerginlik var. "Eşimin lanetle ilgili olarak hem halkımız hem de Seelie adına bir çağrısı var. Onu dinlemeye değer olduğuna inanıyorum."

Gözlerinin altında torbalar olan depresif görünümlü bir adam başını sallıyor. "Corwin'in önerisi üzerine laneti tedavi etmeye çalışırken sana zaten biraz hoşgörü göstermiştik. Cömertliğimiz ancak şu kadarını kapsayabilir."

Boğazımı temizleyip sözünü kesiyorum. Corwin'in tutuşu sıkılaşıyor ama konuşmamı engellemek için hareket etmiyor.

"Laneti tersine çevirmenin bir yolunu bulmak için yaklaşık yetmiş yılınız vardı ve şu ana kadar başarılı olamadınız," diyorum, midem kocaman bir sinir düğümüne dönüşmüşken elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Sadece bir hafta sonra çabalarımın anlamsız olduğunu söylemek biraz fazla değil mi?"

Kadının bakışları keskinleşerek parlıyor. "Burası kutsal bir alan, sizin türünüze yer yok."

Gözlerimi dikip ona bakıyorum ve onun istediği gibi sinmeyi reddediyorum. "Kalp bana Unseelie'nin en yüceleri arasından ruh ikizi bir eş vermeye karar verdi, bu yüzden bana itiraz ettiğini sanmıyorum. Benim konuşmamı duymak tam olarak neyi incitecek? Yaşayacak binlerce yılın var. Tek istediğim, söyleyeceklerimi dinlemek için birkaç dakikanızı ayırmanız, çünkü uzun zamandır sınırın her iki tarafındaki fae'lere aşına olan tek kişi benim."

Mantık ve akıldan bahsederek kendilerini çok yüksek ve kudretli sanıyorlar - hadi buna karşı mantıklı bir argüman sunmalarını duyalım.

Adam huzursuzca ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor. Koyu yeşil saç tutamları bakır-kahverengi yüzünü çerçeveleyen bir başka kadın çenesini çalıştırıyor ama nasıl cevap vereceğini düşünemiyor gibi görünüyor.

Ve beşinci baş lord, şeftali tüyü ve karahindiba tüyünden yapılmış gibi görünen ince, solgun bir kadın, pörsümüş elini masaya vuruyor. Sesi güçlükle çıkıyor ama yine de kararlı. "Bırakalım da konuşsun derim."

İri yarı kadının çenesi sıkıştı ama görünüşe göre beni dinlemenin onlara zarar vereceğini de düşünemiyor. "Pekâlâ. Çabucak halledelim o zaman," diyor, sanki iç çekişini dizginliyormuş gibi bir sesle.

Corwin omzumu bırakıyor ve birlikte masaya doğru yürüyoruz, topallığının çok belirgin olmaması için yavaşça. Başını sallıyor. "I

Açık fikirli olduğunuz için teşekkür ederiz."

Ha. Gözlerimi devirmemeyi başarıyorum ve ellerimi soğuk mermerin üzerine koyuyorum. Kendimi olabildiğince yükseğe çekerek masanın etrafına bakıyorum, düşmanca da olsa bana sabitlenmiş bakışların hiçbirinden kaçmıyorum. "Yarın bir haftalığına yazlık diyara dönüyorum. Seelie baş lordlarına, müzakereleri başlatmak için bir anlaşma ayarlayacağınız haberiyle gelmek istiyorum; böylece yaz diyarında zaman geçirmenin laneti iyileştirip iyileştirmediğini ya da yerleşmesini engelleyip engellemediğini belirleyebilirsiniz."

İri yarı kadının yüz ifadesi kaşlarını çatarak kararıyor. "Tabii ki en büyük zayıflığımızı onlara açıklamamızı önerirsiniz. Bekçilerinizin yararına olacak her şeyi."

Ona odaklanıyorum. "Lanetini öğrenmenin Seelie'ye nasıl bir faydası olabilir ki? Kışkırttığınız savaşlar yüzünden nüfusunuzun bir kısmını kaybettiğinizi zaten biliyorlar. Lanetin kimi ya da nereyi vuracağını senden daha iyi tahmin edemezler. Şimdiye kadar lanetin arkasında onların olmadığını anlamış *olmanız* gerekirdi, çünkü onlar kendi başlarının çaresine bakıyorlar, eğer öyle olsaydı zaten bunu bilirlerdi. Düşmanınız olmalarının tek nedeni, en başta konuşmak yerine onlara bu şekilde davranmış olmanız."

Kasvetli adam ağırlığını tekrar kaydırıyor. "Diğer fae'lerin bu bilgiyi hangi yollarla kullanabileceğini bilmeniz mümkün değil."

Kalbim küt küt atıyor ama kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır, belki de yapamam. Ama bu yollardan birinden, kulağa mantıklı gelen birinden bahsetmezsen, sana ulaşmaktan kaçınarak sonunda bunu yapmaktan daha fazla risk aldığını söylemeye devam edeceğim. Sadece burada bulunduğum bir hafta içinde, adamlarınızdan ikisi *öldü*. Seelie'lerle çoktan konuşmuş olsaydınız, belki o iki kişi yaşayabilirdi. Hizmet ediyor olmanız gereken Seelie olmayanlardan kaçını bu paranoyanız yüzünden yüzüstü bırakacaksınız?"

Dikkatlerine böylesine mantıksız bir etiket yapıştırılması masanın etrafındaki üç ana figürün kıllanmasına neden oluyor. Yaşlı kadın sanki sadece kendisinin duyabildiği bir şarkıyı dinliyormuş gibi boşluğa bakıyor ama bunu daha fazla şüpheciliğe tercih ederim.

"Terbiyesizlik," diye mırıldanıyor adam.

"Buraya konuyu tartışmaya mı yoksa bize hakaret etmeye mi geldiniz?" diye soruyor iri yarı kadın.

Gözlerimi dikiyorum, yaydığı güç karşısında kaslarım bir ürpertiye engellemek için geriliyor. "Bunu bir hakaret olarak söylemedim. Kelimeyi anlamına göre kullanıyorum.

Elimdeki bilgilere göre standart bir tanım. Seelie'nin bir şekilde size karşı saldırıya geçeceğinden endişeleniyorsunuz. *Onlara* saldırdığınız onca yıldan sonra saldırıya geçmeyi reddetmişken neden şimdi saldırırsınlar ki?"

Bakır tenli kadın kaşlarını çatıyor. "Neden misilleme yapmak istemesinler ki?"

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatma dürtüsüne direniyorum. "Kalp'ten önce daha yüksek bir yere tutunmak için özellikle bundan kaçınıyorlar. Sahip olduğun hiçbir şeyi istemiyorlar, sadece uyguladığın şiddetin durmasını istiyorlar. Lanetini öğrenmeleri bunu değiştirmeyecek."

Keşke âlemler arasında çizmeye çalıştıkları tüm sınırlara rağmen Seelie'ye ne kadar benzediklerini görebilselerdi. Celia ve Donovan, Corwin'i esir aldıklarında benzer motivasyonlarla hareket ettiler. Ama Donovan'ı barışın hâlâ mümkün olduğuna ikna etmeyi başardım. Bu fae'lerin de aynı şeyi fark etmesi için ne gerekecek?

İri yarı kadının bana bakışına bakılırsa, bu benim sağlayabileceğimden daha fazlasını gerektirecek. Beklediğim küçümseme ses tonunu renklendiriyor. "Siz azgın kurtların yanına dönmeden hemen önce şüphelerimizi ve stratejilerimizi sizinle paylaşmayacağımız kesin."

Yavaşça nefes alıyorum. Zaten söyleyebileceğim başka bir şey olduğundan emin değilim, ama çok değer verdiklerini iddia ettikleri rasyonaliteye bir kez daha başvurmadan davamı bırakamam.

"Tamam. Yapmak zorunda değilsin. Tek söyleyebileceğim, tüm gözlemlerime ve Seelie'ler arasındaki konuşmalarıma dayanarak, ki bir baş lordun sürüsünde olduğumu ve onun fikirlerime saygı düşünersek, yaz fae'lerinin size zarar vermek ya da sizden bir şey almakla ilgilenmedikleri. Teorinizi test etmek için yaz diyarında küçük bir topluluk kurmanıza izin vereceklerine inanmak için her türlü sebebim var. Corwin söylediğim her şeyde dürüst olduğumu onaylayabilir."

Yanımdaki dostum başını sallıyor. "Bunu bağ aracılığıyla ve baş efendisiyle konuşurken kendi gözlerimle gördüm." Bu konuşmanın geri kalanı boyunca sessiz kalmanın zorluğu içime işliyor ama devam etmem için bana alan tanıyor.

Ona bir teşekkür telgrafı gönderiyorum ve sesimi bir kez daha yükseltiyorum. "Halkınıza yardım etmek için bu fırsatı değerlendirebileceğinizi anlamanız için bilmeniz gereken her şeyi size anlattım. Ya beni dinlememeye karar verirsin, çünkü ben bir insanım ve sırf insan olduğum için beni değersiz olarak yargılıyorsun."

Ya da ne kadar mantıklı konuştuğumun farkına varır ve olmanız gereken akli başında yöneticiler gibi davranırsınız. Bu size kalmış."

Masadan geri çekiliyorum, işim bitmiş olmasına rağmen göğsüm daralıyor. Unseelie baş lordları yine bana bakıyor, hatta bu sefer yaşlı olanı bile. Önce o konuşuyor, biraz daha yüksek bir sesle. "Soyu ne olursa olsun, kızın sözleri doğru. Kalp onu kendimiz için seçti."

İri yarı kadının ağzı bükülür ve itiraz edecekmiş gibi ağzını açar, ancak bakır tenli kadın endişeyle seğirir ve ondan önce davranır. "Sanırım anlaşmayı denemeliyiz. Mümkün olduğunca çabuk. İnsanlarımızın belirsiz, kanıtlanmamış korkular yüzünden ölmeye devam etmesine izin veremeyiz."

"Terisse," diye tıslıyor iri yarı kadın, ama adam bile başını sallamaya başlıyor. Son kararı vermek için tam bir fikir birliğine ihtiyaçları var mı bilmiyorum ama kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Corwin parmak eklemlerini elimin arkasına sürüyor. *Biraz daha tartışmak gerekebilir ama inanıyorum ki sende var dostum.*

Ağustos

Talia'nın sınırın sisleri arasından çıkıp bizi karşıladığı an gibisi yoktur. Onu her zaman çok güzel bulmuşumdur ama günlerce onun varlığını özlemiş olmak, onu yeniden görmenin sevincini öyle bir artırıyor ki kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor.

Parlak bir gülümsemeye bize doğru topallayarak geliyor, kucaklamamı kendi kucaklamasıyla kabul ediyor ama mutluluğu bize ilk döndüğü zamanki kadar sınırsız değil. Alnının ortasında bir endişe çizgisi oluşmuş. Bana sokulurken, geldiği yöne bakmak için kollarımda dönüyor.

Corwin onun peşinden dışarı çıkmış, sandığını taşıyordu. Whitt sandığı ondan almak için ilerlerken, Unseelie baş lordu Sylas'la göz göze geldi. "Baş Lord Sylas, sizinle ve diğer baş lordlarınızla kısaca konuşabilirsem... Hepiniz ve kışın baş lordları arasında resmi bir anlaşma ayarlamak istiyorum."

Unseelie hükümdarları bizimkilerle düzgün bir toplantı yapmaya hazır mı? Sylas'ın kaşları kalkıyor ama başını öne eğerek adım atıyor. "Elbette. Astrid, Baş Lordlar Donovan ve Celia'yı Kalp Burcu'na çağırmayı düşünür müsün? Onlarla orada buluşacağım." Corwin'e geri döner. "Belki de sen ve ben, daha geniş bir kitleye anlatmadan önce durumun özünü sadece ikimiz gözden geçirmeliyiz."

Corwin acımasızca gülümser. "Bunun tavsiye edilebilir olduğunu görebiliyorum." Bakışları Sylas'ın yanından geçip hâlâ kollarımda olan Talia'ya kayıyor. İçgüdüsel olarak gerildim ve

Ruh ikizi eşinin onu başka bir erkeğe bu kadar yakın görmesi karşısında düşmanca bir tavır takındı ama o sadece daha yumuşak bir gülümseme ile karşılık verdi. Kadın da ona başını sallıyor. Syllas'la birlikte yürümek için dönmeden önce aralarında sözsüz bir iletişim geçtiğini hissediyorum.

Kalp onu bir başkasına bağlamışken bu kadını kollarımda tuttuğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum, ama onunla asla *onun* kadar yakın olamayacağımı bilmek yine de içimi kemiriyor.

Whitt başını ona doğru eğiyor. "Onları medeni bir şekilde oturmaya ikna etmeyi başardın, değil mi?"

Talia kucağımdan kayıyor ama kaleye doğru yola çıkarken elimi tutuyor. "Corwin'i ikna etmek zor olmadı. Ben resme dahil olmadan önce de böyle bir ortaklığı çok uzun zamandır istiyordu. Ama... sanırım diğerlerini ikna etmede önemli bir etken olabilirim."

Kardeşim kıkırdıyor. "Kudretlimizden daha azını beklemezdim. Seni küçümseyenlerin vay haline."

Bu durumla ilgili olarak onun kadar iyi bir mizah çağrıştıramıyorum, ama Whitt hemen her şeyde mizah bulabilir.

Unseelie bizimle konuşacak, iyi. Ama ne söyleyecekler? Ya sadece sınırdaki çatışmalara bağlı kalmalarını dilememize neden olacak talep ve tehditlerde bulunurlarsa?

Whitt, kalenin kapısına vardığımızda Talia'nın yanına yaklaşıyor ve dirseğiyle onu dürtüyor. "Bu anlaşmanın neleri içerdiği konusunda daha fazla ayrıntıya sahip olduğunuzu sanmıyorum."

Ona sevgiyle dirsek atıyor. "Aslında var, ama bunları daha özel bir yerde konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"O zaman bu konuşmayı ofisime taşıyalım."

Talia'nın yatak odasında durup bavulunu bırakıyoruz ve Whitt'in yeni ofisine giriyoruz. Tüm eşyalarını Hearthshire'daki eski şatosundan buraya taşımış ve buradaki geniş alanı dolu göstermeyi başarmış. Yerleşik raflarını kaplayan tüm kitapları gerçekten okuyup okumadığını ve aralarına yerleştirilmiş merak uyandırıcı şeylerin yarısının ne işe yaradığı hakkında gerçekten bir fikri olup olmadığını merak ediyorum.

Oakmeet'teki ofisinde her zaman hafif bir alkol kokusu vardı. Yeni yerinin sadece deri ciltler ve ahşap kokması beni rahatlatıyor. Son haftalarda periyodik eğlenceleri dışında matarasından pek bir şey içtiğini görmedim. Talia'nın buradaki konumu

belirsiz, ama kardeşlerim birbirleriyle ve belki de kendileriyle olan ilişkilerini görmekten memnun olduğum bir şekilde buldular.

Talia hemen koltuklardan birine çöküyor, bacaklarını kıvrıyor ve sanki desteğe ihtiyacı varmış gibi arkasına yaslanıyor. Whitt beklendiği gibi kendini masasının kenarına yaslıyor ve ben de az önce kapattığım kapının yanında duruyorum.

Talia ağzını ovuşturuyor, kaşlarındaki çatık derinleşiyor. "Sanırım hemen konuya girmeliyim. Corwin bunu sana söylememde bir sakınca olmadığını söyledi, zaten Sylas'a söyleyecekti ama diğer baş lordlara söyleyecek olanların meslektaşları olması daha iyi olur."

"Anlaşıldı," diyor Whitt. "Dudaklarımız mühürlü kalacak." Bana baktı ve ben de başımı salladım. Kime söyleyebilirim ki?

". " Talia'nın elleri birbirine kenetlenir ve sonra kelimelerini toparlarken serbest kalır. "Asıl mesele şu ki, Unseelie de bir lanetle karşı karşıya - sizinkiyle hemen hemen aynı zaman çizelgesinde başlamış ve kötüleşmiş gibi görünen bir lanetle."

"Ne?" Birden patladım. Paylaşabileceği onca haber arasında bunu hiç beklemezdim, her ne kadar biraz düşününce kulağa o kadar da tuhaf gelmese de.

Talia'nın ağzının köşesi alaycı bir açıyla yukarı kıvrılıyor. "Corwin bana söyleyene kadar benim de hiçbir fikrim yoktu. Bunu iyi saklamışlar. Zaten sınırın öte yanında pek bir şey konuşulmuyordu, değil mi?"

Whitt artan uyanıklıkla kendini daha da dikleştirdi. "Ve senin de bu ikinci lanete bağlı olduğun ortaya çıktı mı?"

Bu mantık silsilesi beni yakaladığında içim daralıyor. Bu farklı bir lanet bile değil, aynı lanet olabilir. Eğer Unseelie'ler Talia üzerinde eş bağının yanı sıra bu tür bir hak iddia ediyorsa, onu daha da uzun süre kendi diyarlarında tutmak için ısrar edebilirler.

Talia sanki ağır bir yükün altındaymış gibi sandalyesine daha da gömülür. "Bunu henüz çözemedik ama muhtemel görünüyor. Şu ana kadar bildiğimiz her şeyi açıklamama izin verin."

Bize Unseelie'yi vuran dondurucu hastalıktan ve Corwin ve ekibiyle birlikte onu iyileştirme çabalarından bahsederken omuzları geriliyor ve sesine bir gerginlik karışıyor. Önleyemediği tüm ölümlerin düşüncesi, gelecekte daha fazlasını durdurup durduramayacağının belirsizliği gibi ağır bir yük taşıyor. Bu durum onun her zamanki umut dolu ışığını biraz söndürmüştü.

Corwin'i bu kadar çok şey tehlikeye koyarken yardımını kabul ettiği için suçlayamasam da -Talia'nın onu durdurmaya çalışsaydı ısrar edeceğini bilsem de, ki öyle yaptığını biliyorum- onu boğmak istiyorum. Bunu yapmanın *onu* daha iyi hissettireceğinden değil. Ellerimi iki yanımda bükmeyle yetiniyorum.

Whitt, muhtemelen etrafımızdaki kitaplardan edindiği tarihi ya da kültürel anlayışa dayandığı belli olan birkaç soru soruyor ve Talia da elinden geldiğince iyi cevaplar veriyor. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bize bir kez daha gülümsüyor. "Unseelie'nin laneti araştırmak için yaptığı her şeyi bilmediğimden eminim, ama siz de kendi lanetiniz hakkında pek bir şey bulamadınız, bu yüzden onların da zorlanmış olması şaşırtıcı değil."

Bu doğru. Bir adım öne çıktım, ona lanet kuzgunlara yardım etmek için elinden gelenin fazlasını yaptığı konusunda vermek üzereydim ki kapı açıldı. Sylas içeri girdi, her zamankinden daha da muhteşem görünüyordu. "Ah ha, hepiniz buradasınız." Bakışları Talia'nın üzerinde sabitlenir. "Sanırım benim kadromu dolduruyorsun? Astrid yeni gelişmeleri Corwin'le Bastion'da yaptığımız kısa toplantı sırasında öğrendi."

Talia canlı saçlarını savurarak ayağa fırlar, gözleri geniş ve endişelidir. "Donovan ve Celia anlaşmayı kabul etti mi? Ne zaman gerçekleşecek?"

Sylas ona doğru gidiyor ve omzuna nazik bir el koyuyor. "Her şey ayarlandı. Taç giyme törenimi yaptığım Kalp'in yanındaki açıklıkta buluşacağız ve üçümüz de Unseelie'nin istediği gibi zarar vermeyeceğimize ya da verdirmeyeceğimize dair yemin edeceğiz. Yarın geliyor olmalılar."

"Pekâlâ." Talia dudaklarını ısırır. "Belki de üçünüzle de konuşmalıyım, bakalım Corwin'in anlatmamış olabileceği, sizi nelerin beklediği konusunda söyleyebileceğim bir şey var mı? Dürüst olduğundan eminim, ama meslektaşlarını kötü bir duruma düşürmek istemeyecektir..."

Ses tonundan, onlar hakkında söyleyebileceği kötü şeyler *olduğu* anlaşılıyor. Yine içten içe kıllanıyorum.

Sylas'ın da onu bu çatışmanın dışında tutmak istediğini söyleyebilirim ama o zaten bu kadar iç içe geçmişken ikimizin de yapabileceği pek bir şey yok. Hepimiz için en iyisini düşünmek zorunda.

"Bu akıllıca bir fikir olabilir," diyor. "Benimle gelin o zaman. Zaten daha uzun bir toplantı yapmayı planlıyorduk."

kadrolar."

Whitt kendini toparlıyor, çünkü belli ki aramızdaki stratejist olarak onun katkısı faydalı olacak. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Ne yapmamı istersiniz lordum?" Bu müzakerenin tüm amacı daha fazla savaştan *kaçınmak*, bu yüzden tam olarak benim uzmanlık alanım değil.

"Savaşçılarımızla konuş," diyor Sylas. "Onlar buradayken hem Unseelie'nin bize uygulayacağı şiddete hem de kendi halkımızın kuzgunlara uygulayacağı düşmanlığa karşı tetikte olmalarını isteyeceğiz."

"Savaşmaya hazır olduğumuzu çok belli etmek istemeyiz," diyor Talia hızla. "Eğer Unseelie baş lordları bir tehdit sezerse... Zaten size gelme konusunda yeterince endişeliydiler. Onları korkutmak için fazla bir şey gerekeceğini sanmıyorum." Yüzünü buruşturuyor.

"Not edildi. Adamlarımızın bu endişeyi dikkate aldığından emin olun." Sylas veda etmek için elini kaldırır ve üçü birlikte ayrılır.

Bu yüzden muhafızlarımızı bizi savunmaları için hazırlamalıyım ama bunu korkutucu olmadan yapmalıyım. Bu benim kabul edeceğim bir iş değil ama elimde olan bu.

Sürümüzün savaşçılarını topluyorum, Astrid de kısa süre sonra bana katılıyor. Kendi güvenliğimizin yanı sıra kış fae'lerinin güvenliğini de sağlamamız gerektiği fikrine birkaç itiraz aldık ama sanırım Unseelie'lerin bizim bölgemizde kendilerini rahat hissetmelerinin ne kadar önemli olduğunu vurgulamayı başardım. "Biz ev sahibi olarak hareket ediyoruz," diye hatırlatıyorum onlara. "Muazzam misafirperverliğimizle onları etkilememiz gerekecek."

Bunun ötesinde tartışacak pek bir şey yok. Halkımız iyi eğitilmiştir ve kişisel kaygıları ne olursa olsun efendileri ne isterse onu yaparlar.

Ben kaleye döndükten sonra Talia, Sylas ve Whitt toplantı sırasında Bastion'da yemek yiyeceklerini bildirdiler. En azından bir çeşit katkı olarak kendimi yemek yapmaya vermeyi dileyerek mutfakta volta atıyorum. Sonunda Talia'nın genelde sevdiği hızlı bir tatlı hazırladım. Ama nihayet onu diğerleriyle birlikte içeri girerken tekrar gördüğümde o kadar yorgun görünüyor ki, tatlı yeme havasında olmadığını söyleyebilirim.

Sylas'a "Bu anlaşılmaya nasıl tepki vereceklerinden hâlâ emin değilim" diyor.

"Geçici olarak yaklaşacağız," diyerek onu rahatlatır.

Duruyor ve o anda yorum yapacak başka bir şey düşünemiyor gibi görünüyor. Ben de o anı değerlendirip onu yakaladım.

"Hey!" diyor eğlenerek ama bitkin bir meydan okumayla.

Saçlarını okşuyorum. "Bütün gün çalıştın. Dinlenme vaktinin geldiğini ilan ediyorum. Benimle geliyorsun."

İç geçiriyor ve onu yatak odama taşımama izin veriyor, ben de onu dikkatlice yorganın üstüne yatırıyorum. Yakınlaşırken vücudundan geçen titreme boğazıma bir yumru getiriyor.

"Onlar senin sorumluluğunda değil, biliyorsun," demek zorundayım. "Lanetimiz konusunda bize yardım etmek *zorunda* değildin ve kuzgunlara da yardım etmen için bir neden yok."

Başını göğsüme yaslıyor. "Biliyorum. Ama eğer bir şey varsa Yapabilirim... İnsanların ölmesine izin veremem."

Tabii ki yapamaz. El yordamıyla kabul edeceği bir argüman arıyorum. "Ben sadece bu süreçte kendinizi yıpratmamanızın daha iyi olacağını söylüyorum. On yıllardır bu sorunla uğraşıyoruz. Birkaç gün ya da ay içinde çözemiyorsanız bu sizin suçunuz değil."

Talia bir an sessiz kalır. Sesi duygu yoğunluğu içinde çıkar. "Kalp'in beni seçmesinin bir nedeni vardı, değil mi? Bana hiçbir insanın sahip olmaması gereken güçler verdi; beni Corwin'e bağladı. Tüm bu savaşı ve lanetin verdiği zararı sona erdirmek için bir şansım olabilir... Elimden gelen her şeyi yapmalıyım."

Sevdiğim kadının başka bir şey söylemesini beklemezdim ama yine de bunu duymak bana acı veriyor. Ona daha sıkı sarılıyorum ve kalbimdeki acıyı dindirmeye çalışıyorum.

Ya bu dünyada yanlış olan her şeyi iyileştirmek onu çok fazla tüketirse? Onu kaybettiğim Unseelie değil, Kalbin kendisi olabilir.

Ve bunun olmasını engelleyebileceğim tek bir yol bile düşünemiyorum.

Talia

Dünya tarihinde bir grup insanın yaz ve kış baş lordlarından *daha* garip görüldüğü bazı durumlar olduğunu hayal edebiliyorum, ancak bunun ne olabileceğini hayal etmek zor.

Unseelie baş lordları, sınırdan sadece birkaç adım ötede, sırtları parıldayan sis duvarına dönük, sığ bir yarı çember oluşturmuş durumdalar. Corwin hariç hepsi, yaz tarafındaki herhangi biri komik bir şekilde göz kırptığı anda kış diyarına geri sıçramaya hazır gibi duruyor.

Üç Seelie baş lordu onlara birkaç metre uzaktan bakmaktadır; çünkü kış fae'leri onların daha fazla yaklaşmasını istememektedir. Celia sert bir şekilde dik duruyor, yüz ifadesi asık. Donovan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Sylas'ın bile etrafında bir endişe havası var.

Bir masa ve sandalye, belki biraz yiyecek içecek, toplantıyı daha rahat ve samimi hale getirecek herhangi bir şey önermeye çalıştım. Taraflardan biri ya da diğeri buna yanaşmadı. *Beni* bu civarda gördükleri için şanslıyım. Unseelie tarafının patronu olduğunu düşünen iri yarı kadın -adının Laoni olduğunu öğrendim- varlığımla ilgili yaygara kopardı.

Sylas, sınırın her iki tarafındaki tecrübemle diğerlerinin yapamayacağı bir katkıda bulunabileceğimi belirtti ve Corwin meslektaşlarını kısa bir için bir kenara çekti. Sonunda ben kaldım ama

Çoğunluğu Laoni'den olmak üzere, adı Uzziah olan hüzünlü adam ve Terisse olan bakır tenli kadın da birkaç kez bana baktı. Benim lehime konuşan yaşlı kadın -Neve- çoğunlukla uzaklara baktı. Pek müttefik olacağından emin değilim.

"Peki bizden istediğinizi zorla almak için bu kadar zaman harcadıktan sonra şimdi size neden *yardım edelim*?" Celia soruyor, sesi o kadar keskin ki içten içe irkiliyorum. Birkaç saat sonra, Unseelie'ler nihayet neler olup bittiğini ve Seelie'lerden ne almayı umduklarını anlattılar ama Celia'nın pek de cömert bir ruh halinde olmadığı açık. "Saldırılarınız sırasında kaç yaz fae'sinin öldüğü hakkında bir fikriniz var mı?"

Laoni sanki en kıdemli Seelie baş lorduyla bir lamba direğinin taklidini en iyi kimin yapabileceği yarışına girmiş gibi kendini daha da dikleştiriyor. "Bizim tarafımızdan da pek çok kişi öldü. Dayatmamızın bedelini ödedik."

Celia burnunu çeker. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Size bir şey *teklif* etmeden önce, halkımıza gerçek bir tazminat ödendiğini görmek istiyorum."

Corwin'e *bunun mantıksız bir istek olmadığını* düşünüyorum. Donovan başıyla onaylıyor ve Syas'ın bile buna karşı çıkacağından emin değilim. *Sence kabul edecekler mi?*

İç sesi acımasız bir şekilde bana geliyor. *Seelie'nin ne kadar istediğini göreceğiz.*

Syas ve meslektaşlarına ne kadar az talepte bulunurlarsa Unseelie'nin sağlam bir barış anlaşması yapma ihtimalinin o kadar artacağını söyledim ama sanırım Celia'yı halkının başına gelenlerden sonra barışı kabul etmediği için suçlayamam. Yine de sözlerinde *biraz daha* az kesici olmasını isterdim.

Uzziah'nın ağzı buruşur. "Bu tartışabileceğimiz bir konu. Kabul edebiliriz... saldırıya geçmekte en azından kısmen hatalıydık-"

"Kısmen mi?" Donovan kısa bir inanmazlık kahkahasıyla araya giriyor.

Terisse çenesini kaldırıyor. "Bölgenizdeki ilk grubumuz, savaşçılarınız tarafından saldırıya uğrayana kadar kimseyi rahatsız etmedi."

Celia kuru ama yine de keskin bir sesle, "Bu karşılaşmanın nasıl tırmandığı konusunda elimizde sadece her iki tarafın sözleri var," diyor. "Ancak, savaşçılarımızın neredeyse otuz yıl daha sürecek baskınları haklı çıkaracak kadar iğrenç bir şey yapmış olabileceklerini düşünemiyorum."

Unseelie huzursuzca kıpırdanıyor. Laoni kaşlarını çatar. "Lanetimizin baskısı altındaydık ve halkımızın çıkarları doğrultusunda hareket ettiğimizi düşünüyorduk. Ama

Eğer küçük bir Unseelie yerleşiminin lanetin ortaya çıkışını nasıl etkileyeceğini görmek için en azından yeterince uzun bir süre topraklarınızda yaşamasına izin vermeyi düşünürseniz, telafi mümkündür."

Celia diğer iki yaz baş lorduyla bakış alışverişinde bulunur. "İstekliliğimiz, tam konum, yerleşimin büyüklüğü, ne kadar kalmayı düşündükleri ve faaliyetlerine getirebileceğimiz kısıtlamalar da dahil olmak üzere birçok faktöre bağlı olacaktır. Ancak, bu 'mümkün'. Bu konuda herhangi bir garanti vermeden önce tazminatlarımızla ilgili olasılıkları görüşmek isterim."

"Tamam." Laoni arkasını döner. "Bu konuyu kendi aramızda tartışacağız ve birkaç saat içinde size bir teklif sunacağız. Dönüşümüzü güneşin tepe noktasında bekleyebilirsiniz."

Tekliflerinde cömert olmalarını sağlamak için elimden geleni yapacağım, diyor Corwin beşi birlikte kendi diyarlarına doğru ilerlerken.

Onlar sisin içinde kaybolur kaybolmaz Celia kabaca nefes verir. "Berbat tüy beyinliler."

Kalın kalın yutkunuyorum. Corwin elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışacak olabilir ama Unseelie'nin değerlendirmesine göre "cömert" olmanın onunkine göre pek yeterli olmayacağından şüpheleniyorum. Eğer suçlayıcı tavrı onları tamamen caydırmadıysa tabii. Ama daha önce söylediklerimin çoğunu ciddiye almamışken onunla konuşmamın bir faydası olmayacaktır.

Ayaklarımı uzatmayı planlayarak ayağa kalktığımda, Syllas bana katılmak için iş arkadaşlarından ayrılıyor. Unseelie'lerin çoktan dönmediğini teyit etmek istercesine sınıra doğru bir bakış attıktan sonra, ben en yakın ağaçlık alana doğru düzensiz bir şekilde ilerlerken o da benimle birlikte yürüyor.

"Şu ana kadar verdikleri yanıtlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye soruyor. "Corwin herhangi bir fikir verdi mi?"

Ruh ikizim aramızdaki bağı köreltti - şu anda ondan hissedebildiğim tek şey, umut verici görünmeyen belirsiz bir hayal kırıklığı izlenimi. "Tazminat konusunda onları cömert olmaya teşvik etmeye çalışacağını söyledi. Ne kadar başarılı olacağını bilmiyorum."

Syllas başını sallıyor. En yakın ağacın gölgesinde durduğumuzda, beni kendisine doğru çevirmek için koluma dokunuyor. Koyu renk gözleri beni dikkatle inceliyor. "Peki ya senin içgörülerin? Onlara daha iyi ulaşabilmek için yaklaşımımızı değiştirmemiz gerektiğini düşündüğün bir yol var mı?"

Sorduğu soru ve cevabımı beklediği dikkat karşısında içimi bir sıcaklık kaplıyor. Ben ısrar ettim

Sylas'ın sürüsünde bulunduğum süre boyunca çeşitli siyasi konularda fikirlerimi paylaştım, ancak onun bir baş lord olarak kendi isteğiyle bana dönmesi

-Tavsiyelerime bu kadar değer vermesi... İçimde gerçek isimlere ihtiyaç duymadan büyüye yakın bir mutluluk parıltısı yaratıyor.

Tavsiyemi nasıl etkili bir şekilde vereceğimi düşünerek duraklıyorum. "Sanırım hepinizin Unseelie'nin ne kadar mantık ve pratiklik odaklı olduğunu hatırlamanız gerekiyor," diyorum dikkatlice, *hepiniz* derken çoğunlukla Celia'yı kastediyorum. "Saldırılara kızdığınızı ya da halkınız için doğru olanı yapma konusunda tutkulu olduğunuzu görmek onları pek ikna etmeyecektir; olsa olsa, her türlü yoğun duygu gösterisini sizi 'vahşi kurtlar' olarak tanımlamak için bir bahane olarak kullanacaklardır. Eğer istediğiniz tazminatların tamamen makul olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Elbette makuller," diye araya giriyor Celia, Donovan arkasından gelirken Sylas'ın yanında durarak. "Kuzgunlar defalarca provokasyon olmadan bize saldırdı ve şimdi de sorumluluktan kaçabileceklerini mi düşünüyorlar?" Benden ziyade Sylas'a kaşlarını çatıyor. "Neden bu durumu bizimle değil de insanla tartışıyorsun? Söyleyeceklerini duyduk ama bu konular onun yetki alanının çok ötesinde."

Sylas ses tonunu eşit tutuyor. "Geçtiğimiz ay kuzgunlarla hepimizin hayatı boyunca yaşadığından çok daha fazla deneyimi olduğunu düşünürsek, bu konuların onun yetki alanına girdiğini söyleyebilirim."

Donovan boğazını temizliyor. Biraz tereddütlü görünüyor ama yine de benim adıma konuşuyor. "Talia'nın katkılarının sağlam ve iyi düşünülmüş olduğunu gördüm. Onları görmezden gelmek için ne gibi bir sebebimiz var?"

Celia ikisine de ters ters bakıyor. Unseelie baş lordlarından bu kadar hoşlanmazken, onun Laoni gibi davranması, eşitleri olması gereken meslektaşları üzerinde otorite kurmaya çalışması neredeyse komik. En azından Celia, Donovan ya da Sylas'tan yüzyıllarca daha uzun süredir pozisyonunu koruduğu için otorite olma konusunda haklı bir iddiaya sahip. Ama bu onun her zaman haklı olduğu anlamına gelmiyor.

"Ne *sebebi*?" diyor. "O tüylü şeytanlardan birine bağlı olduğu ve onlara şu anda bize olduğundan daha fazla sadakat borçlu olduğu gerçeğine ne dersiniz?"

Onun imaları karşısında tüylerim diken diken oldu. Sylas konuşmaya başladı ama elimi kaldırarak onu durdurdum. Kendi savaşlarımın bazılarıyla savaşabilirim. "Kendimi hâlâ Hearth by the Heart'ın bir parçası olarak görüyor ve o bölgeyi evim olarak kabul ediyorum. *Seni* ve tüm Seelie'leri birçok kez kurtardığımı da hatırlatırım.

Kanımı gönüllü olarak vererek acı çektim, ki bunu yapmak zorunda değildim; en son birkaç hafta önce yapmıştım."

Celia kibirle bana bakıyor. "Bu çok az şeyi kanıtlar."

"Peki ya lanetinle olan ilişkiyi eşim hariç tüm Unseelie'lerden saklamayı başardığım gerçeğine ne demeli? Bilmediklerini söyleyebilirsin, değil mi? Yoksa sadece senin topraklarını değil, *benim* üzerimde de kontrol sahibi olmak için pazarlık yapmaya çalışırlardı."

Çenesi geriliyor. Bunun için bir argümanı yok.

Sylas, "Talia'nın bize daha önce verdiği ve anlamaya tanık olduktan sonra şimdi tekrarladığı önerileri takip edelim derim," diyor. "*Hepimiz* aklı başında ve mantıklı bir görüntü vermeli ve şartlarımızı bu bakış açısıyla dile getirmeliyiz. Eğer bu yaklaşımın sonucundan memnun kalmazsak, o zaman farklı bir taktik deneyebiliriz."

Celia'nın sesi sanki bir hırlamayı dizginliyormuş gibi çıkıyor. "Eğer benden kuzgunları işledikleri suçlardan dolayı cezalandırmak yerine bırakmamı bekliyorsan-"

Donovan sözünü kesmeye cüret ettiği için kendisine biraz şaşırmış görünerek, "Bu o anlama gelmiyor," diye araya giriyor. "Sylas'a katılıyorum. Şimdi özellikle beklediğimizi ve teklifleriyle döndüklerinde Unseelie'ye nasıl karşılık vereceğimizi belirleme şansımız var, anlaşma taleplerine koyacağımız sınırlardan bahsetmiyorum bile. Bunu mümkün olan en mantıklı terimlerle ortaya koymalı ve anlaşmanın bundan sonraki bölümünde bu yaklaşıma sadık kalmalıyız. Yine de verdikleri zararın bedelini ağır bir şekilde ödemeleri konusunda ısrarcı olabiliriz."

Celia yüzünü buruşturuyor. "Sebepler oldukları acıyı bilmeyi hak ediyorlar." "Umursamayacaklar," diyorum sessizce. "Belki sonra umursarlar, eğer

Müttefik olarak onlarla daha fazla ateşkes yapmayı başarırırsanız, sizin iyiliğiniz onlar için önemli olmaya başlar, ancak şimdilik... Bu onların size istediğinizi verme olasılığını artırmayacaktır."

Sylas diğer kadına sert ama şefkatli bir gülümseme veriyor. "Öfkenizi anlıyorum. Bunu ben de hissediyorum. Ama hangisi daha önemli: geçmiş için kuzgunları azarlamak mı yoksa halkımız için barışçıl bir gelecek sağlamak mı?"

"Sadece bu da değil," diyor Donovan. "Sylas ve ben aynı fikirdeyiz. Çoğunluk bizde. Eğer bize karşı gelersen, bu Ambrose'un savaşı bizim arkamızdan planlaması kadar büyük bir ihanet olur. Senin bu kadar alçalmayacağını biliyorum Celia."

En yaşlı Seelie baş lordu bir an için gözlerini kapatıyor ve sonra iç çekiyor. ". Seni anlıyorum. İlerlemeyi görmemiz gerektiği konusunda hemfikir olduğumuz sürece

ya da stratejimizi gözden geçireceğiz."

Sylas başını öne eğiyor. "Bu gece yeniden bir araya gelebilir ve ne yapmamız gerektiğini o zaman konuşabiliriz."

Celia sadakatimle ilgili suçlamasından beri bana bakmıyor ama ben yine de sesimi yükseltiyorum. "Teşekkür ederim. *Ben* de Seelie için barış istiyorum."

Sözlerimi sadece omuz silkerek onaylıyor, dikkati iş arkadaşlarına odaklanmış durumda. "Bu tartışmanın geri kalanında sadece üçümüzün olmasını istiyorum."

Fırçası acıtıyor, ama en azından biraz dinlediğini bilmenin rahatlığı beni aldırış etmekten alıkoyuyor. Umarım Corwin'in de en az Unseelie yoldaşları kadar şansı olur.

Talia

"Erzak teslimatları ne olacak?" Terisse soruyor. "Halkımız sınırın sizin tarafındaki ekinlerden ve av hayvanlarından memnun olmayabilir. Kış diyarından erzak getirmek için bir kişi daha geçici olarak onlara katılabilir mi?"

"Bu kolayca halledilebilir," diye yanıtlıyor Celia çalışılmış bir eşitlikle. "Düzenli teslimatların ulaşacağı belirli bir zaman dilimi ayarlayın ve yerleşim yerinizin üyeleri, getirenlerin oyalanmasına gerek kalmadan onları sınırda kabul edebilir."

Baş lordlar dün sabah Syllas ve meslektaşları tarafından icat edildikten sonra nihayet oturmayı kabul ettikleri ahşap masanın üzerinden birbirlerine bakıyorlar. Toplantının kenarındaki koltuğumdan Unseelie tarafını dikkatle izliyor, yeni bir tartışmaya hazırlıklı oluyorum. Ancak bu müzakerelerin sürdüğü iki gün boyunca bu tartışmalar giderek azaldı. Bir süre sonra Terisse ve Laoni başlarını eğdiler.

"Bu makul," diyor Laoni, pes ederken bile kendini beğenmiş bir ses tonunu korumayı başararak.

Corwin aramızdaki bağ aracılığıyla biraz da eğlenerek konuşuyor. *Mucizeler asla bitmez.*

Ağzımın kenarları yukarı doğru seğiriyor. *Hey, kış diyarına geri dönmek yerine bir tür anlaşma yapmayı başardığınız için mutluyum.*

Umut verici görünüyor, ancak hızlı bir bitiş için nefesimi tutmuyorum. Eminim ki meslektaşlarımın tatmin olmadan önce ince eleyip sık dokumak isteyecekleri yaklaşık bin tane daha detay vardır.

Son müzakereler şimdiye kadarki en heyecan verici gösteri olmadı. Kütüğe benzeyen tabureye yaslanıp öğleden sonra güneşini içime çekerken arkamdaki çimenlerin üzerinde ayak sesleri hışırdıyor.

"İşte bizim ufaklık." Whitt yanıma geliyor ve saçlarımı şefkatle karıştırıyor. "Hâlâ gösterinin tadını çıkarıyor musun? Syllas tartışacak pek bir şey kalmadığını söyledi."

Bir esnemeyi bastırıyorum. "Çok şey varmış gibi görünüyor ama artık küçük ayrıntılar." Umduğumuz her şey gerçekten gerçekleşecek: yerleşim, kış lanetinin iki diyarın kaynaklarını paylaşmasıyla iyileştirilip iyileştirilemeyeceğini görmek için yapılacak deney. Bu düşünce içimde küçük bir heyecan yaratıyor.

Sonra midem gurulduyor. Whitt kıkırdıyor. "İşte bu yüzden seni almaya geldim. Celia'nın adamları baş lordlar için bir yemek hazırlıyorlar ama August seni saraya geri götürmemi istedi, böylece tüm bu siyaset işlerine biraz ara verebilirsin. Ödülün, şu anda üçümüz için hazırladığı özenli ziyafet olacak."

Müzakereleri sonuna kadar götürmek niyetinde olduğumu söyleyerek itiraz ederdim ama August'un yemeklerini düşününce ağzım sulanmaya başlıyor ve zaten bugün şu ana kadar katkıda bulunacak bir şeyim de olmadı.

Sesimizi alçak tuttuk, ama elbette Corwin'in konuşmamızı anlamak için kulaklarını kullanmasına gerek yok. Beni zihinsel olarak dürtüyor. *Devam et. Dikkatini gerektiren bir felaket olursa sana haber veririm.*

Başa çıkmanız gereken en olası felaket can sıkıntısı salgını gibi görünüyor, diye cevap veriyorum ve o *da* elini ağzına götürerek *bir* anlık sırıtişını gizliyor.

Kendimi kütükten itiyorum ve Whitt'in peşinden Syllas'ın kalesine doğru topallayarak yürümeden önce bacaklarımı silkeliyorum. Tatlı çiçek kokuları ılık yaz esintisini süslüyor, ağaçlarda birkaç kuş cıvıldıyor - atmosfer daha huzurlu olamazdı. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

Saraya girdiğimizde daha da çekici kokularla karşılaşyoruz: taze pişmiş ekmek ve karanfil içeren bir çeşit baharatlı et. Mutfağa girdiğimizde August meyve eşliğinde bir kavunu dilimlemeyi yeni bitirmişti. İnce ahşap tepsilere üç tabak koymuş bile.

Beni görünce gözleri parladı. "Güzel, Whitt seni koparmayı başardı."

"Pek bir şey kaçırdığımı sanmıyorum. Büyük müzakereleri bitirdiler." Ona sarılmak için ayak parmaklarımın ucunda doğruluyorum ve bu anın ne kadar normal olduğunu hissediyorum, tıpkı Unseelie'ye karışmadan önceki kısa barış dönemlerinde hayatımın nasıl olduğu gibi. Şu anda hala havada kalan pek çok mesele var ama bir süreliğine sevdiğim iki adamla sıradan, sıcacık bir gün geçiriyormuş gibi davranmanın yanlış bir tarafı yok, değil mi?

Whitt başını tezgâha doğru eğiyor. "Bu tepsiler de neyin nesi? Bir yere mi gidiyoruz?"

August'un sırtışı genişliyor. "Düşündüm de, bu kız kendini çok yorduğu için" -şakağımı öpmek için eğildi- "elimizdeyken mümkün olduğunca çok dinlenmeliyiz. Yiyecekleri eğlence odasına getirebiliriz. Syllas'ın tüm koleksiyonu buraya taşındı. İstedğin filmi seçebilirsin, tatlım."

Birdenbire kulağa televizyon karşısında lezzetli yemeklerle vakit geçirmekten daha iyi bir şey gelmiyor. Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. "Mükemmel."

Syllas'ın biriktirdiği insan dünyası filmlerini birkaç dakika karıştırdıktan sonra bir tanesinde karar kılıyorum. Çoğunlukla kendi rahatlaması için komedi filmleri topluyor ama en azından Whitt'in maskaralıklar ya da tuvalet esprileriyle dolu herhangi bir şeyden çok etkilenmeyeceğinden şüpheleniyorum. Onların da birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif almalarını istiyorum. Sonunda, aptalca olmaktan çok zekice görünen bir İngiliz filminde karar kılıyorum

Yemek yerken hepimiz kanepeye çöküyoruz. İki erkeğimin ilk şakalara güldüğünü görmek, kendi kahkahalarım kadar içimi ısıtıyor.

Hepimiz yemeğimizi bitirdiğimizde August tepsileri kenara yığıyor ve bana yaklaşıyor. Onunla Whitt'in arasına sıkışıyorum, bacaklarım August'un kucağında ve başım Whitt'in omzuna yaslanmış durumda. Whitt başparmağıyla elimin arkasını okşarken August da çıplak baldırına hafifçe bastırarak masaj yapıyor.

Döndüğümden beri birbirimizden daha samimi bir şekilde zevk alamadık, müzakereleri düşünmek ya da izlemekle o kadar meşguldüm ki. İçimde daha derin bir sıcaklık filizleniyor, bacaklarımın arasında birikiyor. Film bittiğinde, tenimin her santimi beklentiyle karıncalanıyor.

August gülerek, "Bir servis tabağı yüzünden başının bu kadar derde girdiğini düşünsene," diyor ve saçlarımı okşuyor. "Yine de beni düşündürdü-

Bronz konusunda oldukça sağlamsın. Belki de bundan sonra sana gümüşün gerçek adını öğretmeliyim. Kış tarafında daha yaygın kullanıldığını söylemiştin, değil mi?"

"Öyle." Durup düşünüyorum. "Corwin ben oradayken bana elinden geldiğince gerçek isimleri öğretmeye başlayacağını söyledi. Belki de daha çok kış fae'lerine özgü şeylerle ilgilenmesi daha iyi olur."

"Ah." August'un sesi biraz irkilmiş gibi çıkıyor ve ona yaslandığım yerde kasları bir anlığına geriliyor. "Bu mantıklı olurdu. Zaten bir baş lord büyüü daha iyi kavrayacaktır."

"Bana gayet iyi öğrettin," diyorum topuğumla onu dürterek, ama karşılığında gülümsemesi eskisi kadar parlak görünmüyor. Kendimi Whitt'in kış diyarına yaptığım son yolculuktan önce yaptığı yorumu hatırlarken buluyorum - Sylas ve Corwin'i kendisinden ve August' daha çok önemsememin onu gücendirmeyeceğine dair bir şey, çünkü diğer ikisi baş lord. Whitt ve August gerçekten de diğer iki adamın benim için kendilerinden daha önemli olduğunu düşünmüyorlar, değil mi?

İlk defa, keşke daha az değil de *daha çok* ruh bağına sahip olsaydım diyorum. Tek yapmam gereken bağımız aracılığıyla sevgimi sunmakken, Corwin'e onun hakkında ne hissettiğimi bildirmek çok daha kolay. Seelie adamlarıma olan bağlılığımı göstermek için her türlü şeyi söyleyebilir ve yapabilirim, ama bunu asla Unseelie baş efendisine yaptığım kadar açık ve inkar edilemez bir şekilde ifade edemeyeceğim.

Ve belki de yaz diyarına döndüğüm ilk birkaç günün çoğunu baş lordların anlaşmasına odaklanarak geçirdiğimde her ikisinin de biraz kenara itilmiş hissetmesi şaşırtıcı değildir.

Kalbimin etrafında bir sızı oluşuyor ve karnımda daha fazla arzu titreşiyor. Onları her zaman olduğu gibi seviyorum ve istiyorum. Ve belki zihnimin içinde doğrudan bir hat sunamıyorum, ama ilgimi *çok* açık hale getirecek bağlantı kurabileceğimiz başka yollar var.

Sahip olduğum bağdan dolayı içimde rahatsız edici bir sızı hissediyorum ama kısa süreli bir suçluluk duygusundan fazlası beni etkilemeden önce Corwin'in sesi beni takip ediyor. *Her şey yolunda. Onlar senin kalbindeki yerlerini hak ettiler, buna itiraz etmeyeceğim. Sadece bana tekrar ihtiyacın olana kadar kendi duvarlarımı yüksekte tutacağım, böylece dikkatim paradan dağılmayacak.*

Kendi içsel ışık bariyerimi çağırmadan önce ona bir takdir mesajı gönderiyorum. Sonra August'a odaklanıp parmaklarımı gömleğinin kumaşına geçiriyorum. "Tüm bunlar için teşekkür ederim. Kesinlikle molaya ihtiyacım vardı. Ama

ihtiyacım olan başka bir şey var." Omzumun üzerinden Whitt'e bakıyorum. "İkinizden de."

Whitt mırıldanıyor ve daha yakına eğiliyor. "Peki bu ne olabilir, kudretli olan?" diye soruyor beni ateşle dolduran müstehcen bir tonda.

Parmaklarımı çenesinde gezdirmek için uzanıyorum ve tekrar August'a bakıyorum. "Benim için ne kadar önemli olduğunu sana göstermeme izin vermeni istiyorum. Seninle birlikte olmaktan mümkün olan her şekilde ne kadar keyif aldığımı."

August'un gözleri hevesli bir parıltıyla parlıyor. Sesi boğuk çıkıyor. "Sanırım bunu başarabiliriz. Üst kattaki buluşma odasına çıkmak ister misin?"

Başımı salladım. "O kadar bile beklemek istemiyorum. Zaten çok uzun zaman oldu."

Onu kendime çekiyorum ve bir an bile tereddüt etmeden ağzımı kapıyor. Whitt saçlarımı yana yatırıyor ve enseme öpüyor. Aynen böyle, ortak bir hayranlık kitlesinde bir araya geliyoruz.

Kendimi buraya bu kadar ait hissederken Kalp benden nasıl bundan vazgeçmemi isteyebilir?

Ama belki de Kalbin istediği hiç de bu değildir. Belki de siyasi müzakerelerde olduğu gibi kalbimde de yaz ve kış birleştirmem gerekiyordur. Her iki taraftan da sevgiyi kabul etmek ve farklı bir tür ateşkes yaratmak.

Keşke bu daha kişisel ateşkesi pratikte tam olarak nasıl uygulayacağımı bulabilseydim.

Yine de şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Sahip ve benim onlara değer verdiğim kadar bana değer veren bu harika adamları kutlamak istiyorum. Çok kat ettik ve ben çok şeyin üstesinden geldim. Bu ikilemden de bir çıkış yolu bulabileceğime inanmak zorundayım.

August'u sertçe öperek kucağına oturmak için dönüyorum. Whitt yaklaşıyor, becerikli ağzı ve sıcak nefesiyle boynumdan aşağıya ve omzuma doğru bir iz bırakıyor.

August'un dili dudaklarımı birbirinden ayırırken, göğsümü avuçluyor ve benden istekli bir inilti çıkarıyor. Whitt göğsümün diğer tarafına uzanıyor ve tırnağıyla bir fiske vurarak meme ucumu sertleşmiş bir tepe noktasına çekiyor. İçimde bir zevk sarsıntısı dalgalanıyor ve beklenmedik bir dürtüyü harekete geçiriyor.

August'tan biraz önce onun sonra da Whitt'in yüzüne dokunarak gözlerinin içine bakıyorum. "Senin her yanını seviyorum, kurt yanlarını da. İstiyorum... Ben de senin o yanlarının tadını çıkarmak istiyorum. Geçmişte olanlar

senin vahşiliğini takdir etmeme engel olmamalı. Ben bundan daha güçlüyüm."

Whitt'in ifadesi o kadar hassaslaşıyor ki boğazım düğümleniyor. Başparmağını yanağımın üzerinde gezdiriyor. "Geçmişinde yaşadığın korkunç olaylardan etkilenmiş olman seni zayıf yapmaz, yüce insan. En ufak bir şekilde bile. Hepimizin yaraları var."

Daha önce bir kez beni sadece normal dişleriyle ısırduğında donup kalmıştım. Ama bir fae erkeğinin tüm gücüne kapılmanın ne kadar heyecan verici olduğunu biliyorum. Sylas'ın, bunun son seferimiz olabileceğini kabullenmeyi reddeden bir aşığın vahşi tutkusuyla beni aldığı o gün... O yoğunluğu tekrar tekrar, yaşayabildiğim kadar çok yaşamak istiyorum.

"Bir Seelie kadınına karşı dişlerini ve pençelerini , değil mi?" Ben de öyle dedim. "Onlardan korkmuyorum; seninle ilgili hiçbir şeyden korkmuyorum."

August başını eğip dudaklarını boynuma bastırıyor. Dilinin bir hareketiyle ve ateşli bir mırıltıyla oradaki teni elektrikliyor. "İstedğin her şeyi sana vereceğim, tatlım. Çok fazla gelirse söylemen yeterli."

Dişleri, kurt dişleri olduğunu bildiğim sivri uçlarıyla hassas tenimi sıyrıyor. Onları tenimde o kadar nazıkçe gezdiriyor ki, yenmek zorunda kalacağımdan endişe ettiğim panik asla yükselmiyor, sadece bir sersemlik titremesi.

Bu adamların bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Eski işkencecilerimi canavar yapan şey doğalarındaki kurt değildi.

Pençelerinin uçları sırtımın üst kısmında kayıyor. Whitt omzumu hafifçe ısıyor ve sonra pençelerini aşağı doğru sürüklüyor. Sade elbisemin kumaşını düzgünce parçalıyorlar. Yarılan kumaşın törpülenmesi ve tenimde bıraktığı his, doğrudan seksime bir heyecan gönderiyor.

Giderek artan bir acelelilikle August'un ağzını kendi ağzımla arıyorum. O da beni aynı hiddetle öpüyor, dişleri dudaklarımı zar zor ısıyor. Arkamda dolaşan Whitt, pençelerinin serin kenarları arasında her iki meme ucumu da okşuyor. İçimden bir inilti yuvarlanıyor.

Casusluk ustası, August'un pantolonunda oluşan şişkinliğe sürtünmekten kendimi alamayana kadar üzerimde çalışıyor. Sonra dişlerini omzumda test eden Whitt, külotumun kumaşını da kesiyor.

Kumaşın düşmesine izin vermek için eğildim ve Whitt parmaklarını bacaklarımın arasına sokmak için pençelerini geri çekti. Klitorisimin üzerinden geçerken nefesim kesildi.

August bu fırsatı değerlendirerek göğsümün ucunu dudaklarının arasına alıyor. Beni dilinin fiskeleri ve dudaklarının sıyrıklarıyla emiyor.

onun dişleri. Whitt ağzıma sahip olabilmek için başımı eğiyor, hâlâ beni parmaklıyor. Boğazından sahiplenici bir hırıltı yankılanıyor, ama bunun August'a yönelik olmadığını biliyorum, sadece ortak aşkımıza davetsiz misafirlerin girdiği düşüncesi.

Aralarında sallanıyorum, seksimde mutluluk oluşuyor ve tenimi aydınlatıyor. Tam hayal kırıklığından öleceğimi düşündüğüm anda August pantolonunu indiriyor ve ereksiyonunu serbest bırakıyor. Beni üzerine doğru çekiyor, içimi o çok takdir ettiğim mest edici yanmayla dolduruyor.

Kalçalarımı kavırıyor, pençeleri küçük acı noktaları oluşturuyor.

İnlediğimde ellerini geri çekiyor ama bileklerini kavrayıp getiriyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum öpücüklerin arasında. "İyiymi." Bir parça ekşi gibi

bir şekerde daha derin bir tatlılık ortaya çıkarır.

Whitt kendi pençelerini omurgamdan aşağıya doğru izliyor ve arkalarında baş döndürücü bir titreme yolu açıyor. Popoma ulaştığında dokunuşu duruyor, pençeler tekrar kayboluyor. Dudakları omzuma değişiyor, sesi alçak ve boğucu. "Eğer deneysel bir ruh halindeysen, sevgilim, ikimize birden sahip olmanın bir yolu var."

Hem bu yeni, hayranlık uyandıran lakap hem de sözlerindeki ima karşısında nefesim kesiliyor. "Bu da ne?" diye soruyorum, parmak uçlarını arkamdaki açıklığa doğru kaydırmadan önce zaten şüphelenmiştim.

Vücudumun o kısmını seks açısından hiç düşünmemiştim, ama ona yaptığı narin vuruş bir zevk titreşimi ve dudaklarıma bir inilti daha getiriyor. "Ben olsam sana karşı dikkatli olurum," diyor jesti tekrarlayarak. "Birlikte çalışarak seni ne kadar yükseğe çıkarabileceğimizi görmek isterim."

August sert ve cesaretlendirici bir ses çıkarıyor. Hiçbirimizi bu deneyimden mahrum etmek için bir neden göremiyorum. Başımı salladım. "Evet, lütfen."

Whitt kıkırdıyor. Ben August'un üzerinde sallanıp onu daha derine çekerken, casusluk ustası diğer açıklığıma masaj yapmaya devam ediyor, yavaş yavaş basınç ekliyor ve fısıltıyla söylenen sihirli bir kelimeyle oluşan bir kayganlık.

Garip ama çok iyi hissettiriyor, ona açılmak için duruşumu değiştirmekten kendimi alamıyorum. Sonra bir parmağını tam içime sokuyor ve nefesim zevkin nabızıyla titreyerek dışarı çıkıyor.

"İyi mi?" diye soruyor, kasları ısıtmak için biraz daha basınçla içeri ve dışarı pompalıyor. "Benden biraz daha ister misin, güçlü olan?"

Anlaşılmaz bir onay sesi çıkarıyorum. İçimde o kadar büyük bir coşku kabarıyor ki, konuşmak bir yana, zar zor düşünebiliyorum.

İkinci bir parmak ekliyor, sonra üçüncüyü, o kadar güçlü bir mutluluk dalgasıyla haykırıyorum. "Oh, sanırım artık hazırsın," diye mırıldanıyor Whitt, artık kurttan çok kedi gibi.

Pantolonunu indirip diz çöktüğünde pantolonunun hışırtısı duyuluyor ve ardından sikiinin sert uzunluğu bana değiyor. Diğer adam dikkatlice içime girerken ben Ağustos'un üzerinde hareketsiz kalıyorum.

farklı bir tür yanma, daha sıkı ama daha baş döndürücü çünkü çok yeni.

Kendimi nefes nefese buluyorum, iki kat doldurulma hissiyle boğuluyorum.

Ben Talia McCarty, fae'lerden kurtulmuş ve şimdi diyarın en güçlülerinin yanında duran bir insanım ve adamlarımın bana sunabileceği her zevki kabul edeceğim.

Tekrar hareket etmeye başlıyorum, yavaşça ve sonra üçümüz ortak ritmimizi buldukça hız kazanarak. August ağzımı tekrar kendi ağzına götürüyor, öpüşmelerimiz kırık nefeslerle titriyor. Whitt inleyerek beni arkamdan kucaklıyor. Sert şaftları birlikte içime giriyor ve inanılmaz bir his tüm vücuduma yayılıyor. August'un omzunu, Whitt'in gövdemın etrafına dolanmış kolunu kavriyorum, nefesim baş döndürücü bir şekilde kesiliyor.

Bu kadar çok uyarılmayla, içimde yükselen dalğanın zirveye ulaşması uzun sürmüyor. Titriyorum ve sıkılıyorum, aklımı kör edecek kadar yoğun bir mutluluk çatırtısıyla boşalıyorum.

August'un kalçalarındaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni uçurumun kenarına kadar takip ediyor. Whitt içimde biraz daha , beni yeni bir zevk aleviyle başka bir orgazma fırlatıyor, sonra sırtıma doğru boğuk bir sesle bana karşı sertleşiyor.

Birkaç dakika boyunca birbirimizi kucaklayarak oyalandık, bedenlerimiz karşılaşmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Sonra yavaşça çözülüyoruz, Whitt kanepeye geri dönüyor ve ben de her iki sevgilim tarafından yarı sarılmış bir şekilde yere yığılıyorum. Her ikisinin de bir koluna sarıldım.

"Sen benimsin," diyorum kendi kurt vahşiliğimle. "Ve benim olarak kalacaksın."

August terden ıslanmış alnımı öpüyor, gülümsemesi her zamanki parlaklığına geri dönüyor. "İkimizin de itiraz edeceğı bir şey yok, tatlım."

Fae'lerin tüm sorunlarını çözmenin bu kadar basit olmaması çok kötü.

Talia

"Peki senin en sevdiğin yer neresi?" Harper bana biraz soluk soluğa soruyor, el işi masasının üzerine tünediği yerde bacaklarını sallıyor. Onunla Heart'taki yeni evinde takılıyordum - artık ailesiyle değil tek başına yaşıyor - ona kış diyarına yaptığım ikinci ziyarette gördüğüm manzaraları anlatıyordum.

Başımı yana eğip düşünüyorum. Kısa bir mesafe ötede, baş lordlar arasındaki müzakerelerin nihayet sona erdiğinin bilinciyle odaklanmak biraz zor. Corwin bana bir saat içinde bitmesini beklediğini söyledi. Üç gün süren görüşmelerin ardından, Unseelie baş lordları nihayet Seelie'lerin onları Bastion'da ağırlamasına izin verecek kadar rahatladılar ve anlaşma tamamen çözüldüğünde her iki taraf da yemin edecek.

"Bence boyalı orman hâlâ her şey arasında en etkileyici olanı" diyorum. "O yüzden bunu görebildiğine sevindim."

"Buz ateşi ağaçları da kulağa oldukça şaşırtıcı geliyor. Ve okyanus kıyısındaki mağara!" Harper neşeli bir şekilde ürperiyor. "Buraya yerleşmek için biraz zaman kazanmak iyi oldu, ama sonunda beni daha fazla gezdirmen gerekecek."

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru seğiriyor. "Sanırım en iyi yerleri gördükten sonra, sizi önemli yerlere götüreceğimden emin olabilirim." O zamana kadar kış diyarında hala bir yerim olduğunu varsayarsak - bir yaz fae'sinin ziyaretçi olarak hoş karşılanacağını varsayarsak...

Üzerimde asılı duran tüm belirsizlikler ve sırlarla konuşmaya tam olarak d alamıyorum. Bu sabah iyi bir arkadaş olduğumdan emin değilim. Şu anda Harper'ın hayatında olan şeyler benim yaşadıklarımın çok uzak ve anlamaya çalışmak için bile yarısını bilmiyor.

Oturduğum koltuktan kalktım. "Sanırım görüşmeleri bitirip bitirmediklerine bakmaya gidiyorum." Bu tamamen doğru değil - olmadığını biliyorum, çünkü Corwin bana aksini söylerdi - ama Harper'ın duygularını incitmeden ayrılmak için makul bir bahane.

Kırılmadığını gösteren bir gülümsemeye başını sallıyor. "Birkaç gün daha buradasın, değil mi? Bir sonraki sınır ötesi seyahatin için sana başka bir elbise d ikeceğim."

İçimde bir suçluluk duygusu beliriyor. "Gerçekten buna gerek yok. Çalışmaların kesinlikle muhteşem, ama kış fae'leri daha çok pratikliğe önem veriyor gibi görünüyor... Diyarlar ne kadar dostane olursa olsun, orada çok fazla yeni müşteri bulacağından emin değilim."

Harper omuz silkiyor. "Benim için değil. Orada gerçek bir hanımefendi gibi göründüğünü bilmek hoşuma gidiyor. Senin hakkında kötü düşünenlere hadlerini bildiriyorsun."

Bu motivasyonla tartışmayacağım. "Teşekkür ederim," diyorum, keşke karşılığında ona seyahat hikâyelerinden daha fazlasını verebilseydim. Corwin'e kış diyarında kullanılan özel bir kumaş türü ya da süsleme olup olmadığını sormalıyım ki deneyebilmesi için geri getirebileyim.

Dışarıda hava tenime karşı düne göre daha sert, yaz sıcaklığında bu gece hafif bir yağmur yağabileceğini düşündüren bir serinlik var. Heart'ın yakınlarında gün boyunca hiç yağmur yağmıyor gibi görünüyor.

Tüm peri dünyasında olup bitenlerin çoğunu belirleyen o parlayan noktanın ritmik titreşiminin çekimine kapılarak sürü köyünün etrafındaki dağınık ağaçların arasından yola çıkıyorum. Ağaçların arasından çıkıp uçsuz bucaksız araziye geçerek ona doğru ilerlerken, Kalp'in enerjisi bedenimi daha belirgin bir şekilde gıdıklıyor. Daha önceki görüşmelerden kalan masa kaldırılmış. Esintiyle sallanan soluk pembe ve mavi çiçeklerin arasında var olduğuna dair hiçbir iz yok.

Sınırdaki geniş parlayan alana doğru topallıyorum, gücü bir gümbürtüye yükseliyor. Sadece birkaç adım ötemde durduğumda, Kalp kütlesi benden en az iki kat daha uzun ve ulaşabileceğimden çok daha geniş duruyor, ışığı enerjisiyle aynı anda titreşiyor. Altın derinliklerine bakarken nefesimi tutmak zorunda .

Benden ne istiyorsun? Düşünüyorum. Burada ne yapmam gerekiyor? Yüksek sesle sormaya cesaret edemediğim sorular, yoldan geçen bir fae duyar diye. Ve ayrıca, *Neden ben?*

Eğer beni özel bir amaç için seçtiyse, bana daha fazla açıklama yapması gerekmez mi? Benden hangi rolü yerine getirmemi beklediğine dair hiçbir fikrim yok -tamamen yaz ve kış fae'lerini birleştirmeye mi odaklanmalıyım, yoksa lanetin kendisine mi daha çok dikkat etmeliyim. Benim için bir amacı olup olmadığı ya da üzerimdeki etkisinin aslında basit bir tesadüf olup olmadığı.

Peri dünyasında ne kadar çok iyi şey keşfetmiş olsam da, bu şansa "şans" demekle tereddüt ediyorum.

Kalp beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyor. Sadece nabızı durmadan atıyor, bu kadar yakınımda dururken kemiklerimi sıızlatmaya başlıyor. Astrid yanımda durana kadar yaklaşan ayak seslerini duymadığım noktaya kadar duyularımı bastırıyor.

"Derin düşüncelere dalmış bir kadına benziyorsun," diyor yaşlı savaşçı hafif alaycı bir tonda.

Nefes nefese kaldım. "Ben sadece... Buraya neden bu kadar bağlandığımı anlamıyorum. Kalp'in bununla bir ilgisi olmalı gibi görünüyor." Ama ziyaret ettiğimiz ağaca bağlı bilgeden, tüm o muğlak gevezelikleri içinde daha net cevaplar aldım.

Astrid'in ağzı eğik bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bin yılı aşkın bir süredir onun büyüünden yararlanan bizler için bile Kalp'in yöntemlerini ayırt etmek zordur. Ben onu bir tür bilinçli varlıktan ziyade güneş gibi bir şey olarak düşünme eğilimindeyim. Onun gücü yaşamlarımızı ve gücümüzü besliyor, ama sadece öyle. Ortaya çıkan herhangi bir kalıp sadece şeylerin doğal düzenidir."

Bir homurtuyu tutamıyorum. "Laneti iyileştiren kana sahip bir insanla ruh ikizi bir eş arasında doğal bir şey olduğunu sanmıyorum."

Astrid bir kaşını kaldırıyor. "Belki de bu sadece bizim gibi küçük varlıkların tam olarak kavrayamayacağı kadar karmaşık bir doğal düzendir." Kalbe dönüyor, yaşlı yüzünün kırışık düzlemlerini yumuşatıyor gibi görünen ışığını içine çekmek için başını arkaya eğiyor. "Bu kalıpların ne olabileceği konusunda endişelenmemenin en kolayı olduğunu düşünüyorum. Niyetlerimin aynı güç tarafından şekillendirildiğine inanıyorum, bu nedenle kendimle ilgili yapmaya karar verdiğim şey öyle ya da böyle herhangi bir büyük plana uymalıdır."

Keşke ben de aynı inanca sahip olsaydım. Ama o zaman, bana en iyi görünen yolda ilerlemeye devam etmekten başka yapabileceğim pek bir şey yok, değil mi?

"Teşekkür ederim," diyorum çünkü yüzyıllar boyunca yaşamış bir fae kadınının bile Kalp'i benim kadar gizemli bulduğunu bilmek beni biraz olsun rahatlatıyor.

Corwin iç duvarını biraz daha indirerek Tabya'nın ortasındaki dairesel toplantı odasını ve etrafındaki rahatlama ve memnuniyet dolu sesleri daha net görmemi sağlıyor. Yemin töreni bitmiş olmalı. Ateşkes ve Unseelie anlaşması onaylandı. En azından bir şey sorunsuzca tamamlandı.

Gülümseyerek Tabya'ya doğru yola çıktım, Astrid de ilerliyordu. Corwin ve meslektaşları ortaya çıktığında alanın yarısına gelmişim.

Laoni bana baktığı anda hissediyorum. Bakışları tüylerimi diken diken ediyor ama sesini sadece Corwin'in kulaklarıyla duyabileceğim kadar alçaltıyor. "Hâlâ eşinin o Seelie sürüsüyle fazla yakın olduğunu söylüyorum."

Terisse, "Onlarla çok fazla zaman geçiriyor ve rehberlik için onlara bakıyor gibi görünüyor," diye katılıyor.

Laoni'nin bakışları yanımdan geçip Sylas'ın kalesine doğru gidiyor, her ne kadar o açıdan fark edemeyecek olsa da. "Özellikle de o *adamlar*. Onun sadakatinden bu kadar emin misin?"

Aynı anda hem kılınıyorum hem de içten içe ürperiyorum. Sylas ve onun seçtiği iki kadroyla olan ilişkim hakkında istediğimden daha fazlasını mı anlattım?

Yine de Corwin'den tek hissettiğim kızgınlık ve meydan okuma. "Baş Lord Sylas ile olan ilişkisi bu anlaşmanın başarılı olmasında büyük rol oynadı. Bunu, rüzgâr yön değiştirdiği anda sadakatini hak edenlere sadakatini bırakacak türden bir kadın olmasına tercih ederim."

Meslektaşlarının tepkisini duymayı beklemeden, benimle buluşmak için diğerlerinden ayrılıyor. *Onlara aldırmayın. Seelie baş lordları bize yaz krallığının yarısını teklif yine de şikayet edecek bir şeyler bulurlardı.*

Astrid bir veda jesti yapıyor ve beni dostuma bırakıyor. Diğer Unseelie baş lordları aceleyle yanımdan geçip sınıra doğru ilerliyorlar, görünüşe göre bu sefer evlerine dönüp orada kalmaya hevesliler. Onları özleyeceğimi söyleyemem.

Öte yandan Corwin... "Sanırım Heart's Cadence'e geri dönmen gerekiyor," diyorum bana ulaştığında.

"Son birkaç gündür buradaki görevlerimi biraz ihmal ettim." Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bir şey yapmadan ayrılmak istemedim.

Kısa bir süre sonra bana tekrar katılacak olsanız bile, uygun bir şekilde veda edin." Bu sözlerde Laoni'ye verdiği yanıtta daha fazla yargı yok, ama acı-tatlı tonunu tadabiliyorum. Şimdi onunla geri dönmemi dilemekten kendini alamıyor.

Rüzgâr tarlayı kırbaçlıyor ve parlak yaprakları spiraller çizerek gönderiyor. Birdenbire, bunca zamanını benim fae'ler arasındaki ilk evim olan diyarda geçirmiş olması ve neredeyse hiç görmemiş olması saçma geliyor.

Parmaklarını sıkıyorum. "Bu görevleri bir iki saat daha erteleyebilir misin? Bana kış diyarındaki favori yerlerinden bazılarını gösterdin, ben de sana yaz diyarının sihirlerinden bazılarını gösterebilirim."

İçgüdüsel olarak bu fikri reddetmesini bekliyorum, ama onun yerine nadir görülen parlak gülümsemelerinden biri dudaklarından geçiyor. "Bu çok hoşuma gider."

Botlarıma bakıyorum. "Bizi uçurursan daha hızlı gideriz. Buradan sonrası biraz uzun. Kanatlarını Seelie'nin etrafına getirmenin sakıncası yoksa tabii."

"Biz kuzgunlardan biriyle görüldüğünüzde dışlanıp dışlanmayacağınızı sormam gerekirdi," diye yanıtlıyor kuru bir mizahla.

"Bir olmaz. Sadece etrafta kılıç sallamayın."

Kanatlarını açıyor, tekrar vücuduna yaklaştırmadan önce tam açıklığına kadar geriyor. Yaz güneşinin altında siyah tüyleri daha önce hiç fark etmediğim hafif bir yanardöner ışıltıyla parlıyor. Beni kucağına almasına izin veriyorum ve bizi Donovan'ın bölgesine götürecek yolu tarif ediyorum.

Kış tarafında olduğu gibi burada da Kalp'in etrafındaki alan geniş bir plato. Bu tepenin etrafındaki yolun çoğu, geniş zirvesine tırmanış nispeten kolay bir eğimdir - çarpık ayağımla çok uzağa yürümekten hoşlanacağımdan değil. Ancak Donovan'ın bölgesindeki bir noktada, Whitt'in bana Oakmeet'te yaşadığımız zamanlarda bahsettiği ve birkaç hafta önce bana gösterdiği bir noktada, arazi dar, dik bir uçurum ve aynı derecede dar bir şelale ile düşüyor.

Corwin'e bizi şelalenin dibine yakın, ince nehrin ormanlık alana doğru kıvrıldığı çimenli kıyıya indirmesini söyledim. Şelaleye bakıyor. Kendi alanındaki şelaleler kadar geniş ya da şiddetli değil ama çağlayan su, elmas sarayını bile utandıracak bir coşkuyla parıltıyor. Yemin ederim, var olduğunu hiç bilmediklerim de dahil olmak üzere, var olan her rengin akıntıda parıldadığını görebilirsiniz.

"Buraya Parıldayan Şelale diyorlar," diyorum Corwin'e, oturup parmaklarımı ipeksi çimenlerde gezdirirken. Yeşil kadar canlı bir yeşil parıldıyor.

bir zümrüt. Şelalenin etrafındaki tüm bitki yaşamı onun canlılığının bir kısmını emmiş, çiçekler ve eğrelti otları aynı anda bu kadar ahenkli hissettirmese bunaltıcı olabilecek bir renk cümbüşü içinde ısıldıyor.

Bana öyle geliyor. Corwin gözlerini kırıştırıyor, manzara o kadar yoğun ve alıştığından o kadar farklı ki bir an için gözlerinin acıdığını hissediyorum. Ama alıştıkça, huşu tüm rahatsızlığını silip süpürüyor. "Bu muhteşem."

"Kış diyarının en güzel manzaralara sahip olduğunu düşünmeni istemem," diye takılıyorum ve sırt üstü uzanıyorum. Çimenler kollarımı okşuyor, güneş tenimi sıyrıyor ve kendimi bir memnuniyet kozasına sarılmış hissediyorum. Bu güzel yeri daha önce buraya hiç gelmemiş biriyle paylaşmak daha da güzel.

Sanırım fae erkeklerim bana bu kadar olağanüstü yeri ilk kez gösterirken böyle hissetmiş olmalılar. Tur rehberliği yapmaktan neden bu kadar hoşlandıklarını şimdi anlıyorum.

Corwin yanımda yere çöküyor ve nazik parmaklarıyla saçlarımı okşuyor. Ondan bana doğru yayılan şefkatin içinde hüzünlü bir tat var. Sorunun ne olduğunu sormak için ona bakıyorum ama benden önce davranıyor.

"Burayı seviyorsun," diyor.

Şu anki pozisyonumda elimden geldiğince omuz silkiyorum. "Dediğin gibi, muhteşem. Sanki... sanki renklerden oluşan bir şarkının üzerinde süzülüyormuşum gibi hissettiriyor."

Bu tanımın pek anlamlı olduğundan emin değilim ama Corwin gülümsüyor. "Evet." Duraksıyor. "Ama kastettiğim bu değildi. *Bütün* bu yeri kastetmiştim - yaz diyarının kendisini."

"Oh." Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Evet. Yani, yokmuş gibi davranmadım."

"Biliyorum. Bunu aynı anda hem kendim hem de sizin aracılığınızla deneyimlemek, sizi görmek ve izlenimlerinizi hissetmek çok farklı..." Yavaşça nefes veriyor ve hüzün genişliyor. "Seni bundan alıkoyamam. Kendini tamamen kış diyarına adanmış asla ve asla bekleyemem..."

Aniden doğrulup eline uzandım. "Bunu aşmanın bir yolunu bulduk, en azından şimdilik. Bir ileri bir geri gitmek umurumda değil."

"Sonsuza kadar bu şekilde devam edemez. Senin de en az benim kadar bunun farkında olduğunu biliyorum." Son birkaç haftadır beni rahatsız eden aynı dalgın belirsizlik, aramızdaki bağ boyunca ondan yankılanıyor. "Geri döndüğümde

Benimle tekrar birlikte olmadan önce biraz zamanın olacak. Ve bu süre içinde dūşünecek çok Őey var."

Yūređim burkularak elini sıkıca kavrıyorum. "Benim adıma karar vermeye kalkma. Ben de seni kaybetmek istemiyorum ve kış diyarının geri kalanı da beni etkilemeye başladı."

Corwin beni kendine doğru çekiyor ve kollarını bana doluyor. "Sana danışmadan hiçbir Şey yapmayacağıma söz veriyorum. Bu konuda endişelenmeyelim. Şimdilik, benimle paylaştığın bu mutluluk parçasının tadını çıkarmak istiyorum."

Kucağına sokuluyorum, ama kendi mutluluđum acı tatlı bir renk aldı. Fae dūnyasının sunduđu tüm gūzellik ve būyūye rađmen, çok istediđim bu tek Őey bana her zamanki gibi ulaşılmaz geliyor.

Sylas

Baş Lord Corwin'in nereye gittiğini tespit etmek zor olmadı. Unseelie'ler yaz diyarında, özellikle de Kalp'e bu kadar yakın bir yerde yeterince nadir görülürler, ben daha onu aramak için yola çıkmadan önce kuzgun kanatlı bir adamın Talia'yı Parıldayan Şelaleler'e doğru taşıdığına dair nöbetçilerimden birçok rapor almıştım.

Onları bulmak için çok uzağa gitmeme gerek yok. Beklediğim gibi, Talia'yı tekrar kaleme yaklaştırıyor ve onu ayaklarının üzerine yatırmadan önce bir anlığına kucaklıyor. Tarlanın kenarındaki ağaçların gölgesinde beklediğim yerde duruyorum. Ona hızlı bir öpücük vermek için eğildiğinde, kurdum içimde kükrüyor, ona saldırmak ve onu ondan koparmak için can atıyor.

Ama onun sevgisi üzerinde benden çok daha meşru bir iddiası var. Ona olan ilgimi kadrom dışındaki kimseye itiraf edemedim bile.

Bu düşünce -ve ruh ikizi bağı oluşmadan önce onu eşim olarak kabul etmeye ne kadar yakın olduğumun anısı- beni farklı bir şekilde kılındırıyor. Çenemi sıkarak, aslında özel olarak kimseye değil, sadece genel duruma yönelik olan hırıltımı zapt ediyorum.

Bu Unseelie baş lordu onun Kalpten verilmiş eşi ve onunla herhangi bir ilişki sürdürmek istiyorsam buna saygı duymak zorundayım. Keşke o kadar değerli olduğunu kanıtladığı için sevinmek daha kolay olsaydı.

ona sırtını döndü. Eğer kötü adam olsaydı, elimizde çok daha fazla kargaşa olurdu.

Talia Corwin'den ayrılıp kaleye doğru dönüyor, yürüyüşü tipik olarak düzensiz ama rüzgârda savrulan saçları ve kızarmış yanakları ona vahşi bir güzellik veriyor ve bu da içimde bir arzu uyandırıyor. Bu dürtüleri bastırıyorum ve şimdi sınıra doğru dönen kış baş lorduna odaklanıyorum.

Çimlerin üzerinde ilerlerken, daha konuşmadan dikkatini çekiyorum. Bana bakıyor ve sis duvarının birkaç adım ötesinde duruyor. Kanatlarını geri çekmiş ama kara başının eğikliğinde kuzguna özgü endişeyi görebiliyorum.

"Baş Lord Corwin," dedim eşit bir şekilde. "Eve gitmeden önce, sizinle sadece ikimiz konuşabiliriz diye umuyordum."

"Elbette." Etrafına bakınıyor, belki de bahsetmek istediğim konunun potansiyel dinleyicilerin yanında güvenli olup olmadığını merak ediyor.

Bölgedeki en yakın fae'yi hissetmem için hızlı bir büyü yapıyorum ve konuşmamızın kesintiye uğramadan devam edeceği ağaçlara doğru beni takip etmesini işaret ediyorum. Yanımda adım atarken, hareketlerinde fark etmeden edemediğim bir isteksizlik var.

Daha önce de bana danışmıştı ama sadece işine yaradığı zaman. Benim varlığımdan mı daha mutsuz yoksa onun varlığına nasıl karşılık vereceğimden mi tedirgin emin değilim.

Ağaçların gölgesinde onunla yüzleşiyorum. "Sadece, sınırı tekrar geçmeden önce, gözlemlediğiniz kadarıyla Talia'nın kış diyarında geçirdiği zamana ve ileri geri geçişlere oldukça iyi uyum sağladığını teyit etmek istedim."

Corwin'in kaşları hafifçe kalkıyor. "Bu ona sorman gereken bir soru değil mi?"

Onun kendi değerlendirmesine değer vermediğimi düşünmesi beni rahatsız etse de cevabına saygı duymak zorundayım. "Şimdiye kadar onu yeterince tanıdığınızı ve kendi başına üstesinden gelebileceğini düşündüğü herhangi bir endişesini veya zayıflığını kabul etmekte tereddüt ettiğini fark ettiğinizi tahmin ediyorum. Kendisini hiçbir zaman bir yük olarak görmemiş olsam da, bir yük olarak görünmekten hoşlanmıyor. Tarafsız bir bakış açısı edinmek akıllıca görünüyordu. Ya da en azından onun o dirençli cephesini korumaya daha az meyilli bir bakış açısı."

Corwin'in ifadesi, tüm Unseelie'lerin sahip olduğu o soğukkanlı ve tarafsız havayla, amansızca sakinliğini koruyor. "Ve eğer ben onun

Mevcut düzenlemeyle ilgili herhangi bir zorluk çıkarsa, bunu ziyaretlerine devam etmemesini önermek için bir gerekçe olarak kullanır mısınız?"

Bu ima karşısında azı dişlerim diş etlerimde kaşınıyor ama onları geri çekiyorum. "Umarım şimdiye kadar bu tür el altından taktiklere tenezzül etmeyeceğimi anlamışsındır. Seninle olan ilişkilerimde adil davrandım, değil mi?"

Corwin bana bir gülümseme sunuyor; küçük ve gergin, ama sinirlerimi dağıtacak kadar beklenmedik. "Özür dilerim. Diledin. Belki de son birkaç gündür meslektaşlarımla çok fazla vakit geçirdim ve bu da beni savunmaya çok fazla itti."

Bunun için beni değil de meslektaşlarını suçlaması ilginç, gerçi hem ondan hem de Talia'dan anladığım kadarıyla diğer Unseelie baş lordlarıyla çeşitli konularda aynı fikirde değiller.

"Onun iyiliği için endişeleniyorum, ne eksik ne fazla," diyorum. "Eğer mücadele ettiği bir şey varsa, bizimle birlikteyken ona yardım etmek için elimden geleni yapmak isterim. Ruh ikizi bağını keşfetmeye devam etmek istediğine göre, bu sizin diyarınızda rahat etmesine yardımcı olmayı da içerecektir."

Corwin başını eğiyor. "Sanırım yeni ortamını iyi karşılıyor. İlk etapta sürünüzün arasında kendine bu kadar çabuk bir yer bulduğuna göre çok uyumlu biri olduğu açık. *Diğer* herkesi bir baş efendinin yanında insan bir kadının bulunmasına alışmaya teşvik etmek daha büyük bir zorluk olabilir, ancak onun lanetimizle mücadelede etkili olduğunu görürlerse... bu tereddütler çok fazla sorun olmadan ortadan kalkacaktır."

Onu düşünüyorum. "Kanın lanetinin kurbanları ya da diğer girişimlerin üzerinde herhangi bir etkisi olmadığını söyledi. Sanırım bu yüzden odağınızı buradaki yerleşimi yaratmaya çevirmişsiniz. Yaz diyarının atmosferinin gerçekten de ihtiyacın olan tüm tedaviyi sağlayabileceğine inanıyor musun?"

Unseelie baş lordu bir an için bakışlarını kaçırıyor, ifadesi kararıyor. "Bilemiyorum. Bu fikre inanmak isterdim, özellikle de amaç uğruna halkınıza çektirdiğimiz onca acıdan sonra, ama... bana çok basit geliyor. Talia'nın kanı bile lanetiniz için tam bir tedavi olmadı, sadece geçici bir tedavi oldu. Bu işte daha fazlası olduğu hissinden kurtulamıyorum, sorunun özüne inmek için ihtiyacımız olan eksik bir parça."

Duyguları benimkileri o kadar iyi yansıtıyor ki, cevaba yaklaşmamış olsak da kendimi beklenmedik bir şekilde rahatlamış buluyorum. "Gerçekten de öyle. En azından duruşmaya devam ediyoruz, böylece daha önce bildiğimizden daha fazlasını bileceğiz."

Ve alemlerimiz arasında herhangi bir ölçüde işbirliği yapabilmenin, gerçek bir tedaviye doğru ilerlememizi daha da hızlandıracığını umuyorum."

Corwin'in gülümsemesi geri gelir, belki de ilkinden biraz daha parlaktır. "Bu noktaya gelebildiğimiz için mutluyum. Ve Talia bunun için kesinlikle büyük bir övgü alabilir." Yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. "Karşılaştığı her kişi ve durumda en iyiyi görme ve bunu ortaya çıkarmanın yollarını bulma konusunda yetenekli."

Her zamanki soğuk tavrından çok farklı olan ses tonundaki sıcak sevgi beni eskisinden daha da rahatlattı. Belki de teorik eşinin ona nasıl değer verdiği konusunda hâlâ biraz endişeliydim. Onun da benimle aynı nedenlerden dolayı ona değer verdiği daha açık olamazdı.

Şimdi onun hayatındaki varlığına kızmak daha da zor.

"Öyle," diye katılıyorum. "Onun birçok etkileyici özelliğinden biri. Onun Fae'ler arasında tutunamayacağını iddia edenlere meydan okuyorum, bizim türümüzden bu kadar metanet ve merhamet gösteren bir avuçtan fazlasını gösterebilirler."

Corwin tereddüt eder ve sonra ellerini garip bir şekilde sallayarak şöyle der: "Size sahip olduğum için ben de memnunum. Üçünüze de. İlk başta zordu - bazen hala zor - ama onunla geçirdiğim her gün, bu kadar çok kalbi nasıl kazanabildiğini ve karşılığında bu kadar çok sevgi sunmak için kendi içinde nasıl yer bulabildiğini anlamak daha kolay. Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Onu senden tamamen koparmak istemiyorum. Sadece şu anda sahip olduğumuzdan daha iyi bir düzenlemeye karar veremedim."

Göğsümde daraltıcı bir his dolaşıyor. Hem sözlerindeki cömertlikten hem de her ikimizin de farkında, mevcut anlaşmamızın son anlaşma olamayacağı gerçeğinden dolayı. Kısa dönem için uygun ama Talia'yı hayatının geri kalanı boyunca her hafta diyarlar arasında mekik dokutamayız.

Ben de henüz daha iyi bir teklifle gelmedim. Corwin ve benim baş lordlar olarak halklarımıza karşı görevlerimiz var. Onun Corwin'e bağlı olduğu kadar biz de sınırın kendi tarafımıza bağlıyız.

"Buna minnettarım," diyorum, bu sözleri ne kadar içten söylediğimi anlamasını umarak. "Hepimizin mutluluğunu sağlayacak bir çözüm bulmak için elimden geleni yapacağım." Nefes alarak bir adım geri çekiliyorum. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Eve dönüş yolculuğunuzu daha fazla geciktirmeyeceğim."

Yollarımız ayrılırken bu konuşma için kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğimden emin değilim. Celia'yı tarlada sinsice yürürken gördüğüm için kesinlikle daha kötü hissediyorum.

Ağaçların arasından çıktığımda bana doğru geliyor. Yüz ifadesinden, Unseelie'yle -ya da en azından onlardan biriyle- tek başıma konuştuğumu anladı.

Müzakerelerimize olan düşmanlığını azaltmış olabilir, ancak yine de onlara karşı uzaktan yakından dostça davranmıyor.

Corwin'in sınırın sisleri arasında kaybolan figürüne doğru bir bakış attı ve aniden önümde durdu. "Ek pazarlıklar mı yapıyorsun?" diye soruyor tipik buyurgan havasıyla.

İçimi çekiyorum. Celia baş lord olarak atanmamı onaylamıştı ama bu konuda Donovan kadar hevesli değildi Corwin'i esir alma kararını bozmak için onunla birlikte hareket ettiğimizden beri bana her zamankinden daha fazla öfke duyuyor.

"Unseelie anlaşmasını ya da barış anlaşmasını hiç tartışmadık," diyorum. "Ben sadece Talia'nın onların diyarına yaptığı ziyaretlerle ilgili daha kişisel bir meseleyi soruyordum, ki bu da ikimiz arasında halledilmesi daha iyi görünen bir meseleydi."

Meslektaşımın duruşu biraz gevşiyor ama ifadesi sertliğini koruyor. Bana pek de hoşlanmadığım delici bir bakışla bakıyor. "Bu kadının başına gelenlerle çok ilgilisin."

"Kendi lanetimiz için elimizdeki tedaviye en yakın şey o. Neden olmayayım ki?"

"Mesele sadece bu değil. Yeminler bizi onun sağladığı faydayı kaybetmekten koruyor." Duraklıyor. "Ona aşık olan kadro seçiminiz -Hâlâ birbirlerine sevgi gösterdiklerini görüyorum. Unseelie eşi bunu biliyor mu?"

Dişlerimi gıcırdatmak üzereyken kendimi yakalıyorum. "Tabii ki biliyor. Birbirlerine bağlıyken böyle bir şeyi saklaması onun için zor olurdu. Talia kurduğu diğer bağlardan vazgeçmek zorunda kalmamak için ısrar etti ve şu ana kadar eşi de onun bu konudaki isteklerine saygı gösterdi. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için bekliyoruz. Şu anda odaklanmamız gereken daha büyük meseleler var."

Celia kendi kendine mırıldanıyor. "Ve belki de senin için kişisel düzeyde olması gerekenden daha fazla önem taşıyor. Yaratığı *sevebilirsiniz* ama halkınızın güvenliğinin herhangi bir birey için duyduğunuz endişelerden önce gelmesi gerektiğini unutmayın; özellikle de bu birey en az iki kez ömrünü tamamlamış bir ölümlüye."

Cevabımı beklemeden topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor. İçime batan bir hisle gidişini izliyorum.

Corwin halkının Talia'yı eşi olarak kabul ettiğinden bahsetti. Ben de ona bağlıyken onu hayatımda nasıl tutacağımı düşünüyordum. Ama benim de kendi akranlarımla ilgili bir sorunum var, değil mi? Unseelie baş lordu ve ben mutlu bir uzlaşmaya varabilirsek bile, bunu diğer yöneticilerime anlayacakları bir şekilde nasıl açıklayacağım?

Ve eğer yapamazsam yolumuza ne gibi engeller çıkaracaklar?

Talia

Yaz diyarında geçirdiğim bir haftanın ardından, kış tarafının soğuşuna geri döndüğüm ilk gün, kıyafetlerimdeki ısıtma büyüsüne rağmen her zaman sarsıcı olmuştur. Varışımından bir saat sonra Corwin'le yediğim öğle yemeğinin, lanetin başka bir diyardaki bir kadını vurduğuna dair bir mesajla kesilmesi de yardımcı olmuyor. Corwin, Zelpha ve ben asırlar gibi gelen bir süredir Unseelie arabalarından birinde yolculuk ediyoruz.

Ruh ikizi eşimin aracı ittiği hızda, buz gibi rüzgârın bir kısmı bizi ondan korumak için kristal kalkanın yanından geçip gidiyor. İnce bir bulut bulutu gökyüzünü griye çevirdi ve güneşi kararttı. Kendimi ön cama olabildiğince yaklaştırdım, dizlerimi yukarı çektim ve kollarımı kendime sardım, sinirlerimin beni boğmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Son seferden sonra tartıştığımız ancak henüz deneme fırsatı bulamadığımız lanetle başa çıkma stratejileri var - çoğunlukla geçmiş fikirlerimizden birden fazlasını bir arada denemek. Ve ilk kez bir kurbanı, lanet onu vurduktan bu kadar kısa bir süre sonra iyileştirmeye çalışacağım. Ama bir kez daha başarısız olma düşüncesinin midemde yarattığı rahatsız edici düğümünden kurtulamıyorum. Başarısızlığımızın bu kadının ölümü anlamına geleceğini bilmekten.

Corwin, biz yolculuk ederken, kanımın, derimin ve hatta kemiklerimin parçacıklarını o kadar dikkatli bir şekilde alıyor ki, her birinde sadece hafif, anlık bir sızı hissediyorum. Zelpha arabanın ötesindeki manzarayı inceliyor, normalde umursamaz olan ifadesi bile ciddileşmiş.

"Bu işe yaramazsa," diyorum, "yine de yaz diyarındaki yerleşime katılabilir, değil mi? Orada kalmanın laneti önleyip önleyemeyeceği kadar iyileştirip iyileştiremeyeceğini de görmek istedin."

Corwin kaşlarını çatar. "Hazırlıkların zamanında hazır olacağından emin değilim. Tüm binaların inşasını bitirmediler ya da ilk malzemelerin yerinde olmasını sağlamadılar. Muhtemelen anlaşılmadan da anlayabileceğiniz gibi, iki taraf da acele etmeye hevesli değildi."

Zelpha, "Yarın gidip işlerin nasıl gittiğine bakacaktım zaten," diyor. "Bu hafta içinde hazır olması gerekiyordu. Belki işleri hızlandırabilirim."

Ama bugün denediğimiz bir şey işe yararsa ve yazlık yerleşimin hiç hesaba katılmasına gerek kalmazsa daha kolay olacak. Nefesimi tutuyorum ve elimden geldiğince yaklaşan girişim için kendimi hazırlıyorum.

Corwin yanımdaki banka çöküyor ve kolunu çekingen bir şekilde bana doluyor. Kucağına doğru eğildiğimde, beni kendine daha sıkı sarıyor. Onun sıcaklığını paylaşmak endişelerimi biraz olsun hafifletiyor.

Bana bu kadar çok çabalıyor olmanızın bile takdire şayan olduğunu söyledi. Ve eğer sen olmasaydın bu anlaşmayı hiç oluşturmayabilirdik.

Biliyorum. Ve yardım etmek istiyorum. Seelie'leri lanetten uyandırmak çok daha kolay görünüyor. Neden senin için daha basit bir şey olmadığını bilmiyorum.

Eli kolumdan yukarı kayarak yaralı omzumda durdu. *Bu keşfi yapmak için başına gelenlere "kolay" diyemem.*

Haklısın. Saldırının anısı içimde bastıramadığım bir ürpertiyle dalgalanıyor. Corwin'in kolu etrafımda geriliyor, aramızdaki bağda sözsüz bir özür dolaşıyor.

Umarım Fae lanetinin bu yönünü çözmek için o gece kaybettiğim kadar çok şey kaybetmem gerekmez.

Zelpha doğrulurken, "İşte geldik," diyor.

Kristal ön camdan bakmak için koltuğumda dönüyorum. İki sarp kayalığın arasındaki bir vadiye daldık. Corwin'in bölgesinde olduğu gibi, sürü köyü kayalık yüz boyunca oluşmuş - her iki tarafta da. Buradaki evler vadi duvarlarıyla aynı taştan yapılmış, tıpkı sağdaki uçurumun kenarından gökyüzüne doğru yükselen sarp kale gibi.

Aşağıya doğru inen bir terastan bir adam bize el sallıyor. Orada arabanın durabileceği bir yer yok, bu yüzden Corwin arabayı parmaklıkların yanına çekiyor ve biz dışarı çıkarken arabanın havada asılı kalmasına izin veriyor.

"Bu kadar çabuk gelebilmenize sevindim," diyor adam, yüzü hem kızarmış hem de çizilmiş. Kendisi de hasta görünüyor, ama lanet gibi değil. "Umarım -eğer onun için yapabileceğiniz bir şey varsa-"

"Elimizden geleni yapacağız," diyor Corwin. "Girişimlerimizi özel olarak yapabilmemiz için bize alan tanıyacak mısınız? Herhangi bir dış faktörün durumu nasıl etkileyeceğinden tam olarak emin olamayız."

Etrafta başka birinin olmasının bir şeyi değiştireceğini düşünmek için hiçbir nedenimiz yok - Seelie lanetine yardım etmek söz konusu olduğunda bu hiçbir zaman bir faktör olmadı - ama yine de "girişimlerimize" ne kadar dahil olduğumu gizli tutmaya çalışıyoruz.

Önceki destekçilerden farklı olarak bu adam tereddüt ediyor, birkaç saniye ayakta sallanıyor. Sanki tartışmak istiyormuş gibi ağzını büküyor. Sonra başını eğiyor. "Siz en iyisinin ne olduğunu düşünüyorsanız, lordum. Sadece iyi olmalarını istiyorum."

Onlar mı? Adamın evine açılan kapıdan geçerken bu söz üzerine kafa yoruyorum. Corwin ya fae duyularıyla ya da basit bir içgüdüyle oturma odası gibi görünen bir yerden geçerek başka bir kapıya ulaşıyor.

Yatak odasına girer girmez, içim içimi yiyor.

Küçük bir ocağın yanındaki koltukta oturan kadın kollarını yuvarlak karnına dolamış. Karnını okşuyor ve titriyor, sesi hafif bir mırıltıya dönüşüyor.

Hamile. Cüssesine bakılırsa epeyce ilerlemiş ama belki de bebeğin doğmasına yetecek kadar değil.

Ama lanet onu ele geçirirse, onu doğrudan dondurursa... bebek de ölecek.

Midemdeki düğüm bir düzineye katlanıyor. Corwin kadının yanına doğru yürürken sertçe yutkunuyorum. "Nasılsın?" diye soruyor, sakın ama nazikçe.

İçinden bir ürperti daha geçiyor. Ona bakıyor, kim olduğunu zar zor fark ediyor gibi görünüyor. Keder yüz ifadesine çoktan kazınmıştır.

Sadece kendi hayatının , belki de dünyaya getirmek için yüzlerce yıl beklediği çocuğunun da tehlikede olduğunu bilerek nasıl bir ıstırap içinde olmalı?

"Soğuk," diye mırıldanıyor. "Üşüyorum ama henüz çok keskin değil. Hâlâ hareket edebiliyorum. Daha önce bu durumdayken yapabildiğim kadar." Kolu koruyucu bir şekilde karnının etrafını sarıyor. Sonra gözlerini kırıştırıyor, gözlerindeki mesafenin bir kısmı geri çekiliyor. "Lordum, yapabileceğiniz bir şey olduğunu düşünüyor musunuz?"

Onun yanından Zelpha'ya ve bana bakıyor ve yüzünde beliren umut neredeyse beni öldürecek.

"Aklımıza gelen her şeyi deneyeceğiz," diye onu rahatlatıyor Corwin, kendi sıkıntısı bağımızdan bana doğru yayılıyor. Çok az çocuk doğuran Fae'ler arasında çocukların ne kadar değerli olduğunu benden daha biliyor. "Yardımcı olmaları için birkaç adamımı yanımda getirdim. Burada rahat mısın, yoksa uzanmak ister misin?"

Kadın, örtünün düzgünce şiltenin üzerine serildiği yatağa doğru bakıyor ve başını sallıyor. "Bana başka bir yerde ihtiyacınız olmadığı sürece burada, ateşin yanında kalacağım."

"Tam şurası iyi olmalı." Yavaşça nefes alıyor ve benim arabada yaptığım gibi onun da önündeki görev için kendini dengelediğini hissedebiliyorum.

Şu anda sinirlerimi nasıl dizginleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Corwin vücudumun iki yönünü birleştiren ilk taslağını hazırlarken, bugünkü planlarımıza ekleyebileceğim, gözden kaçırmış olabileceğimiz herhangi bir taktik için beynimi yokluyorum. Ama zaten birlikte pek çok olasılığın üzerinden geçmiştik. Kalbimin ağır gümbürtüsü konsantre olmamı daha da zorlaştırıyor.

Zelpha çekingen bir hareketle sırtıma dokunuyor. "Bir yolu varsa buluruz," diye mırıldanıyor ve beni rahatlatmaya çalıştığını fark ediyorum. Endişem belli oluyor olmalı. Elimden geldiğince bastırıyorum, lanetli kadının zaten yaşıyor olması gereken muazzam sıkıntısına bir yenisini eklemek istemiyorum.

Bedensel katkıların ve eylemlerin olası her kombinasyonunu incelemek çok uzun zaman , lanetle mücadele konusunda son tartışmamızda etkileri ayırma konusunda çok fazla endişelenmemeye karar verdik. Eğer bir şey işe yararsa, o zaman kurbanın köşeyi dönmüş gibi görüldüğü anda oyunda olan tüm faktörlere bakabilir ve bunları daha sonra ayırabiliriz.

Asıl önemli olan, kurbanı hayatta kalması için mümkün olan her şansı vermektir.

Kadın ilk kadehi içer içmez yanına gidip elimi uzattım. Bir saniye tereddüt sonra elimi tuttu.

Elini iki elimle sararak, ondan önceki kurbana söylediğim ninniye söylüyorum.

Gözlerimin arkasında bir yanık oluşmaya başladı. Bu şarkıyı annemden öğrendim. Belki de ben daha doğmadan önce bana söylemişti, tıpkı bu kadının çocuğuna söylediği gibi.

Teni dokunulamayacak kadar soğuk. Yaptığım hiçbir şey, parmaklarımı onunkilere bile onu ısıtmıyor. Diğer eli, sanki çocuğunun içinde hareket ettiğini hissetmiş gibi karnının üzerinde geziniyor.

Corwin bir kadeh daha sunuyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Bu melodiyi söylemekten boğazım düğümleniyor ve sonra birkaç tane daha ekliyorum, çünkü neden olmasın? Kadına hızlı ama empatik bir şekilde sarılıyorum, elini tutuyorum, omuzlarına ve sonra ayaklarına masaj yapıyorum. Ona sunduğum rahatlığın daha büyük bir sorunu çözmediğini söyleyebilsem de bana küçük bir teşekkür gülümsemesi veriyor.

Zelpha, Corwin'in mutfağında pişirilmesine yardım ettiğim bazı atıştırmalıkları getiriyor, ayrılmadan önce fazla hazırlık gerektirmeyen hızlı, küçük şekerli ikramlar. Kadın onları yemek için doğruldu ve hareketle irkildi.

Sırtının sertleştiğini hemen anlıyorum. Çiğnerken duruşunu garip bir şekilde koruyor, zaten grileşmiş olan yüzündeki renk biraz daha azalıyor.

Hiçbir şey işe yaramıyor. Sadece daha kötüye gidiyor.

Elimden gelen her jesti tekrar yapıyorum ve sonunda kalbim sızlayarak geri çekiliyorum. Kadın yüzünü buruşturarak sandalyesinde geriye doğru yığılıyor. Çenesinin açısı da artık gergin görünüyor.

Zar zor hareket edebilmesi için daha ne kadar zamanı var?

Başka bir anne ve başka bir çocuk daha öldü çünkü ben yeterince şey yapamadım.

Çünkü önemli olduğunda doğru şekilde davranamadım.

Gözlerim yanıyor ve o taşan yaşları görmeden arkamı dönüyorum. Bir hıçkırık boğazımı tıkıyor. Hıçkırığımı bastırmak için yüzüme vuruyorum ama gözyaşlarımı tamamen tutamıyorum. Yanaklarımdan ve aceleci parmaklarımdan aşağı süzülüyorlar. Sessiz kalmayı başarıyorum ama nefesim titreyerek çıkıyor.

Talia mı? Corwin, iç sesi endişeyle gergin, diyor.

Sadece ona odaklan. Kendimi olabildiğince çabuk toparlayacağım.

Daha önce onun önünde hiç ağlamadığımı fark ettim. Beni üzgün görmüştü ama bu şekilde değil, anılarımdan ziyade gerçekte. Ağlamamdan anlayabiliyorum.

duyguların içinde dönüp kış diyarında alışılmadık bir manzara. Unseelie'ler duygu kontrolüne bu kadar değer verirken bu şaşırtıcı değil.

Yardım etmem gereken kadını korkutmadan önce kendime gelmem için bir sebep daha.

Zelpha yanıma geliyor, kaşları çatık. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor sessizce.

Başımı sallıyorum ve yavaş ve sabit nefes almaya odaklanıyorum. Bir ya da iki dakika sonra yanma hissi son gözyaşlarımı da kırabileceğim kadar hafifliyor. Yanaklarımı siliyorum, lekeli olduklarını ve gözlerimin kızardığını biliyorum ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Belki de Corwin son birkaç adımı bitirene kadar dışarı çıkmalıyım.

Gitmek için hareket edemeden kadının yumuşak sesi bana ulaştı. "Benim ve bebeğim için mi ağlıyorsun?"

Ona doğru dönüyorum, ona arkamı dönerek konuşmak istemiyorum ama ne kadar etkilendiğimi görmesinden de . "Özür dilerim, her şeyi senin için daha iyi hale getirmeyi çok istedim."

Bana bakıyor ama kırılmış gibi değil, daha çok şaşırmış gibi. "Baş Lord'un bir yoldaşının bu kadar önemsemesi beni onurlandırdı."

İçimdeki gerilim acı tatlı bir sızı ile bükülüyor. İçimden gelen bir dürtüyle ona doğru bir adım atıyorum ve yanağına dokunuyorum, sanki bu temas sayesinde ne kadar önemsemişimi Corwin'e aktarabilirmişim gibi, tıpkı duygularımın ten tene daha kolay geçebildiği gibi.

Ama tabii ki bu kadınla aramda herhangi bir bağ yok. İçsel bir bağ hissetmiyorum. Tam geri çekilmek üzereyken bileğimi kavırıyor, dudaklarından bir nefes dökülüyor.

Ve sonra onu hissettim. Parmaklarımın altından yanağına doğru yayılan hafif bir sıcaklık. Elinin kolumu kavradığı yer de sıcak. Gözleri açılıyor, duruşundaki gariplik hafifliyor.

Büyük bir yudum hava alıyor. ". Soğuk. Hissedebiliyorum -Ateşi tekrar hissedebiliyorum. Ve giysilerimdeki ısınma büyüsünü."

Corwin'den bana akan sevinç dalgasıyla sarsılarak elini sıkıyorum. Ancak kendi mutluluk patlamam, sunduğum tedavilerin bir laneti tamamen ortadan kaldırmaya asla yetmeyeceği bilgisiyle hafifliyor.

Belki de çözmüşüzdür. Az önce yaptığım bir şey dengeyi bozdu. Ama bu zavallı kadını tekrar üşütene kadar ne kadar zamanı olacak?

Whitt

Günü bir grup uyuz kuzgunun etrafında geçirmeyi dört gözle beklediğimi söyleyemem, ancak Unseelie halkının ne kadar benzer ve ne kadar farklı olduğunu görmek kesinlikle ilginç. Yeni yerleşimlerinin binaları üzerinde benzer bir odaklanmayla çalışmak için bir araya gelmişler ve bizim türümüzün yapabildiği türden malzemeleri çağırıyorlar. Etrafımda onay ya da öneriyle yükselen sesler Seelie'lere de ait olabilirdi.

Öte yandan, hareketleri daha önce gözlemlene fırsatı bulamadığım ince ama fark edilebilir bir kuşa benzer nitelik taşıyor. Birkaç saat boyunca yerleşimin sınırlarında dolaşp inşaatın ilerleyişini izledikten sonra, Seelie kalabalığı içinde bir kış fae'sini kokusunu alacak kadar yakın olmasam bile seçebileceğimden şüpheleniyorum.

Gerçi burada bu kadar çok kişi bir aradayken kokularını almak hiç de zor değil. Onlara sınıra yakın iki Seelie bölgesinin arasında önerdiğimiz yer şimdi kuzgun kokuyor.

Geri çekilip tüm bölgeyi bir kerede gözden geçirdiğimde, buranın her iki diyar için de tuhaf görünümlü bir kasaba olduğunu düşünmek zorundayım. Çeşitli Unseelie alanlarından gelen eş-çiftlerin bir araya gelmesiyle ve onları denetleyen bir lordun olmamasıyla, hepsi evlerini en rahat hissettikleri malzemelerden inşa etmişler. Sonuç olarak ortaya ahşap, taş, metal ve duvarlara örülebilen ya da yükseltilebilen diğer malzemelerden oluşan bir karmaşa çıkmış.

Tipik bir Unseelie sürüsünün ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum ama bu köy iyi büyüklükte bir sürü oluşturuyor. Syllas ve meslektaşları bir Unseelie sürüsüne izin vermeyi kabul etti.

Yüzlerce kuzgun burada evlerini kurdu. Hepsi, onlara kıskırtılmadan saldırmadığımız sürece bize zarar vermeyeceklerine dair yemin etmek zorunda , ancak birinin ya da diğerinin bir boşluk bulmaya çalışıp çalışmayacağını söylemek mümkün değil.

Elbette Syllas'ın da belirttiği gibi, kuzgunlar saldırıların tek sebebinin topraklarımızın bir kısmını kontrol altına almak olduğu konusunda doğruyu söylüyorlarsa, kurallarımızı çiğnemeleri için herhangi bir sebep olmamalı. Sanırım topraklarımızın onların lanetini dengelemeye yardımcı olup olmayacağını görmemiz gerekecek. Eğer burada yaşamak onları o buzlu ölümden koruyorsa, elimizde bir istila olabilir. Karşılığında donmuş arazilerini alıp ticaret yapmak isteyecek değiliz ya.

Şimdilik yeni gelenler, yeni evlerinin kenarlarında dolaşan biz birkaç kurda, anlaşılabilir olduğunu kabul ettiğim bir ihtiyatla bakıyorlar. Hem sorunsuz bir şekilde yerleştiklerinden emin olmak hem de ısrar ettiğimiz tüm gerekliliklerin yerine getirildiğinden emin olmak için buradayız.

Şimdiye kadar gördüğüm hiç kimse çizgiyi aşan bir şey yapmadı. Ancak bu durumla ilgili bir şeylerin doğru olmadığına dair içimi ürperten bir huzursuzluktan kurtulamıyorum.

Bu sadece belirsiz bir izlenim. Yakın geçmişteki düşmanlarımızın birçoğunun topraklarımızda, gözümün önünde olmasından duyduğum rahatsızlık da olabilir. Ancak içgüdülerim iyi bilenmiş durumda ve eğer bir şey bana bir endişe faktörünü kaçırdığımı söylüyorsa, bu hissime güvenme eğilimindeyim.

Daireler çizmeye devam ediyorum, birkaç fae'nin içme ve yıkanma için evlerine çalışan borular sağlamak için sihir yapmasını ve başka bir grubun iklimimize uygun olan ya da olmayan sebzelerle bir bahçe kurmasını izliyorum. Yerleşimi kontrol etme sırası kendisine geldiğinde August'un onlar için bir sürü sorusu ve tavsiyesi olacağına şüphe yok.

Bakışlarım Unseelie baş lordlarından biri olduğunu anladığım bir kadının üzerinden geçtiğinde -gürültücü, kibirli olan değil ama aralarındaki en dost canlısı da değil- duraksıyorum. Yarı biçimlenmiş birkaç evin ortasında topuklarının üzerinde dönüyor, başı düşünceli bir şekilde eğilmiş. Gözleri benimkileri yakaladığında daralıyor. Sadece bir anlığına, ama onlara göz kulak olmamızdan hoşlanmadığını anlamaya yetecek kadar.

Bunun için onu suçlayabilir miyim? Belki de suçlayamazsın. Yine de bu, abartısız düşmanlığı tamamen görmezden gelmem gerektiği anlamına gelmiyor. Onlar bizim misafirlerimiz, burada sadece bizim lütfumuzla bulunuyorlar.

Hemen arkamdan alaycı bir ses yükseliyor. "Baş Lord Terisse'e aldirmayın. Bugün gözetmenlik görevi ona kaldığı için çok sinirli."

Döndüğümde, koyu kahverengi saçlarını gevşek bir örgüyle arkaya bağlamış, neredeyse August kadar kaslı bir kadının yakınımda durduğunu görüyorum. O bir kuzgun -buraya sinen genel kuş kokusunu hiçbir kurt kokusu bozmuyor- ama bir tanesi için bana son derece aşına davranıyor. Bırakın potansiyel bir rakibi, Seelie dostlarımdan birinin bile baş lordlarımızdan biri hakkında benimle bu kadar rahat konuşmasını beklemesdim.

Muhtemelen beni bir tür hakaretle yakalamayı umuyor. Eğer öyleyse, yanlış kurdu seçmiş demektir. Ben de elimden geldiğince yumuşak bir şekilde gülümsüyorum, ses tonumu da aynı şekilde zararsız tutuyorum. "Sanırım bu geçiş sürecinin biraz stres yaratması anlaşılabilir bir durum."

Kadın topuklarının üzerinde sallanarak bir süre diğer Unseelie'lerin hazırlıklarını izliyor. Neden onlara yardım etmiyor? Kaç tane gözetmene ihtiyaçları var? Kulaklarının kısık noktasına bakılırsa, gerçek kanlı bir leydinin otoritesine sahip değil.

"Eh, aramızdaki farklı insanların görevlerimiz için farklı coşku seviyeleri var," diyor ve bana benimkinden çok daha geniş bir gülümseme atıyor. "Bu arada ben Zelpha. Baş Lord Corwin'in ekibinin bir parçasıyım. Burada kaydedilen ilerleme hakkında bilgi istedi."

Bu neden burada olduğunu açıklıyor ama neden benimle konuştuğunu açıklamıyor. Tepkilerini dikkatle incelemeye devam ediyorum. "Benden özellikle istediğin bir şey var mıydı?"

Kendime rağmen ondan hoşlanmama neden olan bir kahkaha atıyor. "Kurt kardeşlerinden biriyle konuşuyordum ve senin Baş Lord Sylas'ın seçtiği bir kadro olduğundan bahsetti. Madem artık önemli bir ortak arkadaşımız var, ben de gelip kendimi tanıtabilirim diye düşündüm."

"Talía," diyorum, hâlâ onun gerçek niyetinden emin değilim.

"Bu o olmalı." Unseelie kadının gülümsemesi şüphelerimin bir kısmını giderecek şekilde yumuşuyor. "Sanırım o da en az lordum kadar burada işlerin nasıl gittiğini merak ediyor. Ona seninle konuştuğumu ve şu ana kadar seni galayarak öldürmediğimizi söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Ben yakalayamadan bir eğlence homurtusu kaçıyor. Pekâlâ, itiraf ediyorum, ondan hoşlanıyorum. Ve eğer Corwin'in zümresi için seçtiği türden bir fae buysa, belki de onu biraz daha fazla sevmem gerekecek.

Talia'yı düşünmek içimde acı tatlı bir sızıya yol açıyor. Onu son gördüğümünden bu yana sadece iki gün geçti, ve o kendini

Unseelie toplumuna her ziyarette daha iyi giriyorum ama bu pek de rahatlatıcı değil.

"Bu endişenin ötesinde o nasıl?" Ses tonuma dikkat ederek sormak zorundayım. Corwin akarın benim için ne kadar önemli olduğunu tam olarak biliyor olabilir ama Talia'nın belirttiğine göre bizim burada olduğu gibi kış diyarındaki diğer herkesten saklamışlar.

"Ah, her zamanki gibi bütün dünyayı kendi elleriyle kurtarmaya çalışıyor," diyor Zelpha rahat bir sesle, Talia'nın herhangi bir soruna tipik yaklaşımını doğru bir şekilde özetliyor gibi. Unseelie kadın başını köyün aksi yönüne eğerek sesini alçaltıyor. "Lanet konusunda da bir gelişme oldu ama bunu daha az dinleyiciyle tartışmayı tercih ederim."

Sesi hafif kalıyor ama sözlerinin kendisi uğursuz. Corwin'in seçilmişlerinden birinden hemen korkmamı gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Tabii eğer onun sözüne inanabilirsem. Talia'ya oldukça benziyor. Yine de tetikte olacağım.

Başımı sallıyorum ve kulak misafirlerinden güvenli bir mesafeye gelene kadar köyden uzaklaşıyoruz. Özellikle sıcak bir gün ve üzerimizden geçen esinti bir fırın hissi veriyor. Boynumu minnettar bir şekilde uzatarak içine çekiyorum ama Zelpha titriyor. "Buralar sürekli bu kadar *sıcakken* önümüzdeki yılı nasıl geçirecekler bilmiyorum."

Kıkırdıyorum. "Sanırım hepsi bir yıl dolmadan lanetinle ilgili cevaplar almanı ummak zorunda kalacak, değil mi?"

Pratik olarak konuşmak gerekirse, bu taktiğin etkinliğini değerlendirmek çok daha uzun sürebilir. Halihazırda lanetlenmiş olan kış fae'lerini iyileşip iyileşmediklerini görmek için yerleşim yerine taşımak bazı bilgiler sağlayacaktır, ancak lanetin sınırın bu tarafındaki herhangi birini vurmayacağından emin olmaları biraz zaman alabilir.

Eğer durum buysa, bunun yerine dolunay altında çıldırmaya başlarlar mı? Bir parçam o kaosa bir kez olsun tanık olmayı umursamazdı. Belki kendileri de vahşete maruz kalırlarsa bizim vahşiliğimiz hakkında atıp tutmayı bırakırlar.

Zelpha hâlâ sessiz, "Bundan daha erken olabilir," diyor. Sınıra doğru bakıyor ve yüz ifadesi biraz geriliyor. "Corwin, Talia ve ben dün lanetin kurbanlarından birini ziyarete gittik ve görünüşe göre Talia lanetin etkisini en azından geçici olarak engelleyebilmiş."

Kaşlarım havaya kalktı. "O zaman yerleşim neden hâlâ inşa ediliyor?"

Unseelie kadını bana kötücül bir bakış atıyor. "Çünkü engellemenin ne kadar geçici olacağını bilmiyoruz. Bulduğunuz gibi, geri dönebilir - yaz diyarının daha kalıcı bir çözüm sunması mümkün. Ayrıca süreci tekrarlama şansımız da olmadı. Bunu nasıl yaptığından tam olarak emin değiliz. Aynı anda birkaç farklı şey oluyordu ve bariz geri dönüşten kısa bir süre önce denediğimiz birçok şey vardı."

"Pek bilimsel," diyorum.

"Atlatmamız gereken çok şey vardı ve şu ya da bu şeyin işe yaramayacağından emin olmak için ne kadar beklememiz gerektiğini bilmenin bir yolu *yoktu*. Ve orada ne kadar uzun süre kalırsak Talia için o kadar zor olur." Bir nefes veriyor, ağzının köşesi alaycı bir açıyla yukarı doğru kıvrılıyor. "İçine, değil mi? Daha önce hiçbir insanla fazla konuşmamıştım. Belki de bu onların değil benim hatamdı."

Ona zihinsel olarak birkaç puan daha verirken kendi kendime mırıldanıyorum. "Deneyimlerime dayanarak, Talia'nın genel olarak olağanüstü bir figür olduğunu söyleyebilirim, mirasla ilgili tüm hususlar bir yana."

"Sanırım Kalp onu bu yüzden seçti... rolü her ne ise. Umarım farkı yaratan unsuru çabucak bulabiliriz, böylece gelecekte çok daha hızlı ilerler. Her neyse, bazı başarılar elde ettiğini bilmek istersin diye düşündüm. Bu onu kesinlikle biraz daha rahatlattı, yine de hepimizi iyileştirene kadar rahat etmeyeceği izlenimini edindim."

"Çok fazla şey üstlenmeyi seviyor." Önümdeki kadını düşünerek duraklıyorum. Talia'yı söylediği kadar iyi tanıdığına ve ona gerçekten düşkün olduğuna dair her türlü işareti verdi. Corwin'le yakın çalışmasaydı bana bahsettiği pek çok şeyden haberdar olacağından şüpheliyim. Göğsümde bir parça umutlu sıcaklık yanıyor.

Eğer bu kış tarafında uğraştığımız türden bir fae ise, en azından bazı açılardan, o zaman alemlerimiz arasında daha kalıcı bir uzlaşmaya varabileceğimize inanabilirim, henüz bunun nasıl görüneceğini hayal edemesem bile.

Bu kadının konumunu kesin olarak teyit etmeden dilimin çözülmesine izin vermeyeceğim, ama kendime biraz güvenebilirim. Köye doğru ilerliyorum. "Halkınızı daha iyi tanırırsınız. Sen de

Burada bulunduğunuz süre boyunca, çevre değişikliğine uyum sağlamaktan kaynaklanan genel bir rahatsızlığın ötesinde herhangi bir huzursuzluk belirtisi gördünüz mü?"

Zelpha düşünceli bir şekilde kaşlarını çatır. "Hayır, bunu not ederdim. İhtiyacımız olan son şey daha fazla kavga. Neden, daha büyük bir çatışmanın yaklaşmakta olduğundan şüphelenmek için bir nedeniniz mi var?"

"Hayır. Somut bir şey yok." Kasabayı tekrar inceliyorum. "Bir şeylerin ters gitmesi için ideal bir ortam gibi geliyor olabilir, zaten ters giden bir şey olduğundan daha fazla. Eğer bir şey fark edersen, Baş Lord Sylas'a haber verir misin?"

"Bunu yapabilirim." Kendinden emin bir şekilde başını eğiyor ama içimdeki kıpırtı bundan da tatmin olmuyor.

Gelecek olan her neyse, buraya geldiğinde onunla yüzleşmek zorunda kalacağız. En azından Talia'nın yanında onu yaklaşan fırtınaların en kötüsünden koruyacak bir fae daha var.

Talia

"Gözyaşları yüzünden olmalı, diyebilirim." Verik, Corwin'in çalışma odasındaki kitaplıklardan birinin yanında durduğu yerde ağzını ovuşturuyor. Elmas duvarlardan süzülen ışık, siyah saçlarındaki gri çizgileri ortaya çıkarıyor. "Başlangıçta onları kullanmayı denemeyi düşünmedik bile - en son ne zaman bizden birinin ağladığını gördüğümü hatırlamıyorum -"

Bana yan gözle bakarak duraklıyor ve sanki alınacağımdan endişe ediyormuş gibi ağzını garip bir şekilde geriyor. Halkından birini iyileştirmeyi başardığımı öğrendiğinden beri bana karşı biraz daha saygılı olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Ben de ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Unseelie'nin duyguları pek biliyorum. *Ben* de bunu düşünmemiştim. Gözyaşları her zaman orada olan tipik bir bedensel materyal ya da her neyse işte."

Corwin masasının arkasında yanımda oturduğu yerden, "Ama kendini onları üretmeye teşvik edebilirsin," diyor. "Eğer istekliysen. Bunun geçmişte yaşadığın acıları hatırlamanı gerektireceğinin farkındayım."

Kendine daha fazla acı çektirmene gerçekten gerek yok, diye ekliyor aramızdaki bağ aracılığıyla.

Daha önce olduğu gibi benim için hazırladığı sandalyede kayıyorum, neredeyse ama tam olarak değil, sanki onunla yan yana hüküm sürüyormuşum gibi. Ailemin düşüncelerini ve Aerik'in bu duyguları yüzeye çıkarmak için bana yaşattığı işkenceleri deşmek eğlenceli olmayacak ama... "Eğer alternatif Fae'lerin ölmesiye, sanırım birkaç dakikalık rahatsızlığı kaldırabilirim."

Olander her zamanki huzursuz haliyle çalışmasını sürdürüyor. "Diğer faktörleri göz ardı edemeyiz. Kadın senin ağladığını *fark etti* ve bundan etkilendi. Ve sen de tam etkinin ortaya çıktığı anda onun yanağına dokundun. Daha önce de böyle bir temas kurmuş muydunuz?"

Bir önceki denememiz sırasında denediğim her bir hareketi tek tek hatırlamak zor. "Sanmıyorum. Bu özellikle konuştuğumuz bir şey değildi. Kesinlikle bu olabilir."

Kapı hafifçe alınır. "İçeri gel," diye Corwin.

Beth omzuyla kapıyı iterek açıyor ve kış fae'lerinin sevdiği, tadı ısıtılmış, kremalı kök birası ve kızarmış köfte gibi olan, dumanı tüten bir içeceğin bardaklarıyla dolu bir tepsi taşıyor. "İçecek getirmemi söylemiştin," diyor gülümseyerek.

Corwin ödölü masasının üzerine koyması için eliyle işaret etti. "Evet, mükemmel, bir süre daha burada olabiliriz ve öğle yemeği vakti yaklaşıyor."

Verik bana dönüyor, görünüşe göre aramızdaki diğer insandan etkilenmemiş. "Laneti tekrar iyileştirebileceğinden emin olmak için her olasılığı, o kadın iyileştiğinde mevcut olan tüm faktörleri aynı anda deneyelim derim. Bu kesinliği elde ettikten sonra, daraltma konusunda daha fazla endişelenebiliriz."

Kabul etmek için ağzımı açıyorum ama Beth'in bana dönüp bakarken gözlerinin genişlemesiyle irkilip susuyorum. "Laneti tedavi mi *ediyorsun*?

Bunun ben doğmadan önce de bir sorun olduğunu biliyorum. Bunu nasıl başardın?" Tedavinin sağlanmasında doğrudan rol oynadığım gerçeği artık bir sır değil. İki gün önce hamile kadının başına gelenlerden sonra bunu saklamak neredeyse imkansız olurdu. Ancak ilk kez kış diyarının sakinlerine bu konuda bir şey söylemek zorunda kaldım,

Corwin haberlerin diğer paylaşımını yaptığından beri.

Yanaklarım kızardı. "Sadece bir kez yaptım. Açıklaması zor, anlamıyorum bile. Bir şekilde lanete bağılıymışım gibi görünüyor, sihirli bir şekilde ya da Kalp aracılığıyla. Emin değiliz."

Bana birkaç dakika daha bakıyor, belki de insan olduğumu öğrendiğinde yaptığı gibi beni yeniden değerlendiriyor. Bu garip büyülü yönüm beni bir fae olduğumdan daha mı tedirgin edici yapıyor?

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ama ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu daha yakından tanıdığımda sarayda başka bir arkadaşım daha olabileceğini ummuştum - hayatımın insani yönlerini anlayan biri. Gerginliği azaltacak bir şey bulamadan, elini sallamaya başladı.

Corwin'e başını uzattı ve davetsiz geldiğimiz için özür dileyerek odadan aceleyle çıktı.

Arkadaşım onun tepkisi hakkında herhangi bir endişe göstermiyor. Bardağını kaldırırken Verik'e başıyla selam veriyor. "Katılıyorum. Kadın iyileşmeden önceki son birkaç dakikayı mümkün olduğunca doğru bir şekilde yeniden yaratmaya çalışacağız. Ayrıca kendi başına bir etkisi olup olmayacağını görmek için içinde birkaç damla gözyaşı olan bir taslak denemek istiyorum. O zaman biri her hastalandığında Talia'nın orada bulunması gerekmez."

Ben yaz tarafındayken lanet saldırdığında bu çok rahatsız edici olacak. Dudağımı ısıriyorum ve aklıma sinir bozucu bir düşünce daha geliyor. Ya kurtardığım kadın ben yokken tekrar hastalanırsa ve sonuçta onu ve bebeği kaybedersek?

"Şimdiye iyi görünüyordu, değil mi?" Ben sordum. "Zaten iyileştirdiğim kadın mı?

Lanet hiç geri gelmedi mi?"

Olander bana hafifçe güven verici bir bakış atacak kadar uzun süre duraklıyor. "Tüm raporlar umut verici görünüyor. Seelie'lerin lanetlerini ne olursa olsun her ay yeniden yaşadıklarının farkındayım... Sanırım bizimkinin nasıl bir zaman çizelgesinde ilerleyeceğini bilmenin bir yolu yok."

"Tek yapabileceğimiz beklemek," diyor Verik. "Ve karşımıza çıkacak yeni zorlukların üstesinden gelebileceğimizi ummak."

Zelpha odaya daldığında cümlesini yarıda bırakmıştı. "Neden bahsettiğinden emin değilim ama şu anda bir tür meydan okumayla karşı karşıyayız. En azından yakınlarda. Uziah'ın bölgesindeki bir adam az önce soğuğa yakalandı."

Corwin ayağa fırlıyor, yüz ifadesi kararıyor ve sadece halkından birinin daha lanetle karşı karşıya olduğunu bilmekle kalmıyor. Şimdiye kadar baş lordlarla doğrudan uğraşmamız gerekmedi.

Kendimi sandalyemden dışarı itiyorum, göğsüm daralıyor. Uziah şu anda tedaviyi benim sağladığım konusunda bir fikre sahip olacak, ama beni tedaviyi uygulamaya çalışırken hiç görmedi.

"Hemen gidiyoruz," diyor Corwin ve henüz almadığımız içeceklere bakıyor. "Bir şey ister misin Talia, gücünü artırmak için...?"

Önceki başarımı tekrarlamaya çalışmadan önce bir şeyler yemeye çalışma düşüncesi midemi bulandırıyor. "Hayır," diyorum çabucak. "Ben iyiyim. ne yapabileceğimize bakalım." Bir çay partisindeymişim gibi atıştırmalıkları kemirerek ortaya çıkarsam diğer baş lord ne düşünür?

"Uçacağız." Corwin salona girerken kanatlarını serbest bırakır. "Zelpha, geçen sefer unuttuğumuz bir şey aklına gelirse diye sen de bize katıl ve Verik, neden gözlemlemek için sen de gelmiyorsun? Acı çeken adam tam olarak nerede?"

Diğer iki fae kendi kanatlarını açıyor; Zelpha'nınki koyu kahverengimsi siyah, Verik'inki ise saçları gibi gri benekli. "Uzziah onu çoktan kalesine getirdi. Haberciye kısa süre içinde bizi beklediğini bildirmesini söyledim."

Corwin'in beni uçmak üzere kaldırması için pozisyon almak artık pratik bir hareket haline geldi. Göğsüne yaslanıyorum ve onun katı sıcaklığından biraz olsun rahatlıyorum. Üç fae terasa çıkıyor ve tereddüt etmeden havaya sıçırıyorlar.

Zelpha ve Verik, taşıyacak kimseleri olmadığı için tam kuzgun formuna bürünüyorlar. Önümüzde süzülüyorlar, gökyüzünün koyu mavisine karşı koyu zarif şekiller. Corwin onların ardından süzülüyor, başını benimkine yaklaştırıyor.

Şu anda ne yaptığımızı biliyoruz. Bunu düzeltebileceğimizi biliyoruz. Endişelenecek bir şey yok.

Bunu söyleyebilir ama duygularının da tam olarak yatışmadığını biliyorum. Ona yaslanıyorum. *Elimden geleni yapacağım. Baş lordların zaten şüpheli olduğunu biliyorum. Belki bunu kendi sürülerinden biriyle görürlerse, etrafta olmamı o kadar da umursamazlar.*

En başta aldırnamaları gerekirdi, diyor Corwin, ama ondan bana doğru eşleşen bir umut akıyor.

Uzziah'ın bölgesi Kalbin diğer tarafında yer alıyor. Şatosu, karanlık metalden yapılmış geniş, kasvetli bir kale ve bana bu kaleyi inşa eden aileyi hatırlatıyor. Bu manzara pek de moral verici düşünceler uyandırmıyor.

Heybetli kapının hemen önüne iniyoruz, Zelpha ve Verik uçuşun ortasında insan formuna dönüşüyor. Bir hizmetçi bizi içeri almak için hemen kapıyı açıyor.

Uzziah'ı tipik sert ifadesiyle kalenin derinliklerindeki dar bir koridorda buluyoruz. Duvarlardan süzülen metalik koku bende sinir bozucu bir çiğ et izlenimi uyandırıyor. Corwin başını meslektaşına doğru eğip başsağlığı dilediğinde, midemdeki bir başka bulantı dalgasını yutmak zorunda kalıyorum.

Arkadaşım, Uzziah'ın dışarıda beklediği kapıyı işaret ederek, "Lanetli olan burada mı?" diye soruyor.

Diğer baş lord kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Evet. Onu görmeden önce herhangi bir hazırlık yapmanıza var mı?"

"Hayır, ihtiyacımız olan her şeye sahibiz. Süreç üzerinde yerinde çalışacağız. Bu etkiyi daha önce sadece bir kez başardığımız için, büyük olasılıkla yine de biraz deneme yanılma gerekecek." Corwin derin bir nefes alır. "Bize bir saat kadar süre vererseniz, bu süre içinde size iyi haberlerle geleceğimizden oldukça eminim."

Uzziah'ın kaşları çatılır. "Bana gelmek mi? Ben de seninle geleceğim. Tanıklık etmeden halkım üzerinde bu tuhaf Seelie büyüsünü yapmana izin vermeyeceğim." Uzaklardan gelen ayak sesleri üzerine koridora bir göz attı. "Laoni haber aldığında, o da gözlemlemeye geleceğini söyledi."

Harika, beni Uzziah'dan daha *çok* geren tek kış fae'si.

Heybetli Unseelie kadını koridorun sonunda görüldüğünde Corwin kendini daha da dikleştiriyor. *Özür dilerim, diyor sadece bana. Eğer onları gözlemlemekten alıkoymaya çalışırsam, yaptığımız şeyden daha da şüphelenecekler. Onları odaya sokmamak için herhangi bir gerekçem yok.*

Cesaretimi topluyorum. *Her şey yolunda. Bir ara olması gerekiyordu sanırım.* En azından şimdi ne yaptığım hakkında yarı yarıya iyi bir fikrim var.

Laoni bize ulaştığında, Corwin'e dar bir bakış atıp başını sallayarak ve beni hiç tanımadan Uzziah odaya doğru ilerliyor. "Size yardımcı olabilecek ziyaretçilerimiz var," diye anons etti.

Ocağın yanında yerde bağdaş kurmuş oturan adam bize bakıyor. Lanet onu hızla etkisi altına almış olmalı; yanaklarında şimdiden bir miktar mavi leke var. Şimdiye kadar yardım etmeye çalıştığım fae'ler arasında en genci o, belki de henüz onlu yaşlarından çıkmamış.

Ama sorun değil. Lanetin vücudundan yaşamın sıcaklığını daha fazla sızdırmasını engelleyeceğim.

Corwin biraz sert bir tavırla, "Hemen deneyebileceğimiz jestlerle başlayalım ve sonra daha karmaşık olasılıklara geçelim," diyor. Aramızdaki bağ sayesinde edindiğim izlenimlerden, ağlama kısmını kesinlikle gerekli olana kadar erteleyeceğimizi kastettiğini anlayabiliyorum.

Uzziah ve Laoni ocağın yanında, biteni net bir şekilde görebilecekleri bir pozisyon aldılar. Onların delici bakışlarını görmezden gelerek çömeliyorum.

genç adamın yanına oturdum ve elimi kaldırdım. "Sana dokunacağım, sadece bir dakikalığına."

Bana bakıyor ve titriyor. "Pekala."

Parmaklarımı belli belirsiz yanağına değdiriyorum ve sonra daha sıkı tutuyorum. Yüzündeki soğukluk tenime sızıyor. Dokunduğum yerden sıcaklık yayılmıyor. Çözümün bu kadar basit olmasını istemek muhtemelen çok fazlaydı.

Geriliyorum ve doğruluyorum. "Şimdi...?" Corwin'in ifadesini kontrol ederek söylüyorum.

Zelpha'ya bakıyor. "Hemen öncesinde olan başka bir şey var mıydı?"

Başını iki yana sallıyor. "Kadına getirdiğimiz şekerlemeleri vermeyi denedik ama herhangi bir etki göstermesi için en az on dakika geçmesi gerekti. Ondan sonra Talia kenara çekildi. Kadınla biraz konuştunuz. Bunun ne kadar fark yarattığından emin değilim."

"Dahil etmekten zarar gelmez." Corwin bana geri döndü. "Kendini hazırla ve hazır olduğunda ona göster."

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum ve hamile kadının olduğu odada yaptığım gibi sırtımı genç adama dönüyorum. Belki onun için de neler olduğundan hemen emin olamamak bir fark yaratır.

Bu genç fae'yi annemle kıyaslayamam, ama ne dersiniz - fae terimleriyle, hayatta kalsaydı kardeşimin şu anda olacağı yaşta, değil mi?

Aerik ve ekibi onu öldürmemiş olsaydı Jamie'nin hayatı nasıl olurdu? Ne gibi şeyler yapabilirdi? Kaçırıldığı o kadar çok şey var ki, sahip olması gereken o kadar çok şey... Ve eğer ben başaramazsam, bu fae adam da sahip olması gereken o kadar çok zamanı kaybedecek. Kendine gelmek için çok az zamanı oldu.

Gözlerimin arkasındaki yanıkların geçmesi geçen seferkinden daha uzun sürüyor, belki de olayları izleyen birden fazla bakışın baskısı yüzünden. Seyircilerimin varlığına dair farkındalığımı elimden geldiğince azaltarak, Jamie'nin çığlıklarının anısına ve vahşileşmiş bedeninden yakaladığım görüntülere, ondan çalınan her kilometre taşına, henüz sekiz yaşındayken ifade edebildiği tüm neşeye ve daha ne kadar çok şey yaşayabileceğine odaklanıyorum...

Ve bu benim hatamdı. Belki tamamen değil, belki çoğunlukla bile değil, ama bazı açılardan inkar edilemez. Onu ormana kadar kovaladım.

Beni takip etmesi için onunla alay ettim.

Eğer oyun oynamıyor olsaydım, hala hayatta olurdu.

Eğer buradaki genç adama yardım etmek için kendimi toparlayamazsam,
onun

ölüm benim de omuzlarımda olacak.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Gözlerimin kenarlarında nem oluşuyor. İlk gözyaşları yavaşça süzülüyor, ama bir kez başladılar mı, göz kırpbileceğimden daha hızlı akıyorlar.

Ama gözümü ya da onları silmek istemiyorum. Fae adamın onları görmesi gerek, onun için ağladığımı görmesi gerek.

Arkamı dönüyorum. Corwin hazırdı, duygularımı hissetmişti. "Bak senin için nasıl ağlıyor," diyor genç adama, beni işaret ederek. "Acı çektiğini bilmek ona acı veriyor. Hayatının kısa kesilebileceğini düşünerek ağlıyor."

"Bu da ne demek oluyor?" Laoni araya giriyor, sesi dehşete benzer bir şekilde kaskatı kesilmiş. "İnsanınızın sinir krizi geçirmesi nasıl bir şeyi iyileştirecek?"

İrkiliyorum ama yine de genç adama yaklaşmak için kendimi zorluyorum.

"Ona bir şans verin," diye ısrar ediyor Corwin. "Geçen sefer de böyle olmuştu."

Uzziah hoşnutsuz bir mırıltı çıkarır. Diğer baş lordlar hem kaşlarını çatmış hem de bakıyorlar. Endişe sırtımdan aşağıya süzülüyor. Genç adamda henüz bir değişiklik göremiyorum.

Gözyaşlarım hâlâ tenime süzülürken yanağına tekrar dokunuyorum, iki gün önce kadına yaptığım aç ve hareketi aynen yapmaya çalışıyorum.

O zaman, o anda çok doğal hissetmiştim. Şu anda sadece garip hissediyorum.

Sıcaklığın tenindeki soğuğu kovmasını istiyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Büyük bir etki görmüyorum," diye mırıldanıyor Uzziah.

Laoni bize doğru adım atıyor. "Bu çok saçma bir gösteri. Kanıtlamaya çalıştığınız her neyse, açıkça yanlış yönlendirilmiş."

Corwin'den bağımıza doğru panik titreşimleri geliyor. "En azından denememe izin ver-" Birkaç damla gözyaşını toplamak için işaret parmağını çenemde gezdiriyor ve genç adamın dudaklarına götürüyor.

Laoni öfkeli bir ses çıkarır ve kolunu çekmek için atılır. Ama artık çok geç. Corwin'in genç adama onları tattırmayı başardığını söyleyebilirim. Nefesimi tutuyorum, içimdeki her şeyle mavi için yalvarıyorum.

Sağlıklı bir yaşamın altında kaybolmak, burada yaptığımız şeyin bir fark yarattığına dair bir işaret olması için.

Ama hiçbir şey gelmiyor. Laoni, Corwin'i odadan dışarı çıkarıyor ve Uzziah'a beni de peşlerinden götürmesini işaret ediyor. Zelpha ve Verik de onları takip ediyor, yüz ifadeleri fırtınalı. Corwin istemediği sürece diğer baş lordların arasında yersiz konuşmayacaklar.

"*Bu* da ne demek oluyor?" Koridora çıktığımızda Laoni tersledi. "Bu toza mahkûm ölümlünün bu kadar öfkeli olduğunu görmek onu daha da hasta edecek."

Corwin ısrarla, "Size yemin ederim, biz sadece bir önceki vakada işe yarayan şeyi tekrarlıyoruz," diyor. "Lütfen, devam etmemize izin verirsiniz - belki de henüz tanımlayamadığımız bir düzen vardır-"

"Belki de öncesindeki şekerlemelerdendir?" Zelpha girişimde bulunur. Laoni onu görmezden geliyor. "Tam olarak başka ne yapabiliirdin ki?"

Corwin'in belirsizliği içime işliyor. Diğer kadınla neyin işe yaradığının tüm temellerini gözden . "Belki de... Belki de önce Talia ile daha fazla zaman geçirmesi gerekiyordur, onunla daha rahat hissetmek için..."

"Yani sürümden biri zaten acı çekerken onu daha da fazla histeriye boğmak mı istiyorsun?" Uzziah diyor ki.

"Nasıl olsa acı çekecek," diye araya giriyorum, sessiz kalamıyorum. "Daha önce bir şeyin işe yaradığını *biliyoruz*. Laneti sona erdirecekse gerçekten denemeye değmeyecek bir şey var mı?"

Etrafımdaki fae'ler sessizliğe gömülüyor. Sonra Laoni Corwin'e dönüyor, bakışları buz gibi. "İyileştirdiğin kadına sunduğun her şeyi hazırlayacaksın ve elinin altında bulunduracaksın. Sonra 'eşinle' geri dönüp bir deneme daha yapabilirsin. Ama o da başarısız olursa, sanırım bir önceki iyileşmenin tedavi değil, daha hafif bir vaka olduğunu varsaymalıyız. Halkımız son anlarında daha fazla eziyet çekmeyi hak etmiyor. Onu yaz diyarına göndereceğiz ve orada şansının daha iyi olmasını umacağız."

Corwin başını eğerek kabullenmiş gibi bir ifade takındı. "Uzun sürmez. Hazır olur olmaz geri döneceğiz. Gelin."

Elini bana uzatıyor, diğer eliyle de yanındakilere işaret ediyor. Parmaklarını kavriyorum ama sarsamayacağım kadar büyük bir umutsuzluk duygusu üzerime çöküyor.

Bize bir şans daha veriyorlar, elbette. Ama ya hala doğru yapamıyorsak? Ya o bir önceki an garip bir tesadüfse ya da

Artık geçerli olmayan nedenlerden dolayı hamile kadınla aramda oluşan özel sinerji?

Bu adamı tedavi edemezsek, diğer baş lordların Corwin'in saltanatının geri kalanında önerdiği her şeyi reddetmek için daha fazla nedeni olacak.

Talia

Uzziya'nın kalesinden saraya ikinci dönüşümüzde akşamın geç saatleriydi. Kararmaya başlayan gökyüzünde yıldızlar parıltıyor. Güzel bir manzara olmalı ama ben bunun kıymetini bilemiyorum. Gözlerim yanıyor, kalbim göğsümde küt küt atıyor.

Bu kadar, değil mi? Corwin'e, başarısızlığımızı -benim başarısızlığımı- onun zümre üyeleriyle de yüksek sesle tartışmak istemediğimi söylüyorum. Bize bir şans daha vereceklerini söylediler. Onu bir daha görmemize izin vermeyecekler.

Aklımıza kaçırdığımız bir şey gelirse, bize bunu sunma fırsatı vermeleri gerekir, diyor Corwin, ama iç sesi benim hissettiğim kadar üzgün.

Laoni, onu hemen yazlık bölge yerleşimine göndereceklerini söyledi.

Şansımız olduğunu düşünürsem seni oraya götüreceğim.

Bugün yakaladığımız şansların neden bizi bir yere götürmediğini bilmiyorum. Belki de gözyaşlarım çok zorluydu ya da yeterince üretmeyi başaramadım? Bu kanamaya benzemiyor, derimde bir çentik açmam yetiyor ve sıvı fışkırıyor. Ya da hamile kadınla olan etkileşimlerimin hiçbirimizin fark etmediği bir yönü mü laneti geri getirdi?

Kanım tüm Seelie'leri vahşiliklerinden kurtarabilir. Elbette Unseelie laneti için yapabileceklerim sadece hamile kadınlarla, kadınlarla ya da bana annemi hatırlatan insanlarla sınırlı kalmayacaktır.

-ya da başka rastgele bir kriter?

Ama sonra, beni Fae'lere bağlayan büyü'nün hiçbirisi başlangıçta mantıklı değil, bu yüzden kim söyleyebilir?

Sarayın hemen içinde Corwin, Uzziah'ın hastalıklı sürü üyesiyle yaptığımız ikinci ziyaret boyunca bizimle kalan ve ellerinden gelen önerileri sunan Zelpha ve Verik'e döndü. Baş lord başını Zelpha'ya doğru eğiyor. "Eğer geçen günden işimize yarayabilecek başka bir şey hatırlıyorsanız..."

"Size hemen haber vereceğim lordum," diyor, her zamanki enerjik sesi kasvetli. Küçük, sert bir gülümsemeyi başarıyor ve ikisi birlikte yola koyuluyor.

"Aç mısın?" Corwin bana soruyor.

Öğleden sonra boyunca orada burada bir şeyler atıştırdım - belki lanetli genç adamla bir yemeği paylaşmanın bir şekilde yardımcı olabileceğini düşündük - ve midem daha fazla yeme düşüncesinin bana çekici gelemeyeceği kadar sıkı. Başımı iki yana sallıyorum. "Sadece yorgunum." Ve kendime kızgınım. Ve kurtaramadığım o fae adam için dehşete düşüyorum. İçimde hoş olmayan duygulardan oluşan bir güveç çalkalanıyor.

Sylas, Whitt ve August ile birlikte, hâlâ asıl evim olarak gördüğüm yere geri dönmüş olsaydım, şu anda onlardan birine gider ve beni kollarına almalarına izin verirdim. Bu, bugünle ilgili tüm yanlış şeyleri düzeltmezdi ama içimdeki acıyı biraz olsun hafifletirdi. Ama hiçbirisi burada değil.

Ama dostum öyle. Corwin'e bakıyorum, yüzüne kazınmış sıkıntıyı ve halkı için duyduğu endişenin ondan hissettiğim diğer tüm duyguları gölgede bıraktığını görüyorum ve içimdeki hiçbir şey buna karşı çıkmıyor. O benim eşim. Onu önemsiyorum ve ona güveniyorum. Belki onun için Seelie aşklarım gibi hissetmiyorum ama onun kucaklaması da beni rahatlatıyor.

İkimizi de hayal kırıklığına uğratan ben olduğum halde bunu istediğim için kendimi suçlu hissediyorum.

İsteğimi kelimelere dökemiyorum ama özlemim Corwin'in bir şekilde yakalayacağı kadar güçlü bir şekilde yükseliyor. Onaylamak istercesine gözlerime bakıyor ve sonra elini bana uzatıyor.

Bencil olsam da olmasam da kendime engel olamıyorum. Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, aramızdaki bağ aracılığıyla gönderdiği şefkatin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum ve onunla birlikte yatak odama doğru yürüyorum.

Eşikte, çaresizce istediğim rahatlık özellikle samimi bir şey olmasa da yine tereddüt ediyor. Sadece sarılmak istiyorum. Elini sıkıp onu içeri götürüyorum ve o da bastıramadığı bir mutluluk parıltısıyla beni takip ediyor - belki de bastırmak istemiyor.

Yatağın kenarında, beni bir yere uçururken yaptığı gibi kucaklıyor ve birlikte yorganın üstüne yerleşiyoruz, başım çenesinin altında, kolları beni sarıyor, bacaklarımız birbirine yaslanıyor.

Elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. Başımı göğsüne yaslıyorum, kış ormanlarının kokusu burnuma doluyor. Son birkaç saat içinde zorla akıttığım onca gözyaşından sonra bile yenileri gözlerime batıyor.

Kucaklamasının beni biraz rahatlatacağını düşünmüştüm ama bunun yerine sadece daha fazla suçlu hissediyorum. Muhtemelen itibarına verdiğim zararı onarmak için yapması gereken başka, daha önemli şeyler vardır.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, aklıma gelen çok sayıda başarısızlıktan hangisi için özür dilediğimden tam olarak emin değilim.

Corwin'in kolları etrafımda sıkışıyor. Aramızdaki bağdan bir şefkat ve sevecenlik seli akıyor, o kadar yoğun ve inkar edilemez ki gözlerime farklı türden yaşlar getiriyor.

"Özür dileyecek bir şey yok," diyor. "Zaten kendinden çok şey veriyorsun. Kimse bundan daha fazlasını isteyemez."

"Ama bu yeterli olmadı. Daha önce o kadınla işlerin yürümesini sağlayan ama bugün yürümemesini sağlayan bir şeyi kaçırıyor olmalıyım. Ve şimdi diğer baş lordlar her şey için *seni* suçluyor."

Corwin belli belirsiz bir of çekti. "Eminim bu olmasaydı beni suçlayacak başka bir şey bulurlardı. Biliyorsun, sen krallığımıza ayak basmadan çok önce bile beni hiç sevmiyorlardı."

"Kararlarının yanlış olduğunu düşünürlerse seni görevinden almakla tehdit ettiler," diye belirtmek zorundayım. "Eğer benim yüzümden Heart's Cadence'i kaybedersen-"

"Hayır," diye sertçe araya giriyor Corwin. Gözlerimle buluşabilmek için çenemi egecek kadar geri çekiliyor. Odanın loş karanlığında gözleri siyah elmaslar gibi parlıyor. "Deneyebilirler ama başaramayacaklar. Ve yaptıkları hiçbir şey senin *yüzünden* değil. Talia-" Sesine bir sertlik karışıyor. "Konu halkıma geldiğinde gücünden ve cömertliğinden daha fazla etkilenemezdim. Bunu hissedebiliyorsun, değil mi? Bizi çok az tanıyorsun ve seni ne kadar zorlarsa zorlasın, elinden gelen katkıyı yapmak için diğer tüm düşüncelerini bir kenara bıraktın."

Sözlerinin gerçekliği içimde yankılanıyor. Sertçe yutkunuyorum. "Sadece sana saldırmaları için onlara bahane vermek istemiyorum."

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Sizi meslektaşlarımdan korumak *benim* işim. Onlarla ben ilgilenirim."

Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce alnıma nazik bir öpücük konduruyor. "Aşkın insanı zayıflattığını, onu dizginlemen gerektiğini yoksa anneme yaptığı gibi seni de kıracağını düşünüyorlar. Ben de buna inanmaya başlamıştım. Ama sen bana bunun tam tersi olduğunu gösterdin. Hayatımda olman, seni sevmek

-Bu beni *daha güçlü* kılıyor. Her zorluğun üstesinden gelmek daha kolay. Her aksilikle yüzleşmek daha kolay. Hayatımı mümkün olan her şekilde daha iyi hale getirdiğinizden asla şüphe duymuyorum."

Ona bakıyorum, ona inanmaya cesaret edemiyorum ama sözlerinde çınlayan ve aramızdaki bağda şarkı söyleyen inancı inkar mümkün değil. Bu benim kararlılığımı güçlendiriyor.

Bu sorun karmaşık ve zor ve henüz çözemediğimiz için nefret ediyorum ama mücadelemiz bitmedi. Ve ben de tek başıma savaşmıyorum. Seelie'nin arasında kendimi buldum ama Corwin de içimdeki yeni kararlılığı ve güveni ortaya çıkarmamda bana yardımcı oluyor. Kalbin bizi neden birbirimize bağladığını henüz bilmiyorum olsam da, bağladığı için mutluyum.

İçimde başka bir özlem kabarıyor, henüz aynısını karşılık olarak sunamadığım için haksız da olabilir, ama yine de bu kadar iç içe geçmişken bunu dostumdan saklayabileceğimden emin değilim. Sesim bir fısıltıdan biraz daha fazla çıkıyor. "Bunu bana hiç söylemedin."

Corwin göz kırpmıyor. "Ne dedi?"

"Bu-" Kelimelerle uğraşırken yanaklarım kızarıyor. "Benim hakkımda ne hissettiğini. Bunu hissettim, Donovan'a söyledin ve az önce de bundan bahsettin ama hiç..."

"Oh." Saçlarımı tekrar okşuyor, beni inceliyor. "Bu duyguya karşılık vermek için kendini baskı altında hissetmeni istemedim. Kendini baskı altında *hissetmemelisin*. Ve sanırım duygularımı ifade etmekte hâlâ pek becerikli değilim." Nefesini içine çekti. "Seni seviyorum Talia ve sevgini kazanmak için ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. Gerçek kanlı fae'lerin en sadıklarından daha iyi bir eş isteyemezdim."

Sevgisi içimde yaz güneşinin ışıltısı gibi parlıyor, o kadar parlak ve sıcak ki normalde büyüdüğü soğuk, geçilmez topraklarla pek çok ortak noktası olan bir adamdan geldiğine inanmak zor. Mümkün olan her şekilde hepsini içime çekmek istiyorum.

Elimden gelen her şeyi geri vermek istiyorum. Henüz aynı şeyi söylemeye hazır olmayabilirim ama ona aşık olduğumu inkar edemem.

Neden kendimi bunlardan mahrum edeyim ki?

Parmaklarımı kalın buklelerinde gezdiriyorum ve ağzını kendiminkine yaklaştırıyorum. Her zamanki gibi, öpücük içimde keskin bir sıcaklık yaratıyor. Ama bu sefer tepkimi azaltmaya çalışmıyorum. Dudaklarımı onunkilerle daha da mükemmel bir şekilde birleştirirken alevlerin içimde tutuşmaya devam etmesine izin veriyorum.

Corwin'den yumuşak bir inilti kaçıyor. O da beni sertçe öpüyor, kendi arzusu kükreyerek canlanıyor. Onun beni ne kadar çok istediğini hissetmek benim açlığını körüklüyor ve onunkinin yeni bir dalgasını başlatıyor, aramızda alevli bir döngü halinde devam edip gidiyor.

Bu beni daha önce de korkutmuştu, aramızdaki bağın yoğunluğu. Ama kendimi kaybetmeden bunun tadını çıkarabilecek kadar güçlü olduğumu biliyorum. Kendime en az onun kadar güvenmeliyim.

Onu da kendimle birlikte çekerek sırtüstü dönüyorum. Corwin de beni takip ediyor, vücudu içimi ürperten bir hevesle benimkinin üzerine yerleşirken sinirleri parlıyor. *Bu* adamı o kadar çok istiyorum ki, daha önce ondan uzaklaştığımı hayal etmek bile zor. Onun özlemi de aynı derecede sıcak.

Çenem boyunca ve boynumun kenarından aşağıya doğru yakıcı bir yol çizmeden önce beni tekrar dudaklarımdan öpüyor. Omzumun kıvrımında hassas bir nokta bulduğunda nefesim kesiliyor. Ellerim gömleğinin yakasını karıştırıyor, gevşetmek için çıtçıtları arıyor.

Parmakları gövdemın yan taraflarında geziniyor, hevesle yanıyor. *Talia?* Ağzını tenimden ayırmadan söylüyor. Bu hem bir soru hem de bir yakarış, içinde o kadar çok özlem var ki tenim titriyor.

Evet. İstiyorum... Hepinizi hissetmek istiyorum.

Bir inilti daha çıkarıyor, dudakları köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken elbisemin bağcıklarını buluyor. *Bu olduğunda, ağırdan almak istemişim. Her anın değerini bilmek. Her zevki tattığından emin olmak için. Ama bilmiyorum, seni o kadar çok istedim ki. Kendimi ne kadar tutabileceğimden emin değilim.*

Yapma. Parmakları elbisenin bedeninin altına giriyor ve ben onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. *Benimleyken kendini tutmana ya da rol yapmana gerek yok. Seni olduğun gibi görmek hoşuma gidiyor.*

Boğazından çıkan gergin bir sesle ağzı benimkinin üzerine çöküyor. Altındaki yağsız kasların izini sürmek için gömleğini sıyırmayı başarıyorum. Başparmağı göğsümün tepesinde geziniyor ve bir zevk sarsıntısına yol açıyor.

Dokunduğumuz her yerde arzusun alevleri daha da harlanıyor. Tepkilerim karşısında duyduğu heyecanla, ellerimin altındaki bedeninde dolaşan zevk ürpertileriyle birlikte zevk dalgası daha da yükseliyor. Her yanımız

Sadece kendi zevkimiz değil, birbirimizin zevki, ya da belki de hepsi aynı, ikimizi de birlikte kasıp kavuran muazzam bir mutluluk dalgası.

Corwin bir dizi aceleci ekiřtirmeyle beni elbisemden kurtarıyor ve bir kenara fırlatıyor. Ağzı, sanki şimdiye kadar tükettiği en büyük lezzetmişim gibi, nazık ısıríklar ve dilinin hırslı hareketleriyle vücudumun üzerinde geziniyor.

Sıcak dudakları arasında bir meme ucunu emdiğinde, başım bir iniltiyle geriye düşüyor. Parmaklarımı saçlarına gömdüğümde, dilinin bir kıvrımı, dişlerinin bir sıyrığı ile meme ucunu daha sert bir zirveye çıkarıyor. Aramızda sersemlik titreşiyor. Bu andan kimin daha çok zevk aldığını söyleyemiyorum, sadece her yeni zevk kıvılcımıyla iki tarafın da zevki artıyor.

Gömleğini tamamen çıkarmayı başardığım için onu tekrar üzerime çekiyorum, ağzını talep ediyorum, gergin kaslı vücudunu keşfediyorum. Ondan bana doğru dalgalanan tepkiler, hangi okşamaların en büyük etkiyi yarattığını bana tam olarak söylüyor. Birkaç dakika boyunca, ellerimi göğsünde gezdirerek onu olabildiğince sıcak bir mutluluğa kavuşturmakla yetiniyorum.

Sonunda parmaklarımı pantolonunun beline kadar daldırıyorum. Aramızdaki bağdan fişkıran şehvet ateşi, henüz bana o kadar dokunmamış olmasına rağmen külotumu ıslatmama neden oluyor.

abucak düzeltilebilecek bir dikkatsizlik, diyor Corwin hararetli bir eğlenceyle. Ben kemerinin tokasıyla uğraşırken, o da elini aramızdan kaydırarak kalçalarımın arasına sokuyor.

Dokunuşundaki elektrik karıncalanması, uyarılmışlığımı hissetmekten ne kadar memnun olduğu damarlarımda yankılanıyor. Parmaklarına bastırmaktan kendimi alamıyorum, vaat ettikleri zirveleri kovalıyorum. Ağzımdan onu da memnun eden bir hırıltı dökölüyor.

Sonra kemerini çekip elimi pantolonunun içine sokuyorum ve zaten sertleşmiş olan ereksiyonunu kavrayışımla birlikte tüm bilinçli düşünceler aklımdan uçup gidiyor. Ondan yayılan baş döndürücü his bana da yansıyor.

Aynı anda hem eriyerek hem de yükselerek elinin içine giriyorum.

Kavurucu öpücükler arasında pantolonunu ve boxerını çıkarıyor. Onun sert uzunluğunu aşağı yukarı okşarken, beynim bu hareketin ne kadar zevk verebileceğini hiç bilmediğim için kısa devre yapıyor. Corwin kafasını külotumu kısa sürede çıkaracak kadar tutuyor.

Dizlerimi kalçalarının iki yanına kaldırarak onu karşılıyorum. Vücudunda saf bir neşe dolaşıyor. Kendini hizaya sokuyor ve tek bir hamlede içime dalıyor.

Daha önceki izlenim selinden bile daha bunalıcı.

-Sertliğinin beni gerdiğini, doldurduğunu hissediyorum; kayganlığımın onun etrafında hevesle kenetlendiğini hissediyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve bir şekilde hâlâ yükseldikçe yükseliyorum.

Nefes nefese yastığa geri bastırıyorum. Corwin başını yanıma eğiyor, sıcak nefesi ve titrek öpücükleri boynumda iz bırakıyor.

Aşkım, diyor iç sesiyle, her hamlesini mutlulukla ısıldayan kelimelerle noktalayarak. *Kalbim. Ruhum.*

Dostum, diye cevap veriyorum otomatik olarak, ellerim omuzlarını kavırıyor.

Bu sözler bir şekilde öncekinden daha da şiddetli bir ihtiyaç dalgası yarattı. Birlikte çılgınca sallanıyoruz, birbirimizin tutku ateşinden güç alarak boşalmaya doğru hızla ilerliyoruz artık onun vücudunun nerede başlayıp benimkinin nerede bittiğini anlayamıyorum. Sadece *biz varız*, birbirimize sarılmış, tek bir mutluluk varlığında birleşmişiz.

Baş döndürücü basınç artıyor, artıyor ve sonunda nefes kesici bir üzerimize çöküyor. Corwin'in altında titriyorum ve o bir iniltiyle beni kendine çekiyor - ve Tanrım, eğer en başından beri böyle olabilseydi, neden buna bu kadar uzun süre direndim?

Hala birbirimize bağlı olarak dinleniyoruz. Corwin önce şakağımı sonra yanağımı öpüyor ve dudaklarının arasından tenimdeki terin tuzunu tadıyorum. Onda yankılanan neşeli memnuniyet benimkini o kadar iyi yansıtıyor ki yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Beklediğime fazlasıyla değdi, diyor bana, sanki daha önceki düşüncemi anlamış gibi.

Kaslarım o kadar gevşedi ki zar zor hareket edebiliyorum. Corwin yanıma uzanıyor ve daha önce olduğu gibi beni kendisine yaslıyor. Mutlu bir iç çekişle onun kucağına gömülüyorum. Ama onun sıcaklığında rahatlarken, üzerimden atamadığım bir ağırlıkla üç gerçek üzerime çöküyor.

Bu adama aşık oluyorum. Onu sevdiğimi söylemem çok uzun sürmeyebilir. Ve bu artan bağlılığı yazlık alemdeki sevgililerime duyduğum sevgiyle nasıl bağdaştıracığım konusunda hala hiçbir fikrim yok.

Talia

Kahvaltı sırasındaki atmosfer hoşnutluk ve hüznün garip bir karışımı. Bütün gece Corwin'in yanında uyuduktan ve bu sabah bedenlerimizin birlikte ne kadar iyi hissettirdiğini yeniden keşfettikten sonra, aramızdaki bağa mutlu bir ısıltı yayılıyor. Ona her baktığımda göğsümden bir çarpıntı geçiyor, o da bana baktığında daha da heyecanlanıyorum.

Ama aynı zamanda Uzziya'nın sürüsünden genç adamın dün gece yazlık yerleşim yerine götürülmüş olacağı bilgisi de üzerimizde asılı durmaktadır. Belki de sıcaklık ve canlı çevre lanetin onun üzerindeki etkisini eritecektir. Eğer eritmezse, ölmesi için sadece birkaç gün geçmesi gerekecek.

Ve ona neden yardım edemediğime dair hiçbir fikrimiz yok.

Aramızdaki bağ sayesinde sözsüz sevgi sözcükleri dışında pek iletişim kurmuyoruz. Sanırım ikimiz de tartışmaya geri dönmemiz gereken birçok konudan herhangi birini gündeme getirerek son zamanlarda paylaştığımız tutkumuzun büyüsunü bozmak istemiyoruz. Ama yine de bu huzur içinde çok uzun süre kalamıyoruz.

Tam yemeğimizin son kısmını da bitirmiştik ki, Corwin başparmağımdaki bal izlerini yalayan dilimi izlerken içimi daha baş döndürücü bir sıcaklık kaplıyor, Corwin'in hizmetkârlarından biri olduğunu anladığım bir fae adam aceleyle odaya giriyor. "Lordum," diyor derin bir selamla. "Davetsiz geldiğimiz için özür dileriz. Domhnall sizinle mümkün olan en kısa sürede konuşmak isteyen bir haberci gönderdi."

Arkadaşım endişeli bir ses çıkarıyor ve ayağa kalkıyor, yüzünde ciddi bir ifade beliriyor. "Hemen orada olacağım." Bana döndü. "Domhnall da ekip üyelerimden biri; benim adıma diyarı dolaşıyor. Benimle konuşmak için geri dönebileceğini hissetmeden bana ulaştıysa, bu ciddi bir mesele olmalı."

Sandalyemi geri itiyorum. "Sence bunun lanetle bir ilgisi var mı?" "Olabilir."

Ayağa kalktığımda Corwin duraksıyor ve onunla gelmemi beklemediğini hissediyorum. Ama saniyeler içinde toparlandı ve onu takip etmemi işaret etti. *Eşim olarak, diyarda olup biten kritik şeylerden haberdar olmalısın. Henüz bana eşlik etmene alışamadım.*

Sorun değil, diye cevap veriyorum. *Hâlâ alışma sürecinde olduğumu biliyorum.* Onun için olduğu kadar benim için de. Ama hem birbirimizle hem de lanetle yüzleşirken paylaştıklarımızdan sonra, o bu yeni sorunu tek başına üstlenirken geride durmaya dayanamam.

Bana gülümsüyor. Terasa doğru yürürken, topallamamı hesaba katmak için ölçülü bir adım atıyor.

Haberci terasa açılan kapının hemen içinde duruyor, geniş pencerelerden süzülen ince güneş ışığı solgun teni ve aynı derecede solgun kıyafetleriyle onu bir tür kar perisine benzetiyor.

"Lordum," diyor hizmetkârınki kadar derin bir eğilmeyle. "Domhnall, ona ulaşır ulaşmaz huzurunuzda çıkmak istiyor. Bana tüm detayları aktarmadı ama sınırlardan daha uzaktaki canavarların akınlarıyla ilgili. Sizi Lakeshine'da bekliyor."

Corwin'in içinden bir rahatsızlık titreşimi geçiyor ve sonra o kadar çabuk sönüyor ki hayal etmediğimden emin olamıyorum. Ona bakıyorum, ama yüzündeki ifade değişmez lord maskesine bürünmüş. Sanki aramızdaki bağın etrafındaki duvarlar hafifçe yükselmiş gibi hissediyorum.

Dışarıya karşı hiçbir sıkıntı göstermiyor. "Aceleniz için teşekkür ederim. Hemen yola çıkacağım. Geri dönüş yolculuğuna ihtiyacınız var mı?"

Haberci başını sallıyor. "Yakınlardaki bir bölgede işim var ve kendi yolumu kolayca bulabilirim. Baş efendilerime hizmet etmek bir zevkti."

Terasa çıkıyor ve giderken kanatlarını açıyor. Tam olarak dönüştüğünde, kuzgunu karlı manzaraya karışan sessiz bir griye bürünüyor ve onun üzerinde süzülüyor.

Corwin üzerinde birkaç kelime yazan bir ağaç kabuğu parçasını mırıldanıyor ve Seelie adamlarımın mesaj göndermek için yapraklarla yaptıklarını gördüğüm gibi onu gönderiyor. "Olander'ı getireceğim," dedi bana. "Çok fazla desteğe sahip olmak, çok az desteğe sahip olmaktan iyidir."

"Ve ben," diye araya girdim. "Neler olup bittiğini bilmeliyim, değil mi?"

Arkadaşım yine tereddüt ediyor, bu sefer daha önceki rahatsızlığını hatırlatan daha derin bir tedirginlikle. "İstemem - eğer bu canavarlarla ilgili bir meseleyse, kendini savunmakta zorlanırsın."

Buz ateşi ormanında bize saldıran searmaw'ın anısı bir ürpertiyle aklıma geliyor, ama yerimde duruyorum. "Seni ve iki grup üyeni orada tutacağım. Söz veriyorum, başıboş dolaşmayacağım ya da öyle aptalca bir şey yapmayacağım. Eğer *o kadar* kötüyse, ben arabada kalabilirim ve sen de onu yerden üç metre yüksekten tutabilirsin. Tabii bu canavarlardan bazıları uçmuyorsa?"

Corwin'in dudakları bir parça eğlenceyle seğiriyor. "Hayır, uğraştığımız yaratıklar karada yaşıyorlardı."

"Burada tam bir katılımcı olmak istiyorum," diye devam ediyorum. "Bir baş lord olarak işinizin her bölümünü anlamam gerekiyor. Ve belki de yardımcı olabileceğim başka bir yol vardır."

Lanete yardım etmek için çok çabaladığımdan, söylememe gerek yok. Etrafımı bir şefkat dalgası sarıyor ve Corwin'in ifadesi yumuşuyor. "Pekâlâ. Sana çok kırılğan biriymişsin gibi davranamayacağımı biliyorum. Ama biz oradayken bize yakın dur."

"Tabii ki. Sonumun bir searmaw'ın kahvaltısı olmasını istemem."

Ben gelmeseydim Corwin ve Olander kendi kanatlarıyla Lakeshine'e uçarlardı mıydı emin değilim ama beni taşıması için çok uzak. Sarayın yanındaki buzlu düzlüğe çıkıyoruz ve Olander bizimle orada buluştuğunda, baş lord küçük bir arabayı çağırmış oluyor.

Olander hafifçe başını sallıyor ama bana bir şey söylemiyor, ki bunu sorun etmiyorum. Umarım bu gibi durumlara katılmam ona lordunun yanında meşru bir yerim olduğunu gösterir. Kendimi pruvanın yanındaki favori yerime yerleştiriyorum ve Corwin ile grup üyesi arabanın karşı duvarlarına yaslanıyor.

"Domhnall şu anda özellikle neyle ilgilendiğini söylemedi mi?" Olander soruyor. "Canavarlarla aylardır bu sorunları yaşıyoruz."

Corwin başını sallar. "Belki de bu bilgiyi bir ulak aracılığıyla iletme istemeyecek kadar hassas bir konuydu. Lakeshine sınırlardan oldukça içeride... Yıllar önce, o bölgede en düşmanca türden canavarları görmek alışılmadık bir şeydi. Özellikle büyük bir akın olduysa, bu onu endişelendirmek için tek başına yeterli olabilir."

"Ama sır olarak saklamaya değmez." Olander kaşlarını çatıyor. "Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var - panik yapacak bir tip değil. Kötü bir durum olmalı. Bundan hiç hoşlanmadım."

"Ben de öyle." Corwin iç geçiriyor. "Kimeralar için gerçek isim üzerinde çalışmaya devam ettin mi? Bir searmaw ve karşılaşabileceğimiz diğer her şeyle başa çıkabildiğini biliyorum."

"Bunun üzerine kafa yoruyorum ama doğrudan etkileşim olmadan her zaman zordur. Ve sanırım kimeralar genel olarak ustalaşması zor bir tür olacak. Onlarla daha fazla 'iletişim' kurabileceğim sınırlarda biraz zaman geçirmem için beni bağışlayabilirseniz, oraya daha hızlı ulaşabilirim."

Corwin kendi kendine mırıldanır. "Şu anki durumumuzun seni o kadar uzağa göndermek istemem için çok tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Ama lanetle ilgili meseleleri daha iyi çözebilirsek, o zaman mümkün olabilir."

Lanetle ilgili zorluğum yüzünden bir şey daha erteleniyor. Alt dudağımı dişlerimin altından emiyorum ama endişelenmemek için kendimi tutmayı başarıyorum.

Canavarlara karşı yardımcı olabilecek daha basit gerçek isimler var mı? Belki burada büyü eğitimime başlamak için bunlardan biri üzerinde çalışabiliriz ve ben de onları savuşturmaya gerçekten dahil olabilirim-

Hayır, diye araya giriyor Corwin, nazıkçe ama kararlı bir şekilde. Seelie adamlarının senin ek güçlerini türünün geri kalanından gizli tutmasının iyi bir nedeni var. Eğer bunları alenen gösterirsen, meslektaşlarımın ya da halkımın geri kalanının nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ama bunun sevinçten çok kaosa neden olacağından şüpheleniyorum.

Moralim bozulduğunda daha da yumuşak bir tonla ekliyor: "Ama bu, o gerçek isimlerle bire bir nereye varabileceğimizi göremeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Sadece buradaki konumunuz daha güvenli hale gelene kadar onları toplum içinde anlamlı bir şekilde kullanmanız konusunda tereddüt ediyorum.

Tabii ki anlıyorum. Anlıyorum. Hoşuma gitmese bile.

Kim olduğumu bu kadar çok saklamak zorunda kalmaktan yoruldum. Sanki Kalbin büyüünün beklenmedik şekillerde içime dolanması benim suçummuş gibi. Sanki bir hediye olması gerekirken bir sorunmuş gibi.

Ama o zaman, ruh ikizim olan eşimi bile henüz tamamen kabullenememişken, Unseelie'nin beni tamamen kabullenmemesine nasıl sinirlenebilirim? Henüz bu dünyanın benden istediği her şekilde bir parçası olmama izin vermedim.

Bu düşünce üzerinde bir süre düşündüm, beni götürdüğü sonuçların hiçbirinden hoşlanmadım. Araba nihayet yavaşlamaya başladığında, hayallerimden sıyrılıyorum ve geldiğimiz alana iyice bakmak için ayağa kalkıyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Lakeshine'ın kalesi ve köyü büyük, cam gibi bir gölün kenarında duruyor. Su o kadar durgun ki, sadece esintinin neden olduğu en hafif dalgalanma yüzeyinin donmadığını ortaya koyuyor. Kale ve binaları, mika parçalarıyla parıltı veren koyu gri taştan yapılmıştır.

Göl her ne kadar hareketsiz görünse de içinde hayat olmalı, çünkü arabadan indiğimde burnuma gelen havada hafif ama belirgin bir balık kokusu var. Yine de esinti kış diyarı standartlarına göre neredeyse ılık.

Corwin köye doğru ilerlerken ona yakın duruyorum. En yakın evlere varmadan önce bir adam aceleyle yanımıza geliyor: kısa boylu, cılız bacaklı, saçları o kadar kısa ki kahverengi kafa derisinde sadece koyu bir parlaklık var. Başını Corwin'e doğru eğiyor ve Olander'ı selamlamak için elini kaldırıyor, bakışları bir anlığına merakla üzerimde duruyor.

"Lordum, benimle gelirsiniz. Sanırım tüm hikayeyi öğrendiğinizde sizi neden çağırdığımı anlayacaksınız."

Bu kadar narin görünümlü birinden beklediğimden daha hızlı bir tempoyla köyün kenarlarında dolaşmaya başlıyor. Kendimi daha hızlı ittiğimde çarpık ayağımdaki acının karıncalanmasını görmezden gelerek elimden geldiğince ona ayak uyduruyorum.

Köyün uzak tarafında, gölün artık görünmediği yerde, üç büyük canavar kan gölleri içinde yayılıyor. Kürk ve pulların karışımı devasa formlarını kaplıyor. Göründükleri kadar ölü olmama ihtimallerine karşı Corwin'e daha da yaklaşıyorum.

Domhnall olması gereken adam sesini alçaltıyor. "Bu kadar uzaktan gelmeleri yeterince garip. Ama bu üçünün olayı şu: Gözcüler onları iki alan ötede tespit etmiş. Geçtikleri diğer yakın köyleri görmezden gelerek doğrudan buraya yöneldiler."

Corwin'in alnı çatlar. "Kimse onları durdurmaya çalışmadı mı?"

"Elbette. Ancak onları durduracak kadar sağlam gerçek isimlere sahip kimse yoktu ve onlar da yönlendirilmemeye oldukça kararlıydılar. Haber yayıldı ve ben de onlar gibi buraya . Hatırı sayılır miktarda

Beni görmezden gelip kasabaya devam etmeyi tercih ederlerken, onlarla burada mücadele etmek çok güç."

Olander, "Sanki büyüyle yönlendiriliyorlar -ya da çağrılıyorlar-" diyor ve ben de Ambrose'un çetesinden bazılarının aylar önce peşimden gönderdiği dişi kediye hatırlıyorum.

"Kimin peşinde olabilirler?" Düşünmeden sordum.

Domhnall bana bir kez daha şaşkınca bakıyor ama Corwin'in başını sallamasıyla cevap veriyor. "Bilmiyorum. Köyün etrafına sordum -çok fazla endişeye yol açmamak için gizlice- ve son zamanlarda bu sürüden herhangi biriyle diğeri arasında büyük bir çatışma olmuş gibi görünmüyor. Bu üçünün sihirli bir şekilde zorlandığından bile tam olarak emin değilim. Onları kontrol ettim ve doğuştan gelen sihirlerinden başka hiçbir iz bulamadım. Sizin keskin farkındalığınızla büyüü çözebileceğinizi düşündüm lordum."

Corwin ilerler ve yaratıkların ilkinin yanında diz çöker. Nefesinin altında birkaç kelime mırıldanır ve ellerini canavarın bedenine doğru uzatır. Ellerini geri çekip ağzını ovuşturmadan önce canavarın her bir parçasının üzerinde gezdirir. "Bunda bir şey hissetmiyorum. Diğerlerini de deneyeyim."

O çalışırken, köylülerden oluşan küçük bir kalabalık kısa bir mesafe ötede toplanır. Olander ve Domhnall onların daha fazla yaklaşmasını engelliyor, ancak zümre üyeleri onları tamamen uzaklaştırmaya çalışmanın daha kötü olacağını düşünüyor gibi görünüyor. Köylüler ayaklarının üzerinde huzursuzca kıpırdanıyor ve şimdiden oldukça endişeli görünüyorlar.

Üçünü de inceledikten sonra Corwin bulutlu bir ifadeyle doğruldu. "Eğer üzerlerinde büyü varsa, çoktan kaybolmuştur. Eğer yaşam enerjilerine bağlıysa durum böyle olabilir. Ama yine de oldukça tuhaf bir taktik. Bir anlaşmazlığı bu şekilde -ve canavarların varlığının hemen fark edileceği sınırlardan bu kadar uzakta- çözmenin kontrollü bir sonucu olması pek olası değil."

Olander mırıldanıyor. "Vahşiliğinin ötesinde, pek de akıllıca değil, değil mi?"

"Öyle görünmüyor. Ama belki gizemi daha fazla çözebilirim." Küçük dinleyicilerimize dönüyor. "Zaten burada olduğunuza göre, size birkaç soru sormamın sakıncası yoktur umarım."

Grubun arkasından bir homurtu geliyor. Bakışlarım kollarını göğsünde kavuşturmuş, şişman, orta yaşlı bir kadına takılıyor. Diğer birkaç kişi

Corwin'inki de dahil olmak üzere bakışlar ona odaklanıyor. Ondan bana doğru bir tedirginlik titremesi geçiyor.

"Bir şey mi söyleyecektin, Pippa?" diye soruyor, ondan duyduğum en dikkatli ve eşit ses tonuyla.

Dudaklarını ıslatıyor. Gözlerinde düşmanca bir şey parlıyor ve sonra kayboluyor. "Tek söyleyeceğim, eğer bu şeylerin bize bilerek gönderildiği ortaya çıkarsa, umarım suçun cezasının adil olduğundan emin olursunuz."

Dönüyor ve uzaklaşıyor. Sürüsündeki diğerleri tekrar Corwin'e odaklanır. Sıkıca gülümsüyor ama duyguları vurdumduymaz yüzünün ardında çalkalanıyor.

Neyle ilgiliydi bu? Sormak zorundayım.

bir şey yok. Bundan fazlasını söylemeyecektir.

Ama neden istesin ki? Belli ki seni üzmüş. Buraya gelmemiz gerektiğini duyar duymaz rahatsız oldun. Ne-

Corwin'in iç sesi alışılmadık bir keskinlikle benimkini kırıyor. *Bırak öyle olsun, Talia.*

O kadar irkildim ki, sanki beni fiziksel olarak itmiş gibi bir adım geri . Corwin'in bakışları bana kayıyor, gözleri açılıyor. *Özür dilerim, dedi çabucak.*
I

-Tartışmak şöyle dursun, düşünmemeye çalıştığım şeyler var. Ama sanırım bilmeyi hak ediyorsun. Nefes alıyor ve tekrar sürüye bakıyor. Etrafta başkaları varken bu konu hakkında konuşamayız. Saraya döndüğümüzde açıklayacağım, yemin ederim.

Özrü ve verdiği söz doğru, ama yine de sorularını sormak için sürüye yaklaştığında boğazıma bir yumru doluyor.

Arkadaşım benden ailesinin trajedisinden bile daha fazla paylaşmaktan çekindiği neyi saklamayı başarmış olabilir?

Corwin

T alia'nın sabırsızlığı Heart's Cadence'a dönüş yolculuğumuz boyunca aramızdaki bağa damlıyor. Bu kadar yol kat ettikten sonra, beni yatağına kabul ettikten sonra, paylaşabileceğimiz en büyük fiziksel yakınlığı paylaştıktan sonra, onu günlerdir olduğundan daha fazla dışlamaktan nefret ediyorum. Ama içimdeki çalkantılı duygulara çok fazla göz atmasını da istemiyorum.

Pippa'nın beni etkilemesine izin verdiğim için, Lakeshine'a gitme konusunda herhangi bir sıkıntı gösterdiğim için kendime kızgınım. O canavarların neden o köye yöneldiğini açıklayacak bir cevap bulamadığım için hayal kırıklığına uğradım. Yapacağım konuşmadan ve sonrasında Talia'nın bana nasıl tepki vereceğinden korkuyordum. Ya bu hikayeyi duymak ondan kazandığım tüm güveni sarsarsa?

Bu konudan sonsuza kadar kaçamazdım. Bir noktada, geçmişimin bu ortaya çıkmak zorunda kalacaktı. Sadece bunun, aramızdaki bağ daha resmi ve sağlam bir hale geldikten sonra olmasını umuyordum.

Ama belki de artık bunun açığa çıkmasını hak ediyorum. Bunun şu anda kim olduğumu hiçbir şekilde tanımlamadığını, asla tekrarlanamayacak koşulların bir araya gelmesiyle oluşan bir hata olduğunu düşünmek istiyorum, ancak bu, kargaşamın içinden yükselen eski suçluluk duygusunu hafifletmiyor.

Bunu henüz konuşamayız. Arabanın görece mahremiyetinde bile, Olander yanımdayken konuşmaya başlamak istemiyorum. Aramızdaki bağ sayesinde birbirimize söylediğimiz sözler dışarıdan bakan gözler tarafından algılanamayabilir, ancak değindiğimiz konulara verdiğimiz tepkiler öyle değil. Odaklanamıyorum

Tamamen Talia'nın üzerindeyken, çevremden birinin de benim davranışımı nasıl not edeceğini düşünmek zorundayım.

vermek gerekirse, Talia bu konuda beni rahatsız etmiyor. İçindeki tüm huzursuzluğa rağmen dilini tutuyor, araba sarayın dışına inene kadar aramızdaki bağ sayesinde bile hiçbir şey söylemiyor. Olander köydeki evine doğru yola koyuluyor ve eşim gözlerinde kelimelere dökmeye ihtiyaç duymadığı bir soruyla bana bakıyor.

"Çalışma odama gidelim," diyorum, sesimin kısık çıkmamasını dileyerek.

Başını sallıyor ve bir saniye tereddüt ettikten sonra elimi tutmak için uzanıyor. Bu basit jest boğazımın daha da daralmasına neden oluyor. Her halükarda onun güvenini *henüz* kaybetmedim.

Bu her neyse, bundan ne anlam çıkaracağıma benim karar vermeme izin vermelisin, diyor parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek. *O kadar korkunç bir şey olabileceğine inanmıyorum. Belki henüz senin hakkında her şeyi bilmiyorum ama seni tanıyorum.*

Kalbim bana yardım etsin, bu konuda haklı olsun.

Çalışma odama ulaşıyoruz ve kapıyı arkamızdan sıkıca kapatıyorum. Sonra, düşünmek için saatlerim olmasına rağmen nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Talia odadaki en sevdiği koltuk haline gelmiş gibi görünen koltuğa yerleşiyor, botlarını çıkarıp bacaklarını yanına çekiyor. Ben ayakta kalıyorum. Adım atmamayı başarıyorum ama kendimi oturacak kadar rahatlatamıyorum da.

Talia, "O kadınla geçmişte bir şeyler oldu," diye sorar.

"Bir bakıma." Derin bir nefes alıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "En başından beri verdiğim kararlardan utanç duyduğumu bilmeni istiyorum - bunlar akıl ve sağduyudan ziyade öfke ve acıdan kaynaklanıyordu ve bu duygular haksız olmasa da, ilgili kişilere daha iyisini borçlu olduğuma inanıyorum."

Talia beni inceliyor, sakın ifadesi değişmiyor. "Tamam, bunu aklımda tutacağım."

Ne de olsa burada hareketsiz durmak çok garip. Tutunacak bir şey arıyorum ve sonunda masamın arkasındaki sandalyeye değil ama diğer sandalyelerden birine çöküyorum. Açıklama yaparken aramızda otoritemi hatırlatacak herhangi bir şey olmasını istemiyorum.

"Unseelie'ler arasında, birden fazla çocuğa sahip olan az sayıdaki fae'nin, bir çocuğunu baş lordlardan birinin sarayına gönderip orada himaye edilmesini sağlama geleneği vardır," diye başlıyorum. "Bir aile zaten kendi mirasını devam ettirecek bir ya da iki çocuğa sahipse, bu ek çocuğa özel bir

fırsat. Genellikle baş lordun sürüsüne entegre olurlar ve yetişkin olarak orada kalırlar ve sıklıkla baş lord ile zümreye girecek kadar yakınlaşırlar."

"Bu mantıklı," diyor Talia. "Böyle biri Heart's Cadence'a mı gönderildi?"

"Evet. Ben daha çocukken, ailem benden birkaç on yaş küçük bir çocuğu evlatlık olarak aldı. Lazlo."

Aradan iki yüzyıldan fazla zaman geçmiş olsa da, ilk karşılaşmamızın anısı zihnimde canlı bir şekilde duruyor: Lazlo'nun o genç hali, parlak gözleri merakla parlarken bile utangaç bir şekilde başını eğiyordu. "Burada, sarayda yaşıyordu," diye devam ediyorum. "Aslında birlikte büyüdük. Yakın arkadaş olmamız uzun sürmedi."

Talia'nın bakışları üzerimde ağırlaşıyor. Konuşmadan önce parçaları bir araya getirdiğini hissedebiliyorum. "Onunla tanışmadım. Artık burada değil mi?"

"Hayır. O- Ben-" Alnımı ovuşturarak duraklıyorum. Kelimeler dilimin ucuna takılıyor.

Sanki bin yıl önce hiç tanımadığım birinin başına gelmiş bir şeymiş gibi, bunu baş lordlarımın önünde gerektiği kadar tarafsız bir şekilde ortaya koymak istiyorum. Ama bu sadece Talia'nın beni Pippa kadar soğuk ve acımasız görmesine neden olur.

Emin değilim. Yas tutmama hiç *izin vermedim*. Hâlâ bunu hak ettiğimden bile emin değilim.

Talia yumuşak bir sesle, "Bana ailene olanları anlattığında dünyanın sonu gelmedi," diyor. "Bunun için de biteceğini sanmıyorum."

"Biliyorum. Ama bu farklı. O benim etrafımda olan bir şeydi, bu ise benim yüzümden olan bir şey. En kötü zamanlarımda." Lazlo'yu ne kadar kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış olduğumu yeni fark ettim, Talia bana baş efendi rolümü yerine getirmek için o kadar da içime kapanmam gerektiğini gösterdi. Eğer onunla o zamanlar tanışmış olsaydım -eğer o var olsaydı-

Tabii ki, ruh ikizim yanımda olsaydı, *her şey* çok farklı olurdu.

Devam etmek için kendimi zorluyorum. "Babam öldüğünde Lazlo bana destek olmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Henüz tanışmadığınız Verik, Domhnall ve Meriol'u babamın zümresinden aldım, ancak Lazlo yalnızca benim seçimim olan ilk kişiydi. Ama annem kötüleştikçe, ben kendi hayatımı bulmaya çalıştıkça

Meslektaşlarımın arasına karıştım ve beni onun davranışlarına göre yargılamaya başladılar - kendimi kapattığımı biliyorsunuz."

"Kendini buz gibi yapmaya çalıştın," diyor Talia, biraz da şefkatle. "Ya da belki elmas gibi. Sert ve sarsılmaz."

"Ve soğuk. Lazlo'ya karşı bile. Taraflı görünmek ya da arkadaşlığımızın kararlarımı etkilemesi riskini almak istemedim... bu yüzden onu uzak tutmaya başladım. Onunla krallığın işlerinden başka bir şey konuşmuyordum. Hayatının geri kalanına hiç ilgi göstermiyordum. Bir zamanlar sahip olduğumuz yakınlığı sürdürmeye çalıştı ama bunu kendi başına yapamadı. Geriye dönüp baktığımda onu çok incittiğimi söyleyebilirim."

Talia'nın da bu anıları yakaladığını bilerek, anıların içimden akıp gitmesine izin veriyorum. Zamanla soğuyan ve solan gülümsemeler, sessizliğe gömülen kahkahalar, ne tepki vereceğimi bildiği için yapmayı bıraktığı yakınlaşmalar.

Kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Hissettiğim kaybın gerekli bir fedakarlık olduğunu. Yine de amaç duygumun *onun* kaybını hafifletmek için bir şey yaptığını hayal edemiyorum.

Talia, hikayeyi bitirmiş olsaydım alacağımdan emin olmadığım bir sempati dalgası uzatıyor. "Sonunda gitti mi?"

"Evet, ama tam olarak düşündüğün gibi değil." Ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Bir de -sorumluluklarımı yerine getirmeye başladıktan ve en azından... annemi dengelemenin yollarını bulduktan sonra, sürüdeki çiftleşmemiş bir fae kadın dikkatimi çekti." Onu düşünmek bile içime keskin bir suçluluk duygusu salıyor, sanki Talia daha doğmadan ona bir şekilde ihanet etmişim gibi.

"Sorun değil," diyor Talia, gerçi aramızdaki bağda onun da kontrol edemediği bir rahatsızlık titremesi yakalıyorum. "Gerçek kanlı fae'lerin ruh ikizi eşlerini henüz bulamadıklarında ve hatta bulduklarında bile başka sevgililer edinmelerinin normal olduğunu biliyorum."

Son sözüne içgüdüsel olarak sinirleniyorum. "*Bunun* için endişelenmene gerek yok." Duygularımı dizginleyerek kendimi toparlıyorum. "Ama evet. Böyle bir arkadaşlık istedim ve Ensley'den çok hoşlandım, o da benden hoşlanıyordu ama Lazlo'dan uzak durmamla aynı sebepten dolayı ona da hep mesafeli davrandım. Duygusal olarak fazla karışmak istemedim, özellikle de annemin kırık bir kalpten bu kadar etkilendiğini gördükten sonra."

"Bence bu anlaşılabilir bir durum."

"Belki de. Ama bu, bana çok yakın olan ve bu yüzden birbirleriyle çok zaman geçiren iki insanın bana güvenemeyeceklerini ya da ikisini de çok önemseydiğimi hissetmeleri anlamına ." Yüzümü buruşturuyorum, herkesten çok kendime. "Lazlo ve Ensley birbirlerine aşık oldular ve gizlice bir ilişki yaşamaya başladılar. Tam olarak ne kadar sürdüğünden emin değilim ama hamile kaldı. Çocuğunun olduğunu zamanlamadan dolayı biliyordu ama benden olduğu izlenimini vermek için daha erken fark ettiğini ima etti."

Talia sandalyesinde kaskatı kesilir. "*Bu* konuda sana yalan mı söyledi? Ya da -Fae olduğu için sanırım yalan söylemeye bu kadar yakındı? Bu korkunç."

Ellerimi açtım, o zamanki öfkemden hiçbir şey toplayamadım. Hepsi yıllar önce yanıp kül olmuş, geriye külden başka bir şey bırakmamıştı. "Beni yanlış sonuçlara götürmeye birlikte karar verdiler. Çocuk gerçek kanlı olmasa bile, bir baş lordun çocuğu olduğuna inanmak daha iyi olacaktı. Ayrıca o noktada ilişkilerini açıklarlarsa nasıl tepki vereceğimden de korkuyorlardı. İkisine de merhamet beklemeleri için herhangi bir sebep vermemiştim."

Talia'nın sesi kısılır. "Ama belli ki bir şekilde öğrenmişsin."

"Evet." Daha fazla yerimde duramıyorum. Kendimi sandalyeden iterek, sanki hareket edince gerisi daha kolay gelecekmiş gibi odanın içinde dolaşmaya başlıyorum. "Her ne kadar duygularımı dizginlemeye çalışsam da bir çocuk düşüncesi beni çok heyecanlandırdı. Ensley ile daha yakından ilgilenmeye başladım ve gerçeği fark ettim. Ve sonra..."

Masamda duruyorum, tekrar dönmeden önce bir an için başımı eğiyorum. "Aldatma ve çocuğun benden olmadığının farkına varmak beni incitti - hazır olduğumdan çok daha fazla. Sanırım bilmeden bu kadar yatırım yapmış olmam, öfkemi ihanetin kendisinden daha fazla körükledi. Ki bu onlar için adil değildi. Onları başka bir bölgede yuva bulmaları için göndermeliydim. Pek bir fark yaratmayabilirdi ama en azından onları biraz acı çekmekten kurtarmış olurum."

"Ne yaptın sen?" Talia odada izlediğim yolu takip ederek soruyor.

Kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. "Suçluların bazen gönderildiği sınırdaki bir bölge var. Orada yapmakla görevlendirildikleri iş çok yorucu. İkisini de oraya sürdüm. Hatta belki de bu yüzden -dış bölgelerde biraz daha sık görülüyor- birkaç yıl sonra lanet ikisini de aldı."

Kabuslarımın çoğunda yer alan görüntü bilinçaltımın derinliklerinden yükseliyor: eski sevgililerimin katı mavi-beyaz yüzleri

en iyi arkadaşım ve eski sevgilim. Onlar gidene kadar haberim olmamıştı, zaten o noktada onları kurtaramazdım.

"Bu, yakın temasta olan iki kişinin aynı anda lanete kurban gittiği bildiğim tek vaka," diyorum kabaca. "Bu yüzden yaptıklarımın bununla bir ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyorum. Çocuklarına ne olduğunu asla öğrenemedim - muhtemelen onu saçakların sunabileceğinden daha iyi bir hayata sahip olması için başka bir alana gönderdiler. Onlardan ebeveynliği de çaldım, deneyimledikleri kısa süre için."

Talia'nın ses tonu değişmiyor ama içinde dalgalanan dehşetin tadını alabiliyorum. "Peki Lakeshine'deki o kadın bu işe nasıl uyuyor?"

"O Lazlo'nun annesi. Anlaşılabilir bir şekilde onu çok sert cezalandırdığımı düşünüyor. Bunu yüzüme karşı açıkça söylemeye cesaret edeceğinden değil."

Talia uzun bir süre sessiz kalıyor. Duygularının çatışması aramızdaki bağa yansıyor ve gergin durumunda kendini gösteriyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Bir anda duymak çok fazla ve benim hakkımda böyle düşmenizi istemezdim, ama bunu öylece görmezden gelemeyeceğinin de farkındayım."

Elleri önünde birbirine dolanıyor. "*Beni* gerçekten affettin mi? başka sevgililerle birlikte olduğun için?"

Bu soru beni o kadar şaşırttı ki umarım cevabımın doğruluğunu anlayabilir. "En başta affetmem gereken bir şey değildi. Bana karşı her zaman dürüst oldun. Beni hiç kandırmaya ya da yanıltmaya çalışmadın. *Yapmış* olsaydın bile, öfke ve korkularımın beni bir daha böyle alt etmesine izin vermezdim."

"Tamam," diyor ama bana bakarken yüz ifadesinde farklı bir şey var, buradaki ilk birkaç gününden beri görmediğim bir temkinlilik. Kalbime doğru bir mızrak gönderiyor.

Ayağa kalkıyor. "Bu çok fazla. Her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı? Yine de bana anlattığın için memnunuz."

Ben değilim. Yapabileceğim başka bir şey yoktu, ama onun odadan çıkışını izlerken, birlikte yaşadığımız her güzel şeyi mahvettiğim hissinden kurtulamıyorum.

Talia

Corwin'in sarayından dışarı tek başıma çıkmaya pek cesaret edemedim, her ne kadar kendisi bana alanının tamamen güvenli olduğunu söylese de. Ama huzursuz bir gece uykusu ve garip bir kahvaltıdan sonra, kendimi kapıdan çıkıp nehrin kıyısı boyunca, suyun şelalenin geniş selinde yuvarlandığı uçurumun kenarına kadar yürürken buluyorum.

Uçurum boyunca ne bir duvar ne de başka bir bariyer var. Sanırım buradaki varlıkların çoğu bir anda kuşa dönüşebildiği için kimsenin yükseklik korkusu yok. Şelalenin gürültüsü ve sadece birkaç adım ötedeki dik düşüşün bilgisi sinirlerimi sarsıyor, ancak birkaç dakika orada durup soğuk da olsa muhteşem manzarayı seyrettikten sonra sinirlerim yatışıyor. Yani başımdaki kaotik doğa olayına rağmen, diğer pek çok şeyin üstesinden geldiğim gibi, ayaklarımın üzerinde sabit kalabilmemin güven verici bir yanı var.

Keşke tüm bu karmaşanın diğer tarafında beni neyin beklediğine dair daha iyi bir fikrim olsaydı.

Zelpha neredeyse omzuma gelene kadar suyun gürültüsünden yaklaşan ayak seslerini duymuyorum. Kollarımı göğsünün üzerinde kavuşturarak duruyor. Bir an için ikimiz de sessiz kalıyoruz, sadece uçurumun ötesindeki geniş manzarayı seyreliyoruz: karlı ovalar, karanlık ormanlar, buzlu nehirler ve uzak dağlar.

"Demek sana söyledi," diyor önsöz vermeden.

Bakışlarım ona kayıyor. Corwin bir şey mi söyledi? Bana *ne* söylediğini kesinlikle biliyor mu?

Ne kadarını söylemek istediğimden emin değilim, ancak muhtemelen tüm hikayeyi zaten biliyordur. Her şey olduğunda muhtemelen buradaydı. "Ben... Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Bana yan yan bakıyor. "Anlamak zor olmadı. Dün Lakeshine'a gittiğini duydum ve döndüğünden beri tüm sarayın üzerinde sanal bir bulut var. Corwin belli ki onunla mutsuz olduğunu düşünüyor. Ya sen?"

Ağzımı açıyorum ve sonra tekrar kapatıyorum, cevabımla boğuşuyorum. "Mutsuzluğun doğru kelime olduğunu sanmıyorum." Sadece onun bu kadar intikamcı olduğu düşüncesi -ve fae terimleriyle o kadar da uzun zaman önce değil- beni sarstı.

Şimdilik hayatımdaki Seelie erkeklerini kabul ediyor. Şimdilik, kendimi tamamen ona adanmak istemediğim için beni suçlamıyor. Ama ya sabırsızlanırsa? Bağı tamamen kabul edersem ve beni tamamen onun olarak görmeye başlarsa ne olur?

Onunla ilgili çok şey gördüm, onu içten dışa tanıdım ama o geçmişinin bu kısmını benden sakladı. Görmediğim daha çok şey olabilir. Fae'lerin ne kadar acımasız olabileceğine dair tecrübelerim de az değil.

"Daha önce onun hakkında düşündüklerimle uyuşmuyor," diye devam ediyorum sonunda. "Kafamı biraz zorlanıyorum." Bu, açıkça onun tarafında olan bir zümre üyesiyle konuşurken yeterince kibar bir ifade şekli gibi geliyor.

Zelpha başını sallar. "Haklısın. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm, sana anlattığı her ne ise, otuz yıldan uzun bir süredir verdiği karar yüzünden kendini hırpaladığı gerçeğiyle tamamen renklendirilmiş. Anlattıklarında gerçekte olduğundan *daha kötü görüldüğünü* tahmin ediyorum. Ve bunu söyleyen kişi sadece orada bulunmakla kalmayıp, yaptıkları anlaşılabilir olmasaydı ona kızmak için pek çok nedeni olan biriydi."

Ona göz kırpyorum. "Neden üzgün olasın ki?"

Bana çarpık küçük bir gülümseme veriyor. "Ensley benim küçük kız kardeşimdi."

"Oh." Gözlerim açıldı. Ailesinin Corwin'lere yakın olduğunu söylemişti. "Ve sen de onun saçakların o korkunç kısmına sürülmeyi hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Bence herkes daha iyi kararlar verebilirdi ama Corwin'in durumu göz önünde bulundurulduğunda en makul olanı buydu. Muhtemelen burada çocukların bizim için, özellikle de onun gibi gerçek kanlılar için ne kadar değerli olduğunu anlayacak kadar uzun süredir yaşamıyorsunuz. Yirmi yıldan kısa bir süre önce sahip olduğu diğer tüm ailesini kaybetmişken, bir çocuğu olacağına inanmasına izin vermek ve bu sevinci ondan koparmak..."

Tam olarak anlamayabilirim, ama fae'lerin çocuklarla ilgili duygularından bahsettiklerini yeterince duydum ve bunun inanılmaz derecede büyük bir mesele olduğunu biliyorum. "O zaman bunu neden yapsın ki?"

Zelpha başını sallar. "O benim kız kardeşim olabilirdi ama aklından neler geçtiğini her zaman anlayamadım. Gerçeğin eninde sonunda ortaya çıkacağını ve ortaya çıktığında onu çok inciteceğini biliyor olmalıydı ama yine de onu bu konuda yanıltmaya karar verdi. Eğer hamile olduğunu anlar anlamaz ona neler olduğunu anlatmış olsalardı -Lazlo'nun dikkatini çektiği anda Corwin'le ilişkisini kesmiş olsaydı- herkes çok fazla acı çekmekten kurtulabilirdi."

"Sanırım korkmuş olmalı."

Zelpha, "Corwin'in öyle olduğunu sanmıyorum," diyor. "O hiçbir zaman zorba biri olmadı. Ensley onu önemsiyordu ama aynı zamanda bir baş lorda bağlı olmanın getirdiği prestiji de seviyordu. Bence Lazlo'yla işler yolunda gitmezse pozisyonunu kaybetmekten çekiniyordu ve Corwin'in zaten ilişkilerine o kadar da yatırım yapmadığını, resmi bir taahhütte bulunmadığını söyleyerek kendini haklı çıkardı. Tabii ki, işin içine bir de bebek girince tüm bunlar boşa gitti."

Bana doğru daha fazla dönüyor. "Onları çalışma kampına göndermezdim, hayır. Onları genel olarak sürgün etmek yeterli olurdu. Ama yine de fırsatları vardı. Kampta bir borç sistemi var ve sıkı çalışırsanız serbest kalmayı hak edebilirsiniz. Birlikteydiler, onları ayırmak için ısrar etmedi. Çıkmayı hak ettiklerinde çocuklarını geri almayı ayarlayabilirlerdi. Kimse lanetin onları ele geçireceğini tahmin edemezdi. Corwin'in bu konuda kesinlikle hiçbir kontrolü yoktu."

Tamam, kulağa Corwin'in söylediği kadar korkunç gelmiyor. Ama... "Lazlo'nun annesi onu suçluyor gibi görünüyor."

"Evet, şey." Zelpha omuz silkiyor. "O günlerde pek çok insanın Corwin hakkında pek çok düşüncesi vardı. Baş efendilik görevini devralmak için çok gençti ve annesinin durumu onu gözle görülür bir şekilde etkilemişti, ayrıca kendi başına da oldukça sinir bozucuydu. Sürüdeki bazı insanlar

kararından sonra mırıldandılar. Ancak daha yumuşak bir ceza seçseydi onu çok yumuşak davranmakla suçlarlarsa şaşımam. Ensley'nin kız kardeşi olarak onu desteklediğimi gördüklerinde ortalık çabucak yatıştı. Coterie'ye katılma yolunda ilk adımlarımı aslında böyle attım."

Kaşlarım kalkıyor. "O zaman çok uzun süredir bu işin içinde değilsin?"

"Hayır, sadece on beş yıl kadar. Arkasını kollamaya devam edeceğimi anlaması biraz zaman aldı ama tüm olanlardan sonra ürkek davrandığı için onu suçlamak zor. Bazen çok fazla iş yapıyorum, ama zevk aldığım bir iş. Ve... belki de kız kardeşimin aldatmacası onu bu kadar yoldan çıkardıktan sonra onu doğru yolda tutmaya yardım etmeyi ona borçlu olduğumu hissediyorum."

Çarpık bir sırtışıla bana dönüyor. "Köye gelip sürüyü daha yakından tanımak ister misin? Belki onlarla biraz zaman geçirmek, onun hakkında nasıl konuştuklarını duymak, yönünü bulmana yardımcı olur."

Tereddüt ediyorum ama başka ne yapabilirim ki? Burada ya da yatak odamda sızlanıp duracak mıyım? Bu şekilde kafamı toparlayamayacağım. Ve çok geçmeden bu sürü Corwin'in olduğu kadar benim de olabilir. "Pekâlâ. Uçmamız gerekiyor mu?"

"Ah, hayır, o yoldan gitmeyi tercih ederseniz yürümek için de bir yol var. Sadece biraz daha uzun sürüyor."

"değil. Zaten oraya kendi başıma nasıl gideceğimi bilmek isterim." Corwin'in beni taşımasına izin vermek hâlâ biraz tuhaf hissettiriyor. Onun zümresinin de bunu yapmasına izin verme alışkanlığı edinmek istediğimden emin değilim.

Zelpha beni uçurumun kenarı boyunca kısa bir mesafeye götürüyor ve bana kayada sadece bir çentik gibi görünen ama doğru açıdan bakıldığında bir merdiven olduğu anlaşılan yeri gösteriyor. Yolda bir korkuluk var, muhtemelen bunu kullanan herhangi bir kuzgun değiştirici uçuşuna güvenmiyor olmalı. Sıkıca kavrayıp Zelpha'yı köye doğru serin geçitte takip ediyorum. Şelalenin gürültüsü sessiz bir gümbürtüye dönüşüyor.

Yol düzleşip içe doğru yöneldiğinde ilerideki en yakın terasları görebiliyorum. Tavanda parlayan kristaller uçurumun içine doğru yolumuzu aydınlatıyor. Tam Zelpha'ya şimdi nereye gittiğimizi soracakken, Hearth by the Heart'taki tüm kaleyi içine alabilecek kadar büyük bir mağaraya çıkıyoruz.

Etrafıma bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor. Uçurumun derinliklerinde olmamıza rağmen, parlak ışık vuruyor, görünüşe göre yansıyor

Tavanda, yüzeye ulaşması gereken küçük açıklıkların yanındaki elmas armatürlerle. Canlandırıcı bir mineral kokusu ciğerlerimi dolduruyor.

Köyden gelen Fae'ler alanın her yerinde dolaşıyor. Bir uça, birkaçı bir tür yeraltı bahçesiyle ilgileniyor. Başka bir grup ise büyük bir mobilya parçasını bir araya getiriyor gibi görünüyor. Birkaç genç görünümlü Fae ise birbirleriyle sohbet ederek mekanda dolaşıyor. Küçük bir müzik grubu gibi görünen bir grup bir şarkıya başlıyor ve ardından melodiyi en iyi nasıl şekillendireceklerini tartışmak için duruyor.

"Köyün ortak alanı," diyor Zelpha. "Evlerimizden açık havaya çıkmayı seviyoruz ama tahmin edebileceğiniz gibi uçurumun kenarında bir araya gelip bir şeyler yapmak çok zor."

"Tabii ki." Dudağımı ısııyorum. "Kiminle konuşmalıyız? Herkes oldukça meşgul görünüyor."

"Oh, bunun bir sorun olacağını sanmıyorum." Zelpha kıkırdar. "Burada biz git."

Bahçe çalışanlarından birkaçı bizi fark etti ve bitkileri dolanıyorlar. İlk başta Corwin'in zümre üyesinin söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu düşündüklerini sanıyorum ama sonra bakışlarının ölçülü bir merakla bana sabitlendiğini fark ediyorum.

"Sen Baş Lord'un insan yoldaşısın," diyor kadın bize ulaştıklarında, elleri iki yanında kenetlenmiş. "Lanet için bir tedavi üzerinde çalışan kişi mi?"

Söylentiler epey yayıldı. Rahatsızlığımı bastırıyorum. "Evet. Deniyorum."

"Bu harika. Hiç aklıma gelmezdi-" Belki de insanlar hakkında pek de övgü dolu olmayan bir şey söylemek üzereyken sözünü kesti ve garip bir kahkaha attı. "Size yardımcı olabileceğimiz bir var mı? Buraya daha önce geldiğinizi duymamıştım."

"Ben sadece... genel olarak kış diyarında henüz fazla zaman geçirmediğim," diyorum zayıf bir sesle. Belki de ziyaret için daha önce ısrar etmeliydim.

Etrafıma bakındım. İhtiyacım olan cevapları almamı sağlayacak ne söyleyebilirim? "Laneti nasıl durduracağımızı bilmeden bu kadar uzun süre beklemek sinir bozucu olmalı."

"Dayanabiliriz. Efendimizin güvenliğimizi sağlamak için elinden gelen her adımı attığını her zaman biliyoruz."

Kullanabileceğim bir fırsat var. "Anladığım kadarıyla baş lord pozisyonunu aniden üstlenmek zorunda kaldığı için biraz... zorlanmış."

Adam sanki ağır bir hakaret etmişim gibi kaskatı kesildi. "Baş Lord Corwin rolüne alışmak için biraz zamana ihtiyaç duymuş olabilir ama bizi asla ihmal etmedi. Diğer baş lordların halklarıyla doğrudan konuşmak için bu kadar sık geldiklerinden şüpheliyim."

"Buraya çok sık geliyor o zaman?"

"Neredeyse her gün," diyor kadın gururlu bir . "Saraya gidip onu aramaya nadiren ihtiyaç duyarsınız, çünkü her zaman bir sorun olup olmadığını öğrenmek için kısa sürede geleceğine güvenebilirsiniz."

Kırılan tüyleri yatıştıracağını umduğum bir şekilde gülümsüyorum. "Bilmiyordum, bundan hiç bahsetmedi ve dediğim gibi, buraya geleli çok uzun zaman olmadı."

Adam kendi kendine mırıldanıyor. "Kendi konseyine sahip çıkıyor, olması gerektiği gibi. Ama ondan istenen bir şey varsa, bunu yerine getirecektir. Bundan asla şüphe duymanıza gerek yok. Eylem, boş laflardan her zaman daha iyidir."

Bahçelerini sorduğumda, memnuniyetle bana gösteriyorlar ve meslektaşlarının daha meraklı yorumlarına yol açıyorlar. Zelpha ve etrafta dolaşmaya başladığımızda, en az bir düzine sürü insanıyla konuşmuş oldum ve en azından buradaki herkesin Corwin'in makul ve vicdanlı bir şekilde liderlik etme yeteneğine inandığına ikna oldum.

Uçurumun tepesine geri dönerken Zelpha'ya "Teşekkür ederim," diyorum. "Onlarla konuşmak bazı şeyleri perspektife oturtmaya yardımcı oluyor."

"Hey," diyor hafifçe. "Ne hissediyorsan onu hissedeceksin. Bu hikayeyi duymanın sizi neden birdenbire rahatsız ettiğini anlayabiliyorum. Ben sadece..." Tereddüt ediyor ve sesi daha ciddi bir hal alıyor. "Corwin baş lord olmadan önce birlikte olmak istediğim eşimi çoktan bulmuştum. Kendini çok kötü bir şekilde için onun da aynı mutluluğu kaybettiğini görmek istemem, hepsi bu. Onun için ne kadar önemli olduğun zaten çok açık."

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine, Corwin'in sesi o anda bağımızdan bir panik kokusuyla geçiyor. *Talia, neredesin?*

Karmakarışık duygularıma rağmen, otomatik olarak verdiğim tepki suçluluk ve endişe. *Az önce Zelpha ile köyün ortak alanına indim. Şimdi yukarı geliyoruz. Ben iyiyim, seni endişelendirdiysem özür dilerim.*

Sesi hemen yumuşar. *Hayır, sorun değil. Köyü daha fazla görmem senin için iyi olur. Ben sadece- Seninle tanışmak için dışarı çıksam sorun olur mu?*

Kendi bölgesinde dolaşmak için benden izin mi istiyor? *Tabii ki istiyor. Belki... belki biraz daha konuşmalıyız.*

Bir umut ışığı bana dokunuyor. *Evet, bu hoşuma giderdi.*

Uçurumun tepesindeki açık düzlüğe çıktığımızda Corwin çoktan orada bizi bekliyordu. Zelpha onu hafifçe selamlıyor. "Onu çok fazla yoldan çıkarmadım lordum."

Corwin ona alaycı bir bakış atıyor ve o uzaklaşırken bana dönüyor. "Köy halkı hakkında ne düşünüyorsun?"

Bunun hakkında konuşacağımızı tahmin etmemiştim. "Çok... çok güzeldi," diyorum. "Aptalca ama sürünün bir araya gelebileceği bir yer olması gerektiği aklıma gelmemişti. Herkes oldukça misafirperverdi. Sanırım burada olmamı hâlâ biraz tuhaf buluyorlar."

"Alışacaklardır. Sana gereken saygıyı gösterdiklerini göreceğim." Beni dikkatle inceliyor. "Sana söyleyebileceğim başka bir şey var mı? Bilmek istediğin herhangi bir şey?"

Şu anda köyü kastetmediği açık. Tereddüt ediyorum, ama belki de vardır.

Bana karşı tamamen açık olabilir misin? Sessizce soruyorum. Hiç duvar örmeden? Burnumu sokmak istemiyorum; sadece her şeyi gördüğümünden emin olmak istiyorum.

Corwin'in duruşu gerilir ve sonra gevşer. Gözlerini kapatıyor. *Evet. Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Birbirimize karşı genellikle tamamen açık olduğumuz bir zaman olmasını isterim.*

Elini uzatıyor ve ben de kavıyorum. İçindeki bariyerin son parçaları da düşerken, ondan gelen izlenimler öncekinden çok daha güçlü bir şekilde üzerime hücum ediyor.

İçinde, dışarıdan görünmeyen o kadar çok duygu var ki, bir o yana bir bu yana savrulup duruyor. Lanetle ilgili endişeleri, meslektaşlarıyla ilgili hayal kırıklıkları ve kaygıları, sürüsüne olan bağlılığı... ve bana olan sevgisi. Saf ve herhangi bir kırgınlık ya da kıskançlık tarafından engellenmemiş bir şekilde üzerimden akıp gidiyor. Sylas'a ve beni ne kadar iyi koruduğuna dair bir *sevgi* kırıntısı bile yakalıyorum.

Her şey tam olarak olumlu değil. Seelie aşıklarımın benimle daha fazla zaman geçirmiş olmasından ve beni ondan önce tanımış olmasından duyduğu pişmanlığı . Onları hala kendisine tercih edebileceğimden ve onu tamamen dışlayabileceğimden korkuyor. Ancak bu pişmanlığa bağlı duygular öfke değil, kayıp tadı taşıyor.

Parmaklarım onunkilerin etrafında sıkılaşıyor. Birdenbire görmek istediğim bir şey daha oldu. Görmek için çok uğraştığı zayıflıkları görmeme izin vereceğini gösterdi.

saklayabilir ama ihtiyacım olduğunda katı dış görünüşünü biraz olsun bırakabilecek mi? Diğer baş lordların önünde kendini küçük düşürmesini istemiyorum, ama bana olan düşkünlüğünü herkesin içinde asla açığa vuramayacak bir eş de istemiyorum.

Onu daha yakına çekiyorum ve ayak parmaklarımla üzerinde yükseliyorum. Yakınlarda kimse yok ama en az bir kaleyi ve eğer bakarlarsa Kalp'in yakınında uçuyor olabilecek herhangi birini görebiliyoruz.

Bu gerçeklerin farkındalığı ve anlık bir bocalama Corwin'in içinden geçiyor ve sonra öpücüğümü karşılamak için başını eğiyor.

Kısa ama tatlı. Geri çekildiğimde, kalbim hem daha hafif hem de daha ağır hissediyor.

EĞer Corwin için gerçekten endişelenmeme gerek yoksa, eğer geçmişteki hatalarından ders almış ve onların ötesine geçmişse... o zaman aramızda olması gereken bağdan bizi alıkoyan tek kişi bölünmüş sadakatlerimle benim.

Corwin başını eğip şakağıma bir öpücük konduruyor, tedirgin düşüncelerimi anladığını belli eden bir şefkatle. "Benimle gel," diyor. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Talia

Corwin'le birlikte sarayının önünden geçip sınıra doğru yürüyorum. Merak içimi kemiriyor ama hevesimi hissedebileceğini ve hazır olduğunda cevap vereceğini bildiğim için sessiz kalıyorum.

Kış ve yaz âlemlerini ayıran puslu bariyerden birkaç metre ötede duruyoruz. Corwin etrafına bakıp yakınlarda duyabilecek kimsenin olmadığını teyit ediyor. Gerginliği aramızdaki bağdan sızıyor ama içinde umut da var. Söyleyeceği şeyden mutlu olacağımı düşünüyor ama bunu varsaymak istemiyor.

Ellerimden birini tutuyor ve başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirerek aşağıya bakıyor. Sonra gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Bunu düşünüyordum, yani Seelie ile olan bağını ilk anladığımdan beri olasılıkları düşünüyordum. Ama geçen hafta yaz diyarında Syllas'la konuştuktan ve yeterince uğraşırsak halklarımızın nasıl bir uzlaşma bulabileceğini gördükten sonra daha net bir fikir oluşmaya başladı."

"Ne hakkında daha net bir fikir?"

"Geleceğimiz nasıl görünebilirdi - sürekli diyarlar arasında seyahat etmediğiniz, nerede olursanız olun önemsedığınız insanları sürekli kaybetmediğiniz bir gelecek. Başta çok iddialı göründü ama bulabildiğim tüm kayıtları inceledim, büyülerimi test ettim ve Kalp ile meditasyon yaptım ve bunun işe yarama ihtimalinin yüksek olduğuna inanmaya başladım."

"Ne?" Tekrar söylüyorum, sabırsızlığımı uyandıran bir heyecan parıltısı. Gerçekten bir çözüm buldu mu?

"Bu Sylas'ın kabul etmesine ve benimle birlikte çalışmasına bağlı," diye uyarıyor Corwin. "Emin olduğum tek şey, büyüünün bir araya gelmesi için her iki tarafın da işbirliği yapması gerektiği. Ama -onun ve kadrosu için ne kadar önemli olduğunu biliyorum- iyi bir şans olabilir gibi görünüyor-" Küçük bir hayal kırıklığı sesiyle sözünü kesti. "Sana ne hayal ettiğimi göstereyim. Bu sadece kelimelerle açıklamaya çalışmaktan daha kolay olacaktır."

Elimi bırakıp benden uzaklaşıyor ve aramızdaki boşluğu açıyor. Alçak, sabit bir sesle, gerçek bir ismin hecelerini -ya da belki birden fazlasını- söylüyor.

Sesler yavaş bir melodi oluşturuyor, rüzgarın sarayının etrafında dolanırken çıkardığı şarkının yankısı gibi ve havada bir şey parıltıyor. Bir an sonra bunun don olduğunu fark ediyorum. Narin buzdan bir şekil yaratıyor ve kum kadar ince, taş benzeyen parçacıklar.

Öğeler genişleyip çoğalırken ona bakıyorum. Bir bina gibi görünmeye başlıyor... kemerli bir kapısı ve pencere izleri olan bir bina gibi. Hayır, bir kale gibi, çıkardığı her mırıltıyla daha da yükseliyor ve genişliyor. Kuleler yükseliyor, kuleler sabah güneşinin ışığında parlıyor.

Ama daha önce gördüğüm hiçbir fae sarayına benzemiyor. Buz ve taş parçalarını garip bir şekilde birbirine karıştırıyor. İlk başta oldukça eşit bir şekilde birleştiklerini düşünüyorum, ancak bina katılaşmaya devam ettikçe, bir ucun esas olarak buzdan, diğer tarafın ise taştan yapıldığı anlaşılıyor; parçalar bir araya geldikçe kahverengimsi gri bir renk ve neredeyse ağaç kabuğu gibi bir doku ortaya çıkıyor. Sadece binanın ortasında bu iki malzeme birbirine dolanarak duvarda dönen bir desen oluşturuyor.

Corwin'in sesi kesildiğinde, yarattığı narin model neredeyse benim boyumda ve uzattığım kollarımın ulaşabileceği kadar geniş duruyor. Biraz daha yaklaşıyorum, her ayrıntıyı inceliyorum ama ince duvarları parçalayabilirim diye yanına yaklaşıp nefes almaktan bile korkuyorum.

Corwin, "Ortaya çıkaracağımız şeyin *tam olarak* buna benzeyeceğinden şüpheliyim," diyor. "Bu sadece temel fikri göstermek için bir yaklaşım. Ama güçlerimizin uyum içinde çalışmaması için bir neden göremiyorum. En zor kısım sınır büyüünü uyarlamak olacak."

Ona bakıyorum, hâlâ ne düşündüğünü tam olarak anlayabilmiş değilim. "Sınır büyüü mü?"

"Evet." Parıldayan sis duvarına doğru dönüyor. "Sylas'ın bölgesi Heart's Cadence'in hemen karşısında. Ortak çabalarımızla sınırı aşan bir kale inşa edebileceğimize inanıyorum. Sadece şiddetsizlik yemini gerektiren büyüü, her iki ucu da tipik sınır bölgelerinin ötesine taşan biraz daha geniş bir toprak parçasını kapsayacak şekilde bükmemiz gerekecek. Bu da basitçe, binaya adım atan herkesin girişte zarar vermeyeceğine dair yemin etmesi gerektiği anlamına gelir. Bundan daha iyi bir koruma isteyemezsiniz."

Söylediği her şeyi kafamda toparlamam birkaç saniyemi alıyor. "Sınırın hemen üstünde yeni bir kale mi inşa etmek istiyorsun? Sen ve Sylas birlikte mi? *Oh.*"

Bakışlarım onun modeline geri dönüyor. Kayalık kısmın kabuksu bir dokuya ve renge sahip olmasının bir sebebi var. Corwin, Sylas ve sürüsünün kalelerini ve evlerini inşa etmek için kullandıkları ahşap izlenimini vermeye çalışıyordu. Buzlu bölge ise Corwin'in elmasını temsil ediyor. Tek bir yapı üretmek için uyum içinde çalışan güçlerinden doğan bir kale.

Yanlış anlamış olma ihtimalime karşı çok fazla odaklanmaya korktuğum baş döndürücü bir ürperti içime yayılıyor. "*Ortak* bir kale mi olacak?" Açıklığa kavuşturuyorum. "Hem senin hem de Sylas'ın kullanabileceği bir kale mi?"

"Evet!" Corwin'in gözlerinde coşku ışıldıyor, çünkü o da benim artan heyecanımı hissetmiş olmalı. "Seelie ve Unseelie arasında devam eden işbirliğine bağlılığın bir sembolü olarak... Düzenli olarak temas kurabileceğimiz ve her iki alemde de neler olup bittiğinden haberdar olabileceğimiz bir alan. Bunu diğer baş lordlara Sylas ve benim birbirimizin halklarının elçileri olduğumuz şeklinde sunabiliriz."

Nesillerdir ailesine ait olan elmas saraya doğru bakmaktan kendimi alamıyorum. "Ama asıl evinizden tamamen vazgeçmek istemezsiniz."

"Hayır, sınır kalesinde kalıcı olarak yaşayacağımızı sanmıyorum. Gerektiğinde orası ile her zamanki saraylarımız arasında gidip gelebiliriz. Ama-" Duraklıyor ve yüzüme dokunmak için kalenin maketinin etrafından dolaşıyor. "Orada yaşayabilirsin. Herhangi birimizi gidip gelmek zorunda kalmadan istediğin sıklıkta görebilirsin. Ve her iki diyara da doğrudan gitmek istediğinizde, bu bir kapıdan geçmek kadar basit olacak. Zaten hayal ediyordum; kalenin tam ortasında, iki tarafın en yakın birleştiği yerde senin için güzel bir oda yapabiliriz..."

Parmaklarını modelin kenarlarında gezdiriyor. Kendimi neredeyse hayal edebiliyorum: duvarları elmas ve ahşapla örülmüş bir yatak odası, kristal bölmelerden içeri süzülen sıcak ışık ve en azından zamanın bir kısmında, *tüm* adamlarım bir ya da iki koridorun hemen aşağısında ulaşılabilir mesafede.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bu harika olurdu. *Mükemmel* olurdu."

Corwin bana gülümsüyor. "Aynı fikirde olmanıza çok sevindim. Elbette, deneyene kadar Kalp'in sınırın ötesindeki bir yapıyı gerçekten kabul edip etmeyeceğini bilemeyiz... ama bunu denemeyi çok isterim."

İçimden bir sevgi dalgası geçiyor, o kadar büyük ki onu zapt edemiyorum, kelimelere sığdıramıyorum. Kollarımı Corwin'e doluyor ve ona sıkıca sarılıyorum. O da bana öyle büyük bir sevinçle karşılık veriyor ki, söylediği hiçbir şeyden şüphe duyamıyorum.

Ama yine de bir şey sormak zorundayım. Başımı göğsüne yaslıyorum ve aramızdaki bağ aracılığıyla konuşuyorum. *Bu şekilde yaşamak istediğine emin misin - ruh ikizi eşinin etrafında sürekli başka erkekler varken? İnsanlar neden sadece Heart's Cadence'da seninle değil de orada yaşadığını sormayacaklar mı?*

Corwin başımın tepesine bir öpücük kondurdu. *Onlara ne kadarını söyleyeceğimiz sana kalmış. Sen benim eşimsin ve kaç erkeği seversen sev bu gerçek olacak. Eşin olarak sana verebileceğim tüm mutluluğu vermek benim için bir onur olacak. Sevgilerin hakkında açık olmak istersen, bunu soran herkese söylerim. Hayatının bu kısmını gizli tutmayı tercih edersen, her iki diyarla olan bağlarına saygıdan dolayı orada yaşadığını söyleyebiliriz - lanet ve geri kalanı için.*

Sesi tamamen sakin, tamamen emin geliyor. Ve birden ben de emin oldum. Daha önce ne duymam gerektiğini bilmiyordum - bunun işe yarayacağını tahmin edemezdim - ama zihnimin arkasında kalmış olabilecek tüm şüpheler dağılıyor.

Son birkaç gününü hem onlarla hem de kendisiyle nasıl birlikte olabileceğimi tasarlayarak geçirmişken, bu adamın bana ya da Seelie aşıklarına saldırmasından nasıl endişe edebilirim?

Ama bundan daha fazlası var. Göğsümde garip, baş döndürücü bir yanma hissi yayılıyor, sanki içimde bir şey bir sıcaklık seli yaymak için çatlayarak açılmış gibi.

Corwin'i daha sıkı kucaklıyorum, gözlerimin arkasındaki sevinç gözyaşları diken diken oluyor. *Seni seviyorum. Bunu ne zaman ayarlayabilirsek*

Bağ.

Corwin bir anlık şaşkınlıkla keskin bir nefes verdi. Gelecek hakkında beni rahatlatmayı umuyordu ama belli ki beni bu kadar etkileyeceğini tahmin etmemişti.

"Emin misin?" diye mırıldanıyor, başını benimkine yaklaştırarak. "Bu planı hayata geçirmek için bir gereklilik değil. Eğer beklemek ve Syllas'ın kabul edeceğinden ve bunu başarabileceğimizden emin olmak istiyorsan-"

"Hayır. Resmi olarak sana bağlanırsam diğer baş lordlar ve diğer her kim varsa daha az tartışma çıkar, değil mi? Ve..." Onun odunsu kokusunu içime çekiyorum, hâlâ içimi dolduran duygu dalgasının etkisindeyim. "Ne olursa olsun hayatında kalmak istediğimi biliyorum. Bu plan işe yaramasa bile, işe yarayacak bir şeyler bulacağımızı görebiliyorum. Bunu bana sen teklif ettin ve ben de sana sevgimi en açık şekilde göstermek istiyorum."

Corwin beni öpmek için eğiliyor, ona olan hayranlığı benimkine katılmak için acele ediyor. Uçurumun kenarında paylaştığımızdan daha uzun, güçlü ve tutkulu bir öpücüktü bu. Geri çekildiğinde, neredeyse onun içinde eriyip gitmişim.

"Töreni hazırlamak uzun sürmüyor," diyor. "Bir ya da iki gün -Yaz diyarına bir sonraki dönüşünüzden önce bunu ayarlayabiliriz. Eğer bunun çok hızlı olduğunu düşünüyorsanız."

Haftalardır süren belirsizlikten sonra, bir yanım bu işin hemen çözülmesini istiyor. "Bence bu iyi olur."

"O zaman hemen harekete geçeceğim, ruhum." Beni bir kez daha öpüyor, hızlıca ama şefkatle. Sonra elindeki sınır kalesi maketine pişmanlık dolu bir bakış atıyor. "Kendi hokkabazlığıma ne kadar hayran olsam da, sanırım onu yıksam iyi olacak. Fark edilirse çok fazla soruya yol açacaktır."

"Zaten bu sadece gerçek bir şey için alıştırmaydı," diyorum.

Gülümsemesi geri gelir. "Evet. Ayrıca gerçeği bundan çok daha görkemli olacak."

Bir el hareketiyle buz ve taş parçaları dağılıyor. Parmaklarını benimkilere doluyor ve saraya doğru geri dönüyoruz.

Daha birkaç adım atmıştık ki, sınırın ilerisinden bir at arabası hızla görüş alanımıza girdi. Karlı arazide hızla ilerliyor ve hemen önümüzde duruveriyor. Bir Unseelie adamı, yüzü gergin bir şekilde arabanın gövdesine eğiliyor.

"Baş Lord Corwin," diyor hırpani bir sesle. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim - yazlık yerleşim saldırıya uğradı!"

Talia

"Pekâlâ," diyor Corwin. "Bana tam olarak ne olduğunu ve neden Seelie'nin sorumlu olduğuna inandığını anlat."

Alarm veren genç fae adam, vagonun karşı tarafındaki bankta oturduğu yerde kaskatı kesiliyor. Burayı aceleyle inşa olmalı, çünkü soluk duvarlar ve zemin aracın hareket hızıyla birlikte titreşiyor. Corwin sadece hikâyenin özünü anlayacak kadar durakladı ve arabayı Unseelie'nin yazlık yerleşimine doğru yola çıkarmadan önce en yakın grup üyelerini ve sürünün birkaç savaşçısını çağırdı.

"Son birkaç evin kurulumunu bitirmek üzereydik," diyor genç adam. "Neredeyse herkes çoktan taşındı - hatta istediğimiz bitkilerden bazılarını yetiştirmeyi bile başardık - o yaz mahsullerini bilmiyorum..." Duruyor ve kendini toparlamak istercesine sallıyor. "Sonra korkunç bir buz fırtınası üzerimize çöküyormuş gibi bir çığlık sesi geldi."

Zelpha benden birkaç adım ötede, arabanın kenarına yaslandığı yerde kaşlarını kaldırıyor. "Yaz diyarında bir buz fırtınası mı çıktı?"

Genç adam yüzünü buruşturarak ona bakar. "Hayır, sadece öyle geldi. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir de baktık ki, yeni köyün kenarında arka arkaya sıralanmış evler, sanki bir fırtına tarafından havaya uçurulmuş gibi çökmeye başladı. Birçoğunun içinde insanlar vardı -zamanında dışarı çıkamadılar- Baş Lord Uzziyah'ın gönderdiği adam

Lanetten kötü etkilenen kişi zaten zar zor hareket edebiliyor ve o da bu darbelerden birindeydi."

Corwin'in ifadesi sertleşti. "Daha önce insanlarımızın yaralandığını söylemiştiniz. Yaralı sayısının ne kadar ciddi olduğunu biliyor musun? Kimseyi kaybettik mi?"

"zr dilerim lordum, emin değilim." Diğer adam dizlerinin üzerinde kenetlenmiş olan ellerine bakıyor. "İyileştirmeye yardımcı olacak fazla bym yok. Olanlar da yardım etmek için acele ediyordu; yapabileceğim en iyi şeyin yardım için Kalp'e geri dönmek olduğunu düşündüm. Endişe verici bir şey görürsem size haber vermemi söylemiştiniz. *Bundan* daha endişe verici bir şey olamaz."

"Hayır." Corwin yüzünü vuşturuyor. "Yine de bu kadar sağlam bir anlaşmaya vardıktan sonra Seelie'nin neden yerleşime saldırdığını anlayamıyorum."

"Anlaşmayı onların baş lordlarıyla yaptınız, değil mi lordum?" diye girişimde bulunuyor savaşçılardan biri. "Kurtların çoğunun bizi kendi topraklarında görmek istediğinden şüpheliyim ve düşmanlıklarını kendilerine saklamalarıyla da bilinmiyorlar."

Hakaret karşısında içgüdüsel olarak gerildim ve Corwin ll bir bakışla kadını düzeltti. "Bir süredir biz de öyle ve *aramızdaki* düşmanlığın çoğu bir yanlış anlamadan kaynaklanıyor. Düzgün bir şekilde araştırma fırsatı bulana kadar suçlamaya başlamamamız gerektiğini düşünüyorum."

Tepkisi beni sinirlendiriyor ama aklım yerleşim yerindeki adamın bahsettiği başka bir şeye dönüyor. "Uzziah'ın sürüsündeki adam, lanetlenmiş olan. Yaz diyarına geldiğinden beri hiç iyileşmedi mi?"

Genç adamın gözlerinden bir gölge geçer. "Hayır," diyor. "Buraya getirildiğinde hâlâ biraz hareketliydi ve o zamandan beri soğuk onu daha da sarmış durumda. Son duyduğuma göre, konuşma ya da hareket etme noktasını geçmiş. Çok yakında durumu düzelmezse, günü çıkarabileceğini sanmıyorum." Duraklıyor ve ifadesi daha da kararıyor. "Eğer saldırıyı atlattıysa bile."

"Bunun bir saldırı olduğundan bile emin miyiz?" Verik soğukkanlı ve düşünceli bir şekilde soruyor. "Yaz tarafındaki hava durumu ve benzeri şeylere aşına değiliz. Tek bildiğimiz, bu patlamanın bizim fırtınalarımızdan biri gibi doğal bir olay olduğu."

"Bir düzine evi yok etmek için yerleşim yerimize doğru noktada mı çarptı?" diyor genç adam.

Birkaç çift göz bana dönüyor, muhtemelen arabada Seelie diyarıyla ilgili çok fazla deneyimi olan tek kişi olduğumu fark ediyorlar.

Ellerimi çaresizce açtım. "Hiç böyle bir fırtına görmedim ama uzun zamandır yaz mevsiminde de dışarı çıkmadım. Bunun imkansız olduğunu sanmıyorum, sadece bir tesadüf."

Ben de pek olası olduğunu düşünmüyorum, ancak bu şirkette bunu söylememek daha akıllıca görünüyor.

Bunu halledeceğiz, diyor Corwin bağımız aracılığıyla. *Seelie temsilcilerinin de yerleşimi izlediğinden eminim, zaten haberdarlar ve kendi soruşturmalarını yapıyorlar.* Yine de iç sesinde bir endişe dolaşıyor.

Tedirgin olduğu için onu suçlayamam. Seelie'nin bu işle bir ilgisi olmadığına tam olarak inanmıyorum. Baş Lord Celia birkaç hafta önce Corwin'i sebepsiz yere esir aldı. Fikrini değiştirmiş ve anlaşma şartlarını ihlal etmeyecek bir sabotaj düzenlemiş olabileceğini düşünmek o kadar da zor değil. Ya da Unseelie'nin topraklarından herhangi birini kullanmasına izin verme fikrine itiraz eden diğer fae'ler de olabilir.

Diyarlar arasındaki gerginlik uzun süredir devam ediyor. Bunların birkaç günlük konuşmayla yumuşatılabileceğini düşünmek saçma olur.

Bu yıkım eyleminin arkasında Seelie tarafından birinin olduğu ortaya çıkarsa Corwin'in birlik planları için ne anlama gelecek? Yepyeni bir savaş başlatabilir.

Bir ürpertiye dizginliyorum ve Corwin'e doğru hafifçe eğiliyorum, sürüsünden bu kadar çok kişi buradayken yakınlığımızı çok fazla göstermek istemiyorum. Elimi şefkat ve güven verici bir şekilde sıkıyor.

Yaz baş lordları Unseelie yerleşimini kendi bölgelerine yakın bir yerde istemediler, bu yüzden seçtikleri nokta sınırın yaklaşık yarısında, Kalp'ten yeterince uzakta, orada sınırı geçmek için herhangi bir yemin gerekmiyor. Ancak yoğun sisin içinden geçip hava her saniye ısınırken, orada konuşlanmış küçük bir Seelie savaşçı grubu buluyoruz.

Hızla gelişimize sinirlendiler, birkaçı kılıçlarını kaldırdı. "Durun orada. Seelie diyarında ne işiniz var?"

Corwin ayağa kalkıyor ve ben de onun yanında ayaklarımın üzerinde debeleniyorum. "Ben Heart's Cadence'ın Baş Lord Corwin'iyim," diyor, sakın ama kararlı bir şekilde. "Sürümünden biri

Buradaki yerleşim yerimizde meydana gelen yıkıcı bir olay hakkında beni bilgilendirdi ve ben de bunun nedenini belirlemek ve halkımın güvenliğini teyit etmek için geldim. Bu bir sorun teşkil eder mi?"

Muhafızlar birbirlerine hoşnutsuzca mırıldanıyor, ama biri diğerlerinden bir adım önde. Onu Donovan'ın tipik maiyetinden tanıyorum - sanırım baş lordun kadrolu seçilmişlerinden biri. "Baş Lord Corwin bizim müttefikimiz," diyor diğerlerine. "Barış için bastıran oydu." Bakışları arabaya geri döner. "Görünüşe göre epeyce misafir getirmişsiniz."

Sözlerimi Unseelie'lerden biraz daha az şüpheyile dinleyeceklerini umarak konuşuyorum. "Eğer bir tehlike varsa, kendimizi ve diğer köylüleri savunmaya hazır olmalıyız. Biz sadece yerleşim yerine gidip neler olup bittiğini öğrenmek istiyoruz."

Bir süre daha tereddüt ediyorlar ve sonra Donovan'ın adamı bizi ileriye doğru el sallıyor. "Bölgeyi gözetleyen sınır bölgelerinden insanlar var. Yerleşim bölgesine sadık kalır ve topraklarımıza daha fazla girmezseniz memnun oluruz."

Corwin başını sallar. "Bizim tek ilgilendiğimiz yerleşim yerindeki durum." "Bir baş lordun kendi halkını görmesini engellemeye çalışmak," Biz ilerlerken Corwin'in savaşçıları mırıldanıyor.

Corwin ona sert bir bakış fırlatır. "Aynı durumda bizim yapacağımız gibi temkinli davranıyorlar. Geçmemize izin verdiler. Bizim iyi niyetli olduğumuzu düşünmelerini istiyorsak, onlar hakkında en kötüsünü düşünmekten vazgeçmeliyiz."

Savaşçı üzüntüyle ağzını kapatır. Sonra, seyrek ağaçlar daha da seyrelirken, ilerideki yerleşim yeri görünür hale gelir.

Tüm partimizi saran dehşet dolu şoku hissetmek için herhangi bir bağa ihtiyacım yok. Genç adamın hikâyesini dinlemek başka, sonucu görmek başka bir şeydi. Yaklaştıkça sahneye sessizce bakıyoruz.

Geniş bir moloz yığını köyü boydan boya kat ediyor; tahta parçaları, taş, deniz kabuğu ve diğer yapı malzemeleri çimenlerin üzerine saçılmış. Fae'ler her tarafta toplanmış, bazıları diğerleriyle ilgileniyor: yaralar üzerinde mırıldanıyor, uzuvları inceliyorlar. Bazı yaralıların kıyafetlerindeki kan lekelerini şimdiden görebiliyorum.

Kalp bize yardım etsin, diye mırıldanıyor Corwin, öfkesi dehşetiyle karışıyor. Bunu kimin yaptığını bulduğumuzda...

Yıkıma bakınca, Seelie'lerden hiçbirinin zor kazanılmış ateşkesi bu şekilde bozmayacağından emin olduğumu söylemek isterdim. Ama gerçekten bilmiyorum. Seelie'nin kendilerine saldırdığını, meslektaşlarını suçlamaya çalıştığını gördüm.

suçlar ve hatta onları öldürmek... Sadece baş lordların üçünün de anlaşmalarına bağlı olduklarını ve diğer tüm fae'lerin yöneticilerinin kararına saygı duyacaklarını ummuştum.

"Verik, Frain," diyor Corwin arabayı yerleşim yerinin kenarında durdururken yüksek sesle. "Aramızdaki en güçlü şifacılar sizsiniz, daha fazla bakıma ihtiyacı olan biri var mı bir bakın. Geri kalanınız benimle kalsın."

Bana yardım ediyor ve Unseelie yerleşimcileriyle yüzleşmek için dönüyor. doğruldu, hâlâ yorgun ve üzgün görünüyorlardı ama baş lordlarından birini görünce rahatladıkları belliydi. Corwin'in meslektaşları onun yeteneklerine pek güvenmiyor olabilir ama halkı onun otoritesini tanıyor ve saygı duyuyor.

"Herhangi bir kayıp var mı?" diye soruyor, ileri doğru adım atarak.

Yaralıları yardım eden kadınlardan biri onu karşılamak için hareket ediyor. "Henüz değil ama kafatasını çatlatacak kadar kötü bir darbe alan bir yaralımız var. Neyse ki ana şifacımız saldırıya yakalanmamış ve hasarı onarmak için elinden geleni yapıyor. İyileşeceğini düşünüyor."

Corwin başını onaylarcasına eğiyor. "Küçük bir merhamet. İlk patlamadan bu yana başka saldırılarla karşılaştınız mı?"

Morarmış şakağını ovuşturan bir adam sesini yükseltiyor. "Başka bir şey değil ama başlangıçta yaptıkları yeterince kötü. Bizi onlara güvenmeye, onların bölgesinde gardımızı düşürmeye ikna et ve sonra ilk fırsatta bize saldır..." Hoşnutsuz bir ses çıkarır.

"Anladığım kadarıyla, tam olarak kimin sorumlu olduğunu bilmiyoruz," diyor Corwin, bakışları kendisiyle konuşan iki fae'yi ve etrafında toplanan diğerlerini süzerek. "Bu değişti mi, yoksa hala sadece spekülasyon mu yapıyoruz?"

Kadın kaşlarını çatıyor. "Vahşi curs'lar yapmış olmalı. Burada olmamızdan *pek de* memnun olmadıkları yeterince açık."

Kasabanın içinde hiç Seelie görmüyorum, ancak küçük bir birlik kısa bir mesafe ötedeki tarlada konuşlanmış gibi görünüyor, sadece etrafa göz kulak oluyorlar. Onlara doğru başımı sallıyorum. "Bu grup ne zaman ortaya çıktı?"

"Saldırıdan yaklaşık bir saat sonrasına kadar değil," diye itiraf ediyor kadın. "Ama bu bilmedikleri anlamına gelmiyor."

"Seelie'lerden herhangi biri sizinle konuşmak için yanınıza geldi mi?"

Corwin sorar.

"Hayır. Mesafelerini koruyorlar." Kadın duraklar. "Peki, Bir tanesi şifacıları ihtiyacımız olup olmadığını soracak kadar yaklaştı ama onlara kendi başımızın çaresine bakabileceğimizi söyledik."

"öldürmeyip iyileştireceklerinden emin olamıyorum," diye mırıldanıyor yaralı adam. Corwin yıkıntı boyunca yürüyor, yaralıların her birini kontrol ediyor ve elinden geldiğince endişe ve teselli sözleri söylüyor. topallayarak ilerliyorum. Hiçbir şey bunun nasıl olduğuna dair bir kanıt olarak gözüme çarpmıyor.

ya da bu yıkıma kimin sebep olduğunu.

Enkaz hattının büyük bir kısmını kat etmiştik ki Corwin bir anda durdu. İnsan kulaklarımın algılayamayacağı bir ses yakaladı.

Etrafına bakınıyor ve ben de bakışlarını takip ediyorum. Uzakta Seelie tarzı bir at arabası beliriyor ve hızla yerleşim yerine doğru uçuyor. İçimi bir endişe kaplıyor.

Sonra aracın baş tarafında bir figür ayağa kalkıyor, onun görüntüsü tüm yeni endişelerimi silip süpürüyor. Ağustos ayındayız.

Etrafımdaki Unseelie'aynı tepkiyi vermiyor. "Bu piçler şimdi ne istiyor?" diyor içlerinden biri kısık bir sesle.

"Muhtemelen yardım teklif ediyormuş gibi yapıp dertlerimizle övünecek," diye mırıldanıyor bir başkası.

Sertçe yutkunuyorum. Kurmayı başardığımız barış zaten sallantıdaydı. Burada her ne olduysa, bu olay onu tamamen bozmaya yetmiş olabilir. Her şeye sıfırdan mı başlayacağız?

Onlar ne isterlerse düşünebilirler ama ben Seelie'ye, özellikle de bu adama ne kadar inandığımı göstermekten korkmuyorum. "Yardım etmek için burada," diyorum sesimi yükselterek ve daha fazla homurdanma duymayı beklemeden arabayı karşılamak üzere yola koyuluyorum.

Ağustos

Hangisinin yüreğimi daha çok burktuğundan emin değilim: Unseelie yerleşiminin en yakın kenarı boyunca uzanan birkaç binanın harabesi mi yoksa arabayı durdurduğumda bana sabitlenen bakışların çoğundaki açık düşmanlık mı? Unseelie yerleşiminden aldığımız rapor pek *iyi* değildi ama yine de bu kadar büyük bir yıkım görmeyi beklemiyordum.

Talia çoktan topallayarak tarladan bana doğru geliyor. Corwin'le birlikte gelmiş olmalı, onun peşinden gitmeden önce birkaç kış fae'siyle konuştuğunu görüyorum. Arabadan atlıyorum, yanımda getirdiğim iki savaşçıya beni takip etmelerini ama yanlarımda kalmalarını işaret ediyorum ve onu yarı yolda karşılamak için acele ediyorum.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyorum, parlak saçlarını karıştırma ya da daha da iyisi onu kucaklama isteğime direnerek. Unseelie seyircilerimizin, en azından bazıları onun baş efendileri için ne anlama geldiğini biliyorken, bu sevgi gösterisine nasıl tepki vereceklerinden emin değilim. Omzunu hafifçe sıkmakla yetiniyorum.

Talia bana gergin ama rahatlamış bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Duyar duymaz geldik. Bu korkunç bir şey. Nasıl olduğu hakkında kimsenin bir fikri yok gibi görünüyor."

"Ben de bunu anlamaya çalışmak için buradayım. Donovan ve Celia'nın kendi adamlarının soruşturma yaptığını tahmin ediyorum."

Talia başını sallar. "Sınırı geçerken Donovan'ın bazı adamlarıyla karşılaştık..." Sesi gerginleşiyor. "Onlar daha çok

Yaz diyarını Unseelie'lerden korumak, Unseelie'leri burada onlara saldıranlardan korumaktan daha iyidir."

Pek şaşırmadım ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Şu anda üzerinde otorite sahibi olduğum tek kişi yanımdaki iki adam. Talia'nın yanından geçip yerleşim yerine doğru bakıyorum. "Sanırım daha yakından bakıp ne yapabileceğimi görsem iyi olacak."

"Pek sıcak karşılanmayabilirsiniz," diyor Corwin bize ulaştığında. "Halkım saldırının yaz fae'leri tarafından yapıldığına inanıyor."

Ses tonunda herhangi bir suçlama olmamasına ve bu olasılığı zaten düşünmeme rağmen içgüdüsel olarak kıllanıyorum. Ses tonumun eşit kalmasını istiyorum. "Buna dair bir kanıt bulan oldu mu?"

"Hayır," diyor Talia kollarını ovuşturarak. "Ama böyle düşünmeleri anlaşılabilir, değil mi? Yaz ve kış fae'leri uzun zamandır pek de dostça davranmıyorlar."

Corwin köye doğru bir bakış atar, ağzı sıkı bir çizgi halindedir. "Ve eğer halkımın kendi çabalarını sabote ettiğini öne sürmüyorsanız -ve yoldaşlarının hayatını riske atan başka kim olabilirdi?"

Talia hareketsiz kaldığında, meslektaşlarından bazılarının sırf bizi suçlayabilmek için böyle kötü niyetli bir şey düzenlediklerini söylememin makul olup olmayacağını tartışıyorum. Bakışları bana kayıyor ve gözleri açılıyor. "Başka bir seçenek daha var, değil mi? Dünyadaki tek Fae siz değilsiniz. Kısa bir süre önce bazı Murk'lar Aerik'in bölgesine saldırmamış mıydı?"

O olayla bu olay arasında asla bağlantı kurmazdım ama Talia ne kadar farklı olduklarını görmek için orada değildi. Kalp'i küçümseyen farelerin gücünün genel olarak ne kadar zayıf olduğunu anlamıyor.

"Bu önemsiz bir eşek şakasıydı," diyorum, "sadece bir muhafız onları yakaladığı için ölümcül hale geldi. Birkaç binayı havaya uçurmak... O haşaratın çoğunun *bir* binayı yıkacak güce sahip olduğundan bile emin değilim."

Talia çenesini kaldırır. "Bu tür bir düşünce Syllas'ın yarasını nasıl aldığını açıklıyor. Murkların en azından birkaçının güçlü büyülerini var. Ve eğer çoğunlukla yaramazlık yapmak ve kaosa neden olmak istiyorlarsa, yeni ateşkesimizi bozmak bunu yapmak için mükemmel bir yol olmaz mı?"

Düşündüm de, olabilirdi. Corwin'e dönüyorum. "Halkınız son zamanlarda Murk'la herhangi bir sorun yaşadı mı?"

Corwin bir an düşünür. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama lanet ve azalan nüfusumuz genel olarak çok daha kaotik zamanlara yol açtı. Arada sırada onların sorumlu olduğunu fark etmediğimiz sorunlar çıkarıyor olabilirler."

Talia onun kolunu kavrar. "Peki ya Lakeshine'daki o yaratıklar? Kimse neden o kasabayı hedef aldıklarını anlayamadı, değil mi?"

Ona çarpık bir gülümseme veriyor. "Fare değiştiricilerin neden onu hedef almak istediklerinden ben de emin değilim. Ama sanırım net bir nedene ihtiyaçları yok. Genellikle ellerinden geldiğince karışıklık çıkarmaktan zevk alırlar."

"Bunu tespit etmek yeterince kolay olmalı," diyorum. "Saldırı sadece birkaç saat önce gerçekleşti. Suçlular en azından küçük bir koku izi bırakmışlardır. Etrafta fareler varsa, onların kokusunu alırız." Adamlarıma işaret ediyorum. "Yerleşimin etrafında geniş bir tur atın, burunlarınız yere baksın, Murk'a dair herhangi bir ipucuna karşı tetikte olun."

Kurt formuna sıçrarlar ve zıt yönlerde doğru koşarlar. Talia kendine sarılır. "Ya hiçbir şey bulamazlarsa? Eğer barışı bozmaya karar veren Seelie'lerden biriye, kim olduğunu bulabilecek misin?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu daha zor olacak. Etrafta bizden çok var ve günlerdir inşaatı denetlemek için yerleşim yerine gidip geliyoruz. Hayvanın özünü koklamak başka bir şey, onu belirli bir bireye indirgemek başka bir şey. Ama bulabileceğimiz başka tür kanıtlar da var. En iyisi ben de katılayım ve ne bulabileceğime bir bakayım."

Onlardan uzaklaşıyorum ve vardiyanın üzerimden geçmesine, uzuvlarımı esnetmesine ve duyularımı daha da keskin bir uyanıklığa getirmesine izin veriyorum. Ilık esintinin kürkümü yalamasıyla yola koyulduğumda, içimi kaplayan belirsizlikler yok oluyor. Bir kurt olarak her şey daha basit geliyor.

Hâlâ emin olduğum bir şey varsa o da bu işin aslını bir an önce öğrenmem gerektiğidir. Kırılğan barış buna bağlı - Unseelie'ye bağlıyken

Talia'yla herhangi bir ilişki sürdürme şansımız buna bağlı. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım, bu yaz fae'lerimi göreve çağırmak anlamına gelse bile. Yerleşimin etrafından dolanırken, tüm o bina sırasını patlatan büyüün batıdan gelmiş olması gerektiğine çabucak karar verdim. Büyüyü her kim yaptıysa gözden uzak kalması gerekiyordu. O yöndeki en yakın orman parçasına doğru ilerliyorum, yaklaşık yarım mil ötede, her ihtimale karşı ilerlerken otların kokusunu alıyorum. Hiçbir şey burayı çiğnememiş. Seelie ayakları hariç.

Ağaçlara ulaştığımda, hem daha derin ve iyice nefes almak hem de kulaklarımı hareketlere karşı tetikte tutmak için yavaşlıyorum. Failin tespit edilmemek için olay yerinden kaçtığını tahmin ediyorum ama bu bir garanti değil.

Ormanın zengin, canlı kokularını içime çekerek ağaçların arasında dolanıyorum. Arada bir kurt kokusu alıyorum ama hayatımda sadece birkaç kez rastladığım o keskin fare kokusu yok. Bu bölgede kuzgunlardan da eser yok.

O zaman kendi baş efendilerine karşı dönen kendi halkım mıydı? Bu düşünceyle dudaklarım dişlerimden geriye kıvrıldı.

Hareketle birlikte duyularıma daha yoğun bir koku dalgası yayılıyor - ve aklıma tam da bu noktadaki orman kokularının biraz *fazla* zengin olduğu geliyor. Duraklıyorum, yavaşça bir nefes alıyorum ve sonra bir tane daha, sinirlerim alarma geçiyor.

Aldığım kokular beklediğim türden kokular, ama doğal olmayan bir şekilde güçlü bir yanları var, sanki birilerinin algılanmasını istemediği farklı bir kokuyu örtmek için geliştirilmiş ya da doyurulmuşlar gibi...?

İnsan formuma geri dönüyorum, böylece kendi büyümden birkaç kelime söyleyebiliyorum. Havada kaldığından şüphelendiğim büyüye karşı yankılanıyorlar. Birkaç hece daha söyleyip elimi bir kez daha sallayarak, alanı kaplayan büyüü yok etmeyi başarıyorum. Sonra kurt ayaklarımın üzerine düşüp bir nefes daha alıyorum.

Tüylerim diken diken oldu. İşte orada. Kötü adamların izlerini örtme çabalarının üstesinden gelindiği için zayıf ama inkar edilemez: Murk'un karıncalı tadı.

Şu uyuz haşaratlar. Etrafımda giderek genişleyen daireler çiziyorum ama kaç tanesinin bu işe karıştığını ya da buradan nereye gitmiş olabileceklerini söyleyemiyorum. Olay yeterince yakın bir zamanda gerçekleşti ve varlıklarının tüm izlerini silemeyecekleri kadar uzun süre bu noktada durdular, ancak bu sadece en zayıf iz.

Lanet olsun onlara. Kuzgunların burunlarının bu kokuyu alıp kanıt olarak kabul edeceğinden bile emin değilim. Ben daha fazlasını ararken bile hızla kayboluyor.

Ama Murk gerçekten de bu şakayı yapıp sonra da yarattıkları kaosu izlemeyi beklemeden bölgeden ayrılır mıydı? Whitt'in dans ve alkolle eğlendiği gibi onlar da yaramazlıklarıyla eğlenmeyi severler. Bu özellikle vahşi "şakanın" sonucunu bilmek istemezler miydi?

Ama hiç iz bırakmamışlarsa onları nasıl bulabilirim ki? Kemirgen özünün peşine düşmek için daha fazla büyü gönderebilirim ama yakınlarda değillerse, büyü onlara değdiği anda kaçacaklardır.

Kafamda bir fikir parıldıyor. Gerektirdiği şey yüzünden neredeyse reddediyordum ama sonra kendimi dönmeye zorluyor ve yerleşime doğru geri koşuyorum. Eğer Talia Unseelie'lerden birinde bir eş bulabilirse, o zaman biriyle birkaç dakikalığına birlikte çalışmayı başarabilirim. Ve eğer baş efendi iyilik isteniyorsa, bunu söyleyebilir.

Corwin tarlanın kenarında çömelmiş, patlamanın ilk eve isabet ettiği yeri inceliyor. Kurt formunda ona doğru hücum ettiğimde biraz geriliyor ama kendini tutuyor. Talia beni görünce aceleyle yanıma geliyor ve tam ben yer değiştirmişken bize ulaşıyor.

"Murk'tular," diyorum alçak bir sesle. "Batıdaki ormanda kokularının küçük bir parçasını yakaladım. Çabalarının sonuçlarına göz kulak olmak için bölgede kalmış olabilecek herhangi birini yakalayıp yakalayamayacağımızı görmek istiyorum."

Baş Lord'un gözlerinde bir an şaşkınlık belirir ve ardından çenesi sertçe kapanır. "Suçluyla birkaç kelime konuşmayı ben de çok isterdim. Onları nasıl bulmamızı önerirsiniz?"

Etrafımızdaki manzarayı işaret ediyorum. "Birkaç mil içindeki herhangi bir Murk'un varlığını tespit edecek bir arama büyü gönderebilirim. Ama onlara ulaştığında bunu hissedecekler. Ben büyüyü yaparken senin de gökyüzüne çıkmanı öneririm, böylece haşarat kaçmaya başladığında onları izleyebilirsin. Sanırım büyüye, onlara dokunduğunda onları geçici olarak aydınlatacak bir unsur ekleyebilirim, böylece onları fark etmek daha kolay olur."

Corwin tereddüt bile etmez. "Elbette," diyor. "Kuzeyden güneye doğru bir tarama yap, böylece her seferinde odaklanabileceğim daha küçük bir alan olur. Hazır olduğunuzda bana işaret verir misiniz?"

Başımı sallıyorum ve o da havaya fırlıyor, güçlü kanatlarını çırparak bir anda büyük, mavi-siyah bir kuzguna dönüşüyor. Daha önce bu tüylü form hakkında pek düşünmemiştim ama şimdi uçmanın oldukça kullanışlı bir yetenek olduğunu kendime itiraf etmek zorundayım.

"Burada beklemeni istiyorum," diyorum Talia'ya. "Murk'lar köşeye sıkıştıklarında saldırganlaşırlar."

En yakındaki zarar görmemiş binanın sığınağına geri çekiliyor ama oradan izliyor. Corwin gökyüzünde daireler çizene kadar bekliyorum ve sonra gözlerimi kapatıp yapmak istediğim büyüye konsantre oluyorum.

Güçlerimi hiçbir zaman bugün istediğim kadar genişletmedim, ama ne kadar çok alanı kaplayabilirsem, fareleri yakalama şansım o kadar artar.

Corwin'in önerdiği gibi, enerjiyi önce kuzeye, gidebildiği kadar uzağa itiyorum. Nefesimin altında mırıldandığım kelimelerle, farelerin kokusuna dair hatıralarımı büyüye katıyorum. *Bul onu. Parıldamasını sağla.*

Büyünün arazide dalgalandığını sadece belli belirsiz hissediyorum. Göğsüm çok ince gerilmiş olmanın zorlamasıyla ağrımaya başladığında, onu sola doğru çekiyorum ve elimden geldiğince istikrarlı bir şekilde karaya doğru sallıyorum. Arıyorum, arıyorum, ikinci bir rüzgâr yakaladığımda kendimi daha da uzağa uzatıyorum-

Başarının sarsıntısı bana çarptığı anda, Corwin aşağıdan bize ulaşacak kadar yüksek bir vıraklama sesi çıkarıyor. Gözlerimi açtığımda çoktan dalışa geçmişti - kokuyu aldığım ormanın ötesindeki bir noktaya doğru. Kurdumu adımlarımın ortasında bırakarak ileri atılıyorum.

Pençelerim toprağı dövüyor. Zihnimin gözünde kuzgunun tam olarak nereye düştüğünü görüyorum. Şeytanla tek başına mücadele etmesine izin veremem. Burası lordumun diyarı, bu benim sorumluluğum.

Tıpkı daha önce büyü yeteneklerimi zorladığım gibi kaslarım geriliyor. Kendimi daha da hızlı ileri atıyorum, yer ayaklarımın altından kayıp gidiyor. İleriden bir başka yırtıcı çığlık yükseliyor.

Ayaklarımın altına saçılan dallara ve çakıl taşlarına aldırmandan ormanın içinden geçip diğer tarafa fırlıyorum. Çimenli bir düzlüğün uzak ucunda dar kayalardan oluşan bir küme duruyor. Aralarında karanlık kanatların parıltısını yakalıyorum.

Corwin'i kanatlı bir adam suretinde, dikenli saçlı bir kadını yere mıhlarken bulmak için o mesafenin geri kalanını hızla geçiyorum. Kadın ona dişlerinin arasından tıslıyor. Fare kokusu burnumu tıkıyor.

Onun yanına sıçrayarak aynı anda yer değiştiriyorum ve kılıcımı çekiyorum. Kılıcımı kadının boğazına götürdüğümde irkilmedi bile, ama Corwin'e karşı mücadele etmeyi bıraktı.

"Yalnız mı hareket ettiniz, yoksa burada arkadaşlarınız var mı?" diye sordum. "Neredeler?"

Murk kadını düzensiz bir kahkaha atıyor. "Ooh, bizden daha çok var. Sadece bekle."

"Bu gerçek bir cevap değil. Bana kimin sorumlu olduğunu söyle-"

Talebimi tamamlayamadım bile. Corwin kılıcımın yerinde olduğunu görünce elini biraz gevşetmiş olmalı ve Murk kadını

Hayatına değer veriyor. Parmaklarını avucuna vuruyor ve bir enerji akımı vücuduna çarparak kasılmasına neden oluyor.

Gözleri donuklaşır, dudakları gevşekçe ayrılır. Birkaç saniye içinde, gevşek bir kabuktan başka bir şey değildir.

Corwin gözlerini dikmiş ona bakıyor. "Ne-nasıl-"

Dişlerimi gösteriyorum. "Üzerinde bir intihar büyüğü vardı. Kalp'e de bu şekilde meydan okuduklarını duydum; kapana kısılmaktansa ölmeyi tercih ederlerse kullanabilecekleri bir tetikleyiciyle birbirlerine büyü yapıyorlarmış."

Nefesimin altında hırıldayarak söylediğim birkaç kötü sözle kendimi ondan uzaklaştırıyorum. Unseelie yerleşimine kimin saldırdığını biliyoruz, ancak fail her şeye rağmen kendi şartlarıyla bizden kaçmayı başardı.

Talia

Normalde Hearth by the Heart'a dönmüş olmak beni rahatlatırdı. Ama Sylas'ın çalışma odasının tanıdık ve sıcak atmosferinde dört adamım ve her zamanki koruyucum Astrid'le çevrili olsam bile sinirlerim geriliyor.

Karşı karşıya olduğumuz tüm tehditler hakkında oldukça iyi bir fikrim olduğunu sanıyordum.

Meğer hiç hesaba katmadığım büyük bir sorun varmış.

Whitt, yerleşik raflara yaslanmış tipik pozunda durduğu yerden, "Bundan hoşlanmadım," diyor. "Yerleşimin inşaatı daha yeni bitmişti. Büyük bir duyuru yapmadık. Murk'un, bırakın önemli bir hedef olmasını, varlığından bile haberdar olması için ne kadar yakından izliyor olması gerekirdi?"

Astrid ağırlığını kapının yanında kaydırarak, "Bunun sadece şans eseri olması da mümkün," diye ekliyor. "İçin iyi şans, bizim içinse kötü şans, içlerinden biri yeni köye rastladı ve oraya saldırarak pek çok fae'yi üzebileceğini düşündü."

Alt dudağımı kaşımaktan kendimi alamıyorum. "Genelde bu kadar büyük 'şakalar' yapmazlar, değil mi? Anlık bir şeymiş gibi gelmiyor."

"Katılıyorum." Sylas masasının arkasında oturduğu yerde parmaklarını dikleştiriyor, kaşları çatılıyor. Önce sandalyemin yanında nöbet tutar gibi duran August'a, sonra da yanımdaki koltukta oturan Corwin'e bakıyor. "Yakaladığın fareden işe yarar bir şey çıkaramadın mı?"

August özür dileyen bir yüz ifadesiyle başını sallar. "Öldürme büyüsünü çok çabuk etkinleştirdi. Üzerinde hiçbir kanıt yoktu. Büyüden herhangi bir şekilde sorumlu olup olmadığını bile bilmiyorum - üzerinde gerçek bir isim işareti yoktu. Sanırım farklı türde bir büyü de olabilir. Murk'un Kalp'ten kazıyıp çıkardığı küçük kutsamaları nasıl çarpıtabileceğini kim bilebilir?"

"Bize söylediği tek şey belirsiz de olsa oldukça kaygı vericiydi," diyor Corwin, odadaki tek Unseelie olduğu halde görüş bildirdiği için sesi biraz temkinli çıkıyor. "Belki de sadece bizi tedirgin etmek için yapılmış boş bir tehditti ama hoşumuza gitmeyecek daha fazla planları olduğunu ima etti."

Astrid küçümseyici bir of çekti. "O haşaratın ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmezdim. Eğer kafamızı karıştırmak ve dikkatimizi dağıtmak için bir fırsat görseydi, gerçeği umursamadan bunu değerlendirirdi."

"Murk yalan söyleyebilir o zaman?" diye sordum.

"Hepimiz yalan söyleyebiliriz," diyor Whitt. "Sadece çoğumuz Kalp ile olan bağımıza, bunu yaparak ona zarar verme riskini göze alamayacak kadar değer veririz. Murk'un bu konuda daha az endişesi var. Gerçi bu seferkinin sözlerindeki muğlaklık yine de düpedüz yalan söylemekten kaçınmış gibi görünüyor."

Corwin başını sallar. "Neyi beklememiz gerektiği konusunda kesinlikle kesin bir şey söylemedi."

Peri dünyasında geçirdiğim aylardan sonra bile - Aerik'in beni esir tuttuğu ve burayı onun tek odasından başka bir yerde görmediğim zamanı da sayarsak yıllar sonra - fare değiştiren fae'ler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Astrid'e işaret ediyorum. "İnsanların tüm farklı fae'l hakkında söylediklerini söylediğin o tekerleme neydi?"

Dudakları çekik bir gülümsemeye dönüşüyor. Kelimeleri hafif alaycı bir tonda okuyor.

"Yazın kurtları, kışın kuzgunları
Yaşadıkları yerde güvenli bir sığınak
bulamazlar. Ama en çok Murk'un
farelerinden çekinirler, gizlendikleri
her yere kin tohumları ekerler."

Midem düğümleniyor. "Sanırım inşa etmeye çalıştığımız barışı bozmaktan daha kindar bir şey olamaz." Bu Murkların ateşkesimizi bozmaya çalışmaya devam edecekleri anlamına mı geliyor?

Sylas çenesini ovuşturuyor. "Ölümlüler daha kolay hedef oldukları için genellikle bu kini insanlar arasında ekmeyi tercih ettiler. Ancak son birkaç hafta içinde Murk'larla on yıllar öncesine kıyasla çok daha önemli olaylar yaşadık. Belki de insan kurbanlarından sıkıldılar ve daha büyük bir meydan okumaya ihtiyaç duyduklarına karar verdiler."

"Düşünmüyorsun-" Etrafımdaki çok daha deneyimli fae'lerden hiçbiri bunu önermemişken bunu önermek kendimi aniden gülünç hissettiriyor ama devam etmekten kendimi alamıyorum. "Sizden hoşlanmıyorlar ve sizi huzursuz etmek istiyorlar. Lanetler-"

Whitt homurdanıyor ve Murk'un düşmanlığıyla doğrudan karşılaşmış olan Sylas bile başını sallıyor. "Bu ölçekte bir büyü, Kalbe yakın yaşayan Seelie ya da Unseelie bir ev sahibi için bile inanılmaz bir başarı olurdu. Bu, o köydeki yıkımın binlerce kat ötesinde bir büyüklük sırasındır, ki bu da genellikle fare değiştiricilerden gördüğümüzden daha büyük bir çabaydı. Ama..." Alnı çatlıyor. "Lanet sınırın her iki tarafında da bizi vurdu. Murkları da etkilemiş olması muhtemel."

İçimi saran bir ürpertiyle onun gerekçesini hemen anlıyorum. "Onları eskisinden daha fazla harekete geçiren şey bu olabilir, tıpkı Unseelie'nin lanet versiyonunun sınır boyunca yaptıkları baskınları yönlendirmesi gibi."

Corwin'in sıçanlarla bağlantılı bir lanete bağlı olduğu düşüncesi beni tiksindiriyor. Bu düşünce benim de tüylerimi diken diken ediyor. Eğer olan buysa, benim de bu lanetin iyileştirilmesiyle ilgili olduğumu öğrenirlerse, beni çağırmaya çalışırlar mı?

Onlara yardım etmek ister miydim? Kış Fae'leri Seelie'lere sadece birkaç on yıldır saldırıyordu, ondan önce de binlerce yıl barış vardı. Murk'lar her zaman "kin ekiyorlardı." Onlar hakkında öğrendiğim her yeni şeyle birlikte, onlarla daha az iş yapmak istiyorum.

Whitt küçümseyici bir hareket yapar. "Doğru olsa bile bu bilgiye ulaşmamıza izin vereceklerinden şüpheliyim. Sadece bildiklerimizle çalışabiliriz."

"Sebepleri ne olursa olsun, Unseelie yerleşimini bir daha rahatsız etmeyecekler," diyor August, biraz daha dik durarak. "Şu anda tüm o bölgede devriye gezen nöbetçilerimiz var, farelerden herhangi bir iz var mı diye bakıyorlar."

"Peki ya yıkılan binaların onarımı?" Sylas soruyor.

Corwin, "Halkım bunları kendileri görmek istedi," diyor. "Seelie'nin teklif ettiği yardımı takdir ediyorum, ama... duygular hâlâ biraz ham ve Murk'un suçlu olduğunu duymuş olsalar bile, sarsılmaları zor"

ilk şüphelerini hemen giderdiler. Eminim ki planlarımızın geri kalanı engellenmeden ilerlediğinde gerginlik tekrar azalacaktır."

Sylas başını eğiyor. "Umarım bu doğrudur ama çekingenliklerini anlıyorum. Bu kadar çabuk geldiğiniz ve faili bulmak için August'la birlikte çalıştığınız için teşekkür ederim." Pencereye doğru bakar. Dışarıda gökyüzü kararıyor, gün batımının mor sisi soluyor. "Topraklarımızı yeterince iyi koruyamadığımız için günün büyük bir kısmını kaybettiniz. Kaybınızı telafi etmek için Talia'nın ziyaretini bir gün uzatmanıza izin vermemin adil olacağını düşünüyorum, tabii bu ikiniz için de uygunsu."

Aramızdaki bağ sayesinde Corwin'in ruhunun sıçrayışını hissediyorum. Kalbim acı tatlı bir mutlulukla çarpıyor. Sylas'ın cömert davranması, Corwin'in yanındaki hak iddiasını onurlandırması içimi ısıtıyor ama aynı zamanda onun ve buradaki diğer sevdiklerimin yanında olmaktansa kış diyarında olmayı tercih ettiğimi düşünmesini de istemiyorum.

Corwin'in bahsettiği ortak kale neden şimdiden inşa edilemiyor? Artık nerede olacağım konusunda pazarlık yapmak yok; hepimiz için yuva olabilecek bir alana sahip olmak var.

Corwin karşılığında başını eğerek, "Buna minnettarım," diyor. *Talia mı? Bu durumda töreni düzenlemek için hala zaman olmalıdır.*

Evet, bunu istiyorum, ama burada etrafımda diğer sevgililerimle otururken, bu düşünce aniden bunaltıcı geliyor. Birkaç gün içinde geri dönüp bağlılığımın onayının çoktan kesinleştiğini açıklayamam. Hazırlıklı olmalılar ve Corwin'in niyetinin ne kadar cömert olduğunu da bilmeliler.

"Bu çok mantıklı," diyorum Sylas'a. "Teşekkür ederim. Ama yine de geri dönmeyi dört gözle bekleyeceğim." Sonra Corwin'e sessizce, *"Ve gitmeden önce, sanırım onlara bağı onaylayacağımı söylemeliyim... Ortak kale hakkındaki fikrini onlarla da paylaşabilir miyim, yoksa yapılabileceğinden daha emin olana kadar beklemek ister ?*

Corwin tereddüt ediyor ama bunun temelde Sylas'ın onaylayıp onaylamayacağı konusundaki gerginlikten kaynaklandığını hissediyorum, fikrin peşinden gitme konusundaki isteksizlikten değil. *Ne olursa olsun sihrimizi bir araya getirene kadar neyin mümkün olduğunu bileceğimizi sanmıyorum. Belki de ilk olarak benim teklifimden bahsetmen senin için daha iyi olur, böylece onların tepkisini ölçebilirsin. Bunun için size biraz mahremiyet verebilirim.*

Ayağa kalkıyor ve uzanıp saçlarımı kısa bir süre okşuyor. "Sanırım gitmeden önce eşimin seninle konuşmak istediği bir şey var." Benimle buluşuyor

Gözler. "Bu bölgenin doğal harikalarını takdir edeceğim. Gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin."

O dışarı çıkarken Astrid geri kalanımıza göz gezdiriyor. "Nedense bunun tüm kadronun katılmasını gerektirmeyen bir tartışma olacağı hissine kapılıyorum."

Dudaklarım beklenmedik bir gülümsemeyle seğiriyor. "Öyle değil."

Sylas kuru bir sesle, "Belki de onur konuğumuza göz kulak olabilir ve meslektaşlarımla anlık düşmanca eğilimler göstermediğinden emin olabilirsiniz," dedi.

Astrid ona küçük bir selam verip dışarı çıkıyor ve Seelie adamlarımla üçü de dikkatlerini bana yöneltiyor.

"Neler oluyor Talia?" Whitt soruyor, mavi gözleri niyetli, sesi nazik. Birdenbire zaten tahmin ettiğinden emin oldum - en azından haberimin ilk kısmını.

Hepsi benden çok uzakta. Ayağa kalkıp elimi uzatıyorum ve onlar da hiç sorgulamadan beni çevrelemek için harekete geçiyorlar. August'un sırtıma dokunuşuna yaslanıyorum, Whitt'in elini kavriyorum ve diğer kolumu Sylas'inkine dolayarak onları daha da yakınıma çekiyorum. Vücutlarının sıcaklığı ve birleşik, vahşi kokuları etrafımı sarıyor.

Basitçe zorundayım. "Corwin ile aramızdaki ruh bağına teyit edeceğim."

Etrafımda toplanan adamları saran gerginlikte hata yok. Aceleyle devam ediyorum. "Bu hâlâ hepinizi istemediğim ya da yaz diyarının bir parçası olmak istemediğim ya da buna benzer bir şey istemediğim anlamına gelmiyor. Sadece bu konuyu havada bırakmanın kimseye faydası olacağını sanmıyorum ve artık Corwin'den eminim - kesinlikle ikimizi de bu bağı *koparmanın* bize yapacağı şeylere maruz bırakmak istemiyorum... Ve sanırım Unseelie arasında resmi bir pozisyona sahip olmak bir uzlaşma bulmayı kolaylaştıracaktır."

"Bu nasıl, aşkım?" Sylas soruyor, sesi her zamankinden biraz daha hırçın. Parmaklarını yanağımda gezdiriyor, bu hareketinde kızgınlık ya da öfke belirtisi yok.

"Corwin, dördünüzle de hemen hemen her zaman birlikte olabilmem için bir şeyler ayarlayabileceğimizi düşünüyor. İşin sihir kısmı biraz zor gibi görünüyor ama biraz araştırma yapmış, bir şans vermeyi kabul edersen detayları daha iyi açıklayabileceğinden eminim." Nefesimi tutup dostumun bana ortak kale planıyla ilgili anlattığı her şeyi gözden geçiriyorum - nasıl

ve nerede inşa edileceğini, bunu kendi meslektaşlarına nasıl açıklayacaklarını.

Seelie adamlarım sessizce ve düşünceli bir şekilde dinlerler. Sözlerimi bitirdiğimde, birkaç saniye sessiz kalıyorlar. Gergin bir sabırsızlık içimi kaşındırıyor. "Siz ne düşünüyorsunuz?" Dürtmeden edemiyorum.

August başımın üzerinden Sylas'a bakıyor. "Gerçekten işe yarayabilir mi?" Sesindeki umutlu tını endişemin bir kısmını eritiyor.

Sylas başını öne eğdi ama dudaklarına küçük bir gülümseme değdi. "Ben kendim araştırmadım ama Corwin vicdanlı bir adama benziyor. Bulduğu tüm kanıtlar bunun mümkün olduğunu göstermeseydi bu konuyu gündeme getireceğinden şüpheliyim. Kesinlikle *olmaması* için bir neden düşünemiyorum."

Göğsümde baş döndürücü bir kabarcıklanma hissi yükseliyor. "O zaman denemek ister misin? Çok şey istediğimi biliyorum-"

Sylas omzumu kavradı. "Öyle değil, Talia. Bizim için yaptığın onca şeyden sonra olmaz. Bizim için bu kadar değerliyen olmaz. Diyarlar arasında düzenli temas kurmak her iki halk için de faydalı olacaktır, bu yüzden bencillik sayılmaz. Aramızda var olan gerginlikler nedeniyle böyle bir anlaşmanın uzun vadede nasıl sonuçlanacağını bilmek zor, ancak denemeye fazlasıyla değer olduğunu söyleyebilirim."

Diğer ikisine bakıyor. Whitt şakağını öpmek için başını eğiyor. "Eğer ruh ikizi eşin böyle bir plan yaptıysa, bu beni sadece onun sana layık olduğuna ve bizim de ona güvenip işbirliği yapmamıza layık olduğuna ikna eder. Böyle bir teklifte bulunmak zorunda değildi."

August, "Senin yanında kalmanın bir yolu varsa, bunu kabul edeceğimi biliyorsun, tatlım," diye mırıldanıyor. "Ben sadece-" Başını sallayarak sözünü kesiyor. "Bunu . Kurtlar ve kuzgunlar kısa bir süre için anlaşmazlığa düşmüş olabilir ve hiçbir zaman çok iyi arkadaş olamamış olabiliriz ama bu değişebilir."

Sanki kesin konuşmaktan çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir hali var ama belki de umabileceğim en iyi şey budur. *Fikrini beğendiler*, diyorum Corwin'e, diğer adamlarımın her birini sırayla kendime çekip onlara hızlı bir veda öpücüğü verirken. *Denemeye istekliler. Onlarla şimdi konuşmak ister misin?*

Cevabında bir rahatlama ve minnettarlık hissi var. *Sanırım bugün aklınızda yeterince şey var ve karara varmadan önce katkıda bulunan faktörleri biraz düşünmelerine izin vermek en iyisi olabilir-*

Yapıyorum. Ama onlara, kalışınızın sonunda sizi buraya getirdiğimde bu konuyu daha detaylı tartışacağımızı söyleyebilirsiniz. Seninle kalenin önünde buluşuruz.

Sözlerini Sylas'a aktarıyorum, o da beni uğurlamadan önce çenemi son bir kez okşuyor. Bütün gün hissetmediğim bir hafiflikle aşağıya iniyorum ve merdivenlerin hemen ötesinde mutfaktan çıkan Harper'a neredeyse çarpıyorum.

"Talia!" diyor, aşırı iri gözleri her zamankinden daha da kocaman açılarak ve ben cevap veremediğim bir hafiflikle aşağıya iniyorum ve merdivenlerin hemen ötesinde mutfaktan çıkan Harper'a neredeyse çarpıyorum. "Bir şeyin yok. Unseelie yerleşiminde bir saldırı olduğunu duydum ve birisi senin Corwin'le birlikte orada olduğunu ve Murkların sorun çıkardığını söyledi..."

Şaşkın bir kahkahayla ona tekrar sarılıyorum. "Murk'lerden hiçbirini görmedim bile. Saldırı gerçekleştikten birkaç saat sonra geldik. Oldukça korkunçtu ama ben gayet iyiyim."

"Ah! Gerçekten çok net detaylar alamadım." Harper utangaç bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Yine de iyi olmana sevindim. Şimdi burada mı kalıyorsun, yoksa...?"

O kadar hevesli görünüyor ki cevabım bir tutam suçluluk duygusuyla birlikte geliyor. "Hayır, aslında Sylas'la durumu konuşmak için uğradık ve şimdi kış diyarına geri dönüyorum. Corwin beni bekliyor." Bir ilham kıvılcımı ağzımdan daha fazla kelime çıkmasını sağlıyor. "Ama bağı kabul edeceğim, birkaç gün içinde bir onay töreni olacak. Belki görmek için kış diyarına geri gelmek istersin?"

Bilmediğim bir kuralı çiğnemediğimi umarak sorarken Corwin'i bağlantımız aracılığıyla dürtüyorum ve o da şaşkın ama coşkulu bir tepki veriyor. *Bu bir kutlama anı. İstedığınız misafiri.*

Harper ellerini birbirine vurur. "Gerçekten mi? Evet, elbette. Orada bizim sürüden biri olmalı, değil mi? Ve bırakın Unseelie törenini, daha önce hiç onay töreni görmemiştin."

Bu ihtimal o kadar heyecanlanıyor ki kendimi ona gülümserken buluyorum. "Harika. Tam olarak nerede ve ne zaman olacağını öğrendiğimde, bir mesaj göndereceğim." Belki Seelie adamlarımı da davet etmeliyim - yoksa bu garip mi olur? Sylas'ın bu kadar sorumluluğu varken böyle bir yolculuk için yaz diyarını terk edebilirler mi?

Sanırım işin içinde ne olduğunu öğrendikten sonra onlara sormaktan zarar gelmez. Harper'a veda ediyorum ve Corwin'le buluşmak için acele ediyorum ki o da ayarlamaları yapabilsin.

Sınıra doğru yürürken, Unseelie baş lordu elimi tutup parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. *Bu olayın birlikteliğimiz için duyduğun hevesi azaltmamış olmasına sevindim.*

Hiç de değil, derim. Aksine, seni ve August'u Murk'ü birlikte ele alırken görmek, tüm resmi işleri hallettikten sonra hepinizi daha sık işbirliği içinde görmeyi ne kadar çok istediğimi düşündürdü.

Yüksek sesle kıkırdıyor ve başparmağını eklemlerimin üzerinde gezdirerek kolumdaki deriyi aydınlatıyor.

Yine de bunun tadını çok uzun süre çıkaramıyorum. Sınırdan geçip kış tarafındaki soğuk havaya girdiğimizde, parıldayan yıldız ışığının altında bir nöbetçi bizi bekliyor.

"Baş Lord Corwin," diyor bana bakmadan. "Baş lord arkadaşlarınız Seelie felaketiyle ilgili acil bir toplantı için Kalp Salonu'nda bulunmanızı rica ediyor."

Corwin ona bakar. "Seelie' felaketi diye bir şey yoktu. Halkım saatler önce buraya dönmüş olmalıydı. Yerleşimimize yapılan saldırının arkasında Murk'un olduğunu açıklamadılar mı?"

Nöbetçi sert duruşunu koruyor. "Öyle olabilir ama Seelie'nin yeminlerini bozmak için onları bu işe bulaştırmadığından emin olamayız lordum. En azından sürüler arasında duyduğum spekülasyonlar bu yönde, eğer söylememde bir sakınca yoksa."

Corwin'in ağzı geriliyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kurtların hiçbirinin haşarat olarak gördükleri fae'lerle ilişki kurmayacağını biliyorum. Unseelie'ler, hatta diğer baş lordlar bile, hiçbir ilgileri olmayan bir suç için gerçekten yaz fae'lerini mi suçlayacaklar?

Talia

"Kimse Seelie'nin bu işin arkasında olduğunda ısrar etmiyor," diyor Corwin ertesi sabah kahvaltıda, yorgun bir ifadeyle. "Sadece kesinlikle işin *içinde olmadıklarını* varsaymak istemiyorlar. Gördüğümüz ve keşfettiğimiz her şeyin üzerinden geçtim ve yaz fae'lerinin Murk'la asla ilişki kurmayacağına dair her türlü belirtiye sahip olduğumu açıkladım, ama... meslektaşlarımdan ne kadar inatçı olabileceğini gördün."

Tabağımdaki çırpılmış yumurtaları gönülsüzce dürtüklüyorum, burnuma dolan kremsi kokusuna rağmen pek iştahım yok. "Sence onlarla konuşmamın bir faydası olur mu? Seelie'lerin Murk'lara karşı ne kadar düşmanca davrandıklarını biliyorum. Kış Diyarı'yla sorunları var ama sizi hâlâ eşit olarak görüyorlar. Murkları ise neredeyse hiç Fae olarak görmüyorlar." Ve Murk'un davranış biçimini göz önünde bulundurunca, nedenini anlamak kolay.

Corwin dudaklarını özür dilercesine büzerek başını sallıyor. "Seninle konuşmalarını zaten önermiştim ama yaz diyarıyla olan bağlantıların yüzünden seni Salon'dan men ettiler. Hatta onlara resmi olarak Heart's Cadence'in leydisi olman için bağı onaylayacağımızı bile söyledim... Belki tören gerçekleştiğinde sadakatini farkına varırlar."

Ya da sonunda laneti sürekli olarak durdurmanın bir yolunu bulabilirsem. Tüm Unseelie baş lordlarını iyileştirdiğimde diğer Unseelie baş lordlarının bana şüpheyle yaklaşmasına şaşmamalı.

Seelie ayda bir kez ama kış fae'lerinden birden fazlasını buzlu hastalıklarından çıkaramıyor gibi görünüyor.

Alnımı ovuyorum. "Biz bununla uğraşırken lanet herhangi birini vurdu mu? Eğer başka birini iyileştirmeyi başarabilirsem..."

"Duyduğum kadarıyla yok," diyor Corwin. "Ve eminim ki öyle bir şey olsaydı hemen bana haber verilirdi." İç çekiyor. "Bu sabah meslektaşlarıma tekrar danışmam gerekiyor. Sanırım onları en azından savaşçılarımızdan oluşan tam bir birliğin yerleşim yerinde konuşlandırılmasını talep etmekten vazgeçirebilirim. Bu şartlar altında Seelie'nin en azından birkaç muhafıza izin vereceğini tahmin ediyorum."

Bakışları düşünceli bir şekilde uzaklaşıyor. Kendi tabağındaki son birkaç parça yemeği karıştırıyor ve içten bir kucaklaşma gibi bağımızdan geçen bir sıcaklık akışıyla bana bakıyor. "Öfkeleri yatışır yatışmaz sana haber veririm. Törenle ilgili konuşmamız gereken daha çok şey var ve ben de senin burada geçireceğin zamanın *birazını* siyasetle ilgisi olmayan konulara ayırmanı istiyorum."

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum. "Barışı korumak ve halkına göz kulak olmak her şeyden önce gelmeli. Diyarlar arasındaki ateşkesi sağlamlaştırabilirsek, gelecekte sadece eğlenmek için çok daha fazla zamanımız olacak, değil mi? Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı."

Corwin bir mırıldanma sesi çıkarır. "Kendini çok zorluyorsun. Senin sorumluluğunda olmayan *birkaç* şey var. Ben yokken daha mutlu şeyler düşünmek için biraz zaman ayırmalısın - belki de ortak kalemizde görmek istediğin şeylerle ilgili bazı fikirler üretmelisin, ki ben hala diğer fae'ler istese de istemese de inşa edeceğimize kararlıyım."

Sesindeki meydan okuma gülümsememi biraz genişletiyor ama o gittikten sonra o kadar uzak bir geleceğe konsantre olamadığımı fark ediyorum. Halklarının önümüzdeki birkaç gün içinde birbirlerine karşı savaş açmayacağından bile emin değilken, her iki diyardaki adamlarımla bir evi paylaşmaktan nasıl heyecan duyabilirim?

Corwin diğer baş lordlarla görüşürken bağlantımızı kapattı, bu yüzden tartışmalarının nasıl gittiğine dair hiçbir fikrim yok. Sarayda dolaşıyor, giderek daha tanıdık hale gelen koridorlarda ve odalarda ilham arıyorum. Bir süre sonra kendimi Corwin'in annesinin odasına açılan kilitli kapının bulunduğu oyukta buluyorum.

Orada durup ona bakıyorum ve beni odasının girişine götürecek anahtarı almayı düşünüyorum. Corwin'in sakinleştirici büyüsünü nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Böylece onunla şiddete başvurmadan konuşabilirdi ama ben onunla yukarıdaki kapıdan konuşmayı deneyebilirim. Beni duyabiliyor olmalı.

Ona ne söyleyeceğimden emin değilim. Artık oğluna ne olduğunu umursayacak kadar farkında mı? Kendi ruh ikizi eşini bulduğunu bilmekten keyif alacak kadar? Belki de bunu duymak onu kaybından dolayı daha da üzecektir.

Söylenmemiş sorularıma cevap verircesine, merdivenlerden bir tırmalama sesi ve alçak bir inilti bana ulaşıyor. Bunları kimin çıkardığını bilmek, sesleri daha az sinir bozucu yapmıyor. Kollarımı ovuşturarak kendime sarılıyorum ve yumuşak ayak sesleriyle dönüyorum.

Zelpha virajdan geliyor. Beni görünce başını eğdi. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor hafifçe.

Ona mantıklı gelecek şekilde nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bana bile mantıklı gelmiyor. Tekrar kapıya doğru bakıyorum. "Sanırım lanetin zarar verdiği tüm insanları düşünüyordum... Daha iyi hale getirmek için yapabileceğim *bir* şey var mı diye merak ediyordum." Durakladım. "Belki bunu söylemek Kalbe aykırı ama bu kadar acı çekerken ve yaşamak istemezken yaşamaya devam etmek zorunda olması bana biraz yanlış geliyor. Murk..."

Murk'lar, hayatlarına son vermenin devam etmekten daha iyi olduğunu düşündüklerinde birbirlerine bir çıkış yolu sunuyorlar. August bana yakaladıkları kadının bu şekilde sorgulanmaktan kurtulduğunu söyledi. Belki de böyle bir büyü yapmak, Kalp'in onaylamaması nedeniyle genel olarak kullanabilecekleri daha az büyüye sahip oldukları anlamına geliyordur... ama kendi hayatının üzerinde kontrol sahibi olduğun bir şey olması *gerektiğini düşünmeden* edemiyorum.

Zelpha ürperiyor. "Murkların sorunlarıyla nasıl başa çıktıklarını örnek almak istemezsin. Ona bir çıkış yolu sunarsak, daha sonra fırsatımız olduğunda ona yardım etme şansımız kalmaz. Lanetle bir kez çıktığımızda, belki onun kederini de iyileştirmek daha kolay olacaktır."

"Bunun mümkün olduğunu biliyorum. Mantıklı geliyor. Ben sadece-" Aylar önce eski Baş Lord Ambrose'un önünde durduğum ve boğazıma bir bıçak dayadığım anı düşünüyorum. "Bir zamanlar düşmanlarımızın beni ele geçirmesine izin vermektense ölmeyi tercih ettiğim bir an vardı. Bu gerçeği kendimi kurtarmak için kullandım. Kimsenin *bu* fırsatı elimden almasını da istemem. Ölmekten daha kötü şeyler olduğunu bilecek kadar çok şey yaşadım."

Eğer adamlarımdan ve arkadaşlarımdan koparılsaydım, onların benim için kaybolduğunu ve önümde acıdan başka bir şey olmadığını bilseydim - ya da beni esir alan kişinin beni başkalarına her türlü acıyı yaşatmak için kullanacağını bilseydim - kendimi asla o konumda bulmamayı yürekten dilesem de, eğer bulsaydım yaşamaya devam etmek istemezdim.

Ama Unseelie'ler bu bakış açısını dikkate alamayacak kadar katıdırlar - tıpkı bedenlerinin lanetin pençesinde olduğu gibi fikirlerinde de katıdırlar. Cevabın bu katılıkla bir ilgisi olmalı ama yine de nasıl uyum sağladığımı anlamıyorum. Seelie'lerin lanetiyle, onların vahşiliklerine karşı durmuyorum ya da onları engellemiyorum, şımarmalarına izin veriyorum ve işte o zaman öfkelerinden kurtuluyorlar.

Sorunu enine boyuna düşünmeye çalışırken başım ağrıyor.

Zelpha sırtımı hafifçe sıvazlıyor. "Bize göre bazı şeylerin düzeltilemeyeceği doğrudur. Ancak durum böyle olduğunda, kırık dökük halleriyle elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Hasarlı olan şeylerde bile güzellik olabilir."

Tüm çatışmalarını ve şüphelerini çözemezlerse yaz ve kış diyarları arasındaki ilişkiler hakkında böyle mi düşünecekler?

Bu düşünce karşısında çenem kalktı. "Sanırım hâlâ düzeltebileceğimiz pek çok şey var." Baş lordlar benden duymak istemiyor, peki ya diğer Unseelie'ler? Yerleşime yapılan saldırı hakkında şimdi ne *diyorlar*? Dün Corwin'i çağıran nöbetçinin söylediklerine bakılırsa, herkes Seelie'lerin olaya karıştığı konusunda spekülasyon yapıyor.

Zelpha'ya dönüyorum. "Tekrar köy meydanına inip sürüyle konuşmak istiyorum."

Zelpha kaşlarını kaldırıyor. "Corwin bu plana onay verdi mi?"

"Onunla son konuştuğumda aklıma gelmemişti ve şu anda toplantısıyla meşgul. Daha önce beni oraya götürmene aldırmadı, değil mi?"

Kararsız görünüyor, belki de geçen sefer beni kendi amaçları için sürüyü görmeye getirdiğinden ve şimdi benimkinden emin olmadığından. "Senin yaz diyarıyla bağın olduğunu biliyorlar. Bugün o kadar dost canlısı olmayabilirler."

"İşte tam da bu yüzden onları görmeliyim. Böylece yaz fae'lerinin olanlarla hiçbir ilgisi olmadığını ve bu konuda düşmanca davranmak için bir neden olmadığını anlayabilirler." Onu inceliyorum. "Artık yolun nerede olduğunu biliyorum. Kendi başıma gidebilirim."

"Şimdi bekle-"

Bakışlarını sabit tutuyorum. "Fae olsaydım köye kadar yürümem gerekip gerekmediğini söyler miydin? Topallayabilirim ama sakat değilim. Birkaç gün içinde Corwin'in onaylanmış eşi olarak onun yanında olacağım. Umarım o zaman bana emir alabileceğim bir hizmetçiymişim gibi davranmayı düşünmezsiniz."

Zelpha yüzünü buruşturur. "Pekâlâ, pekâlâ, bir noktayı nasıl vurgulayacağını biliyorsun." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Her şeye rağmen içinde hatırı sayılır miktarda Fae kanı olmadığına emin misin?"

Dilimi ona doğru uzatmak için saçma bir dürtü duyuyorum. "İnsanların da kendi akılları var."

"Açıkça." İçinden bir kahkaha püskürüyor. "Yine de yanında destek için bir zümre üyesinin olmasının daha iyi olacağını düşünüyorum. Her ihtimale karşı."

"Hadi o zaman."

Saraydan geçip köye bakan uçuruma doğru ilerliyorum. Artık ne aradığımı bildiğim için patikayı tekrar bulmak zor değil. Zelpha'nın beni takip edip etmediğini teyit etmeyi beklemeden, arkamdan gelen çizmelerinin sesini duyarak patikadan aşağı doğru yürüyorum. Hem köyde karşılaşabileceklerimi düşündükçe hem de onunla tartıştığım için kalbim daha hızlı çarpıyor ama Corwin'in tüm zümresinin beni bir şekilde hayatlarına giren ve kazara lanetin tedavisini bulmuş olabilecek zayıf bir insan kızdan daha fazlası olarak görmesi gerekiyor.

Köyün ortak alanına ulaştığımda, geçen seferkinden daha kalabalıktı. Kış Fae'lerinin birçoğu kümeler halinde etrafta duruyor, birbirleriyle kısık seslerle konuşuyorlar. Bahçeyle ilgilenenlerin kaşları çatık, elleriyle ne yaptıklarının farkında bile değiller.

Tepemdeki elmas armatürlerden yansıyan ışığın altında yürürken birkaç fae'nin bakışları bana doğru dönüyor. Mekânın ortasında , kendimi zeminin pürüzsüz taşına dayıyorum ve etrafıma bakıyorum.

"Seelie'lerle ya da dün yaz diyarında olanlarla ilgili sorusu olan varsa bana sorabilir," diyorum sesimi hafifçe yükselterek. "Yerleşimi Baş Lord Corwin'le birlikte ziyaret ettim. Ve uzun zamandır Seelie'lerin arasında yaşıyorum. Onları tanıyorum."

Konuşmalar kesildi. Unseelie'lerin çoğu bana doğru kayıyor, yüz ifadeleri tereddütlü. Duruşlarındaki temkinlilik beni tedirgin ediyor. Saldırı onları beni bile potansiyel bir tehdit olarak görecektik kadar şüpheli mi yaptı?

"Kurtların çoğunun bizi parçalamak istediğini kimsenin söylemesine gerek yok," diyor içlerinden biri.

"Kimse size bunu söylememeli, çünkü bu doğru değil. Siz onların topraklarına baskınlar düzenlerken bile size hiç saldırmadılar, değil mi? Tek istedikleri saldırılarınızın durmasıydı."

"Ya da belki de topraklarımıza adım atmaya korkuyorlardır," diye söze giriyor bir başka Unseelie. "Barış girişiminde bulunmak için yaz diyarına ayak basar basmaz, halkımız havaya uçuruluyor ve hırpalanıyor. Bu bir tesadüf gibi görünmüyor."

"Kendi baş lordunuz sorumlu Murk'lardan birini yakaladı," diye hatırlatıyorum onlara. "Bu konuda yalan söyleyeceğini düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Hoşnutsuzca mırıldanıyorlar. "Seelie, Murk'la ittifak yaptığını gizlemiş olabilir," diyor ilk adam. "Baş Lord Corwin'den ve senden. Kim bilir ne kadarını saklıyorlardır?"

Gördüğüm kadarıyla, Seelie'ler kış fae'leri kadar bir şeyleri saklama alışkanlığına sahip değiller, ancak bunu belirtmemin ilişkilere yardımcı olacağını sanmıyorum. "Orada geçirdiğim süre boyunca pek çok farklı Seelie'nin etrafında bulundum ve hiçbirinin Murk'a karşı düşmanlıktan başka bir şey gösterdiğini duymadım," diyorum. "Size söz veriyorum, fare değiştirenleri düşman olarak görüyorlar ve onları yakalayıp size tekrar zarar vermelerini engellemek için en az sizin kadar hevesliler."

Grubun arkasına yakın bir kadın öne çıktı, gözleri kısılmıştı. "Belki *sen* de onlarla birliktesin. Sen bir insansın, eğer isterlerse onlar için yalan söyleyebilirsin."

Zelpha yanıma yaklaşıyor. "Umarım lordumuzun onur konuğu hakkında suçlamalarda bulunmuyorsunuzdur."

Diğer fae'ler onun müdahalesi karşısında biraz sertleştiler. Elimi Zelpha'ya doğru kaldırıp onu geri çekiyorum. Bu yüzleşmeyi kendim halledebileceğimi göstermeliyim.

Toplanan fae'lere geri dönüyorum. "Ben de senin incindiğini görmek istemiyorum. Bu yüzden buradayım - bu yüzden lanetinizi iyileştirmek için elimden geleni yapıyorum."

"Bundan nasıl emin olabiliriz?" diye soruyor bir başka Fae adamı. "Tüm bu yardım teklifleri bizi daha büyük bir oyuna getirmenin bir yolu olabilir. Gerçekten kimseyi iyileştirdiniz mi?"

Bir taraftan bir ses yükseliyor. "Baş lordların anlaşmayı kabul etmesi için ilk etapta sizin baskı yaptığınızı duydum."

"Yaz diyarından geliyorsun," diyor bir kadın. "Onların sürülerinden birinin parçasıydın. Aslında buraya ait bile değilsin."

Sertçe yutkunuyorum, el yordamıyla doğru kelimeleri arıyorum ve aklıma geliyor. *Ben* de saklanıyordum ve belki de buna bir son vermemin zamanı gelmiştir. Her şekilde değil - Corwin'in sihrimi açığa vurmam konusundaki uyarılarını çok iyi hatırlıyorum - ama buraya gelmemin asıl nedenini itiraf etmekten zarar gelmez, değil mi? Birkaç gün içinde bunu herkese duyuracağız zaten.

Corwin'in burada olup sürüsünü bizzat anlatmayı tercih edeceğinden şüpheleniyorum ama burada değil. Ve bu onun olduğu kadar benim de gerçeğim. Ben bunu kabul ettim, onun halkı da kabul etmek zorunda kalacak.

Kalbim daha da sert çarpıyor ama omurgamı dikleştirip olabildiğince kararlı bir şekilde konuşuyorum. "Ben buraya aidim. Corwin'in yanında bu alana aitim, çünkü ben onun ruh ikizi eşiyim. En başta bu yüzden geldim - bu yüzden geri dönmeye devam ettim."

Etrafımdaki Fae'ler bana bakakaldı. Biri kahkaha atıyor. Zelpha'nın yüzü gerildi ama bir elini omzuma koyup kalabalığa bakıyor. "Bunu doğrulayabilirim. Bunu bizzat lordumuzdan duydum."

Bir kadın, "O zaman bağ neden onaylanmadı?" diye .

Bu konuda da dürüst olabilirim. "Çünkü bunu doğrulamak istediğimden tam olarak emin değildim. Seelie'ye de sadakatim var - beni destekleyen ve bana göz kulak olan yaz fae'lerine. Baş Lord Corwin'e bağlı olmak bunu değiştirmez. Ama bu yüzden senin ve Seelie'nin birbirinizle barış yapabilmeniz benim için çok önemli. Ben *her iki* diyara da aidim ve onları birbirleriyle savaşırken değil, birleşirken görmek istiyorum. Özellikle de ikiniz de birlikte daha kolay başa çıkabileceğiniz başka bir düşmanla karşı karşıyaymışsınız gibi görünürken."

Huzursuz konuşmalar mağarada yankılanıyor ve ayırmakta güçlük çektiğim bir sesler karmaşası içinde birbirine karışıyor. Zelpha'nın duruşu tetikte. Şu anda kimse benimle konuşmuyor, sadece diğer Fae'ler.

Midem bulandı. Bana inanmadılar mı? Ya da inanıyorlar ama onaylamıyorlar mı?

Ama durum böyle olsa bile, gerçeğin ortaya çıkmasından pişman değilim.

Belki de beni hemen hükümdarlarının ortağı olarak kucaklamalarını beklemek yerine bir süre bu durum üzerinde düşünmelerine izin vermeliyim. Bir söz daha vermek için sesimi yükselterek geri çekiliyorum. "Heart's Cadence'in leydisi , bu sürü için elimden gelen her şeyi yapacağım, tıpkı

Corwin istiyor. Ama bunun bir parçası da Seelie'leri gerçekte oldukları gibi, tıpkı benim onları tanıdığım gibi görebilmeni sağlamak olacak. Sana söz veriyorum, onlar senden daha fazla kötü değiller."

"Sanırım bu hangi spesifik fae'den bahsettiğimize bağlı," diye mırıldanıyor Zelpha biz aceleyle patikaya geri dönerken.

Espri yapma çabasına gülümseyemiyorum. Eğer Kalp benden diyarları bir araya getirmemi istiyorsa, daha önümüzde çok uzun bir yol olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Ovayı sessizlik içinde geçiyoruz. Teras duvarına ulaştığımızda, bir hizmetçi saraydan fırlayıp bizi karşılamaya geliyor, gözleri kocaman.

"Zelpha," diyor başını sallayarak ve bana nasıl hitap etmesi gerektiğinden emin olmadığını gösteren bir göz . "Ne yapacağımı bilemedim -Arch-Lord Corwin henüz Kalp Salonu'ndan dönmedi-"

"Sorun nedir?" Zelpha sakın bir sesle durdu.

"Şey..." Adam elini sıkıyor. "Bir ziyaretçimiz var. Yaz diyarından. Baş lordlarından biri, adının Sylas olduğunu söylüyor."

Talia

Sevdiğim adamların birbirlerinden bu kadar ayrı olmamasını dilediğim onca zaman boyunca, Sylas'ın Corwin'in çalışma odasındaki koltuklardan birinde oturmasının nasıl bir şey olacağını hiç hayal etmemiştim. Aynı anda hem garip bir şekilde heyecan verici hem de tedirgin edici.

Corwin de bu beklenmedik ziyareti nasıl karşılayacağını tam olarak bilmiyor gibi görünüyor. İlk başta sanki profesyonel bir toplantıymış gibi masasının arkasında oturuyordu ama şimdi tekrar ayağa kalktı ve masasının yanında duruyor. Seelie baş lorduna bakıyor, ağzını açıp tekrar kapatıyor ve sonunda bizi buraya getirdikten sonra konuşmaya başlıyor.

"Eğer istediğiniz bir şey varsa mutfak ekibimden içecek bir şeyler getirmelerini isteyebilirim. Bir ev sahibi olarak hakkımda kötü düşünmenizi istemem."

"Ben böyle iyiyim," diyor Sylas, ancak iri yarı fae adam elmas duvarlar ve soluk mobilyalarla çevrili olduğu için biraz garip görünüyor. Sanki çok hızlı hareket ederse bir şeyleri kırabileceğinden endişe ediyor. "Sadece konuşabileceğimizi umuyordum ve birçok kez yaz diyarına yolculuk yaptıktan sonra bu kez sana gelmemin adil olduğuna inandım. Ama eğer bu senin için kötü bir zamansa, bu konuşmayı şimdi yapmamız için her şeyi bırakmana kesinlikle gerek yok. Bunu önceden nasıl ayarlayacağımdan emin değildim."

"Hayır, sorun yok." Corwin'in eli esniyor ve yüzüne sürme isteğini bastırdığını hissedebiliyorum. İçindeki tedirginliğe rağmen soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yapıyor.

Aramızdaki bağ sayesinde elini sıkmak için uzanıyorum. *Onay töreni için herhangi bir sorun çıkarmayacağından eminim. Unseelie bölgesine bu şekilde tek başına gelmesi oldukça büyük bir güven gösterisi.*

Öyle, diye kabul etti Corwin ve duruşu yeterince gevşeyerek masasının ön tarafına yaslanıp onu geçici bir koltuk olarak kullanmaya başladı. "Siz geldiğinizde meslektaşlarımla konuşmamı yeni bitirmiştım. Yerleşimimize yapılan saldırıdan dolayı hâlâ oldukça rahatsızlar. Tepkimiz hakkında bilgi almak istediyseniz, önümüzdeki gün içinde birkaç yeni talepte bulunacağımızı umuyorum, ancak bunları makul ölçülerde tutmayı başardım. Lanetten kaçınmak için en iyi umudumuz olduğu kanıtlanırsa diye deneyin devam etmesini istiyorlar."

"Murkların çabalarına rağmen ateşkesimizi tamamen bozmayı başaramamış olmalarına sevindim," diyor Sylas, Corwin'in dengeli tonuna uyarak. "Ama aslında daha kişisel bir meseleyi konuşmak için geldim."

Duraksıyor, uyumsuz gözleri bir an için diğer koltuklardan birine yerleştiği yerde bana odaklanıyor, dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme beliriyor. Sonra dikkatini Corwin'e geri veriyor. "Talía'nın sınırda ortak bir kale fikrinizi bana ve ekibime ilettiğini bildiğinizi tahmin ediyorum."

Corwin duruşunu biraz daha dikleştirdi. "Evet. Bu olasılığa açık olduğunuzu söyledi. Bu konuyu sizinle doğrudan görüşmeyi dört gözle bekliyordum. Öncelikle, diyarlarımız arasındaki barışı sürdürmek için birlikte çalışabileceğimizi gerçekten ne kadar umduğumu söylemek isterim."

Sylas başını sallar. "Biz de öyle. Ayrıca hanımefendimizin dördümüzün birlikte sunabileceği tüm hayranlığı aldığını görmek - yanılmıyorsam sizin de niyetiniz bu mu?"

Sylas'ın bunu açıkça söylediğini duyan Corwin'in çenesinde bir kas kıpırdadı ama başını eğdi. "Evet, senin onun için, onun da senin için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum ve aranızdaki bağ onurlandırmak için düşünebildiğim en iyi yol bu. Kalp'in bizi kutsadığı bağ ne olursa olsun, onun halihazırda bulduğu mutluluğu bozmamın nasıl onun isteği olabileceğini . Hayatında ne kadar çok sevgi olursa o kadar iyi."

Ciddi olduğunu bilsem de, bu ifadenin onda hâlâ yarattığı rahatsızlığın izlerini hissedebiliyorum. Sylas da kendi duyularıyla bunun bir kısmını yakalıyor olmalı, ya da belki de tahmin etmesi yeterince kolay. Ruhla örülmüş bir bağın nasıl bir şey olduğunu biliyor.

"Katılıyorum," diyor. "Ama insanın sahiplenme içgüdülerine karşı gelmenin ne kadar zor olabileceğinin de farkındayım, özellikle de bu kadar güçlü bir bağına sahipken... Kadro seçiminde beni tercih etmeyeceğini ilk kez açıkça belirttiğinde onun sevgisini paylaşmayı kabul edebileceğimden emin değildim ve duygularımı harekete geçiren aynı derinlikte bir bağına sahip değildim."

Corwin biraz sert bir sesle, "Bu konu üzerinde çok düşündüm," diyor. "Sonuna kadar gitmeye kararlı olmasaydım bunu önermezdim."

Sylas ellerini kaldırır. "Bağlılığınızı sorgulamak istemem. Anladığım kadarıyla siz kuzgunların takdir ettiği gibi ben sadece pratik davranıyorum. Bir şey hakkında düşünmek ve onu gerçekten gerçekleştirmek çok farklı önermelerdir. İleriye gitmeden ve diyarlar arasında bu kaleyi inşa etmeyi isteyerek yaratabileceğimiz tüm kaosu kışkırtmadan önce, pratikte bu tür bir sevgi paylaşımına gerçekten tahammül edebileceğinizden emin olmamız gerektiğini düşündüm."

Ne demek istediğini baş döndürücü bir ürperti tenimi sarıyor. Corwin onu inceliyor, duruşu daha da geriliyor. "Ne demek istiyorsun?" Sylas, "Bunu içinde bir tür deney olarak düşünün" diyor. "Bu mükemmel kabul edemeyeceğinizi anlarsanız sorun değil. Söyle, ben de çekileyim. Ben de seni suçlamayacağım. Ruh bağımız ilk ortaya çıktığından beri uzlaşmanın aslında mümkün olmayabileceği konusunda hazırlıklıydık. Bence bunu belirlememiz en iyisi... Planınızı uygulamaya başladıktan sonra bunun sizin için dayanılmaz olduğunu keşfetmek çok daha karmaşık olacaktır."

Seelie baş lordu kolunu bana doğru . Kalbim küt küt atıyor.

Corwin masasına yaslanmış donup kalmış, çelişkili bir duygu karmaşası bağlantımız aracılığıyla bana ulaşıyor. Anılarım aracılığıyla diğer erkeklerimle yaşadığım samimi anlara, onlarla birlikte olduğumda onu tamamen koruyamadığım bölük pörçük izlenimlere tanık oldu ama hiçbir zaman gözünün önünde gerçekleşen bir şeyi izlemek zorunda kalmadı.

Sylas haklı. Harekete geçirmeye çalışmadan önce bu uzlaşmayı ne kadar ileri götürebileceğimizi tam olarak bilmeliyiz. Önümüzdeki birkaç gün içinde ne yapacağım konusunda bir şey değiştireceğinden emin değilim, ancak ona nihai bağlılığı göstermeden önce diğer sevgililerimle olan ilişkilerim söz konusu olduğunda eşimin gerçekten nerede durduğunu bilmek isterim.

En azından gözlerimi tamamen açarak ilerlemeliyim.

Ayağa kalkıp Sylas'a doğru yürüyorum. Yeterince yaklaştığımda, parmaklarını elbisemin dirsek hizasındaki kolundan çıplak bileğime kadar kolumda gezdiriyor. Dokunuşunun ardından ısı kıvılcımları çıkıyor. Uyumsuz gözlerine bakıyorum, hem bu adamın basit bir dokunuşla içimde ne kadar büyük bir arzu uyandırabildiğinin hem de buna tanık olan eşimin içinde ne kadar büyük bir kargaşa yaşandığının keskin bir şekilde farkındayım.

Corwin mi? Çekinerek söylüyorum. Eğer bunu durdurmamı isterse, durduracağım. Onu incitmek istemiyorum. Ama o zaman gerçekten nerede durduğumuzu bileceğim.

Cevabını söylemeden önce bir süre düşündü. *Devam et. Bunu almana izin vereceğime yemin ettim. Eğer o seni başka erkeklerin kollarında görmeye katlanabiliyorsa, ben de buna katlanmak zorundayım.*

Sadece hoşgörünün ötesinde bir noktaya gelmemizi isterdim, ancak bu muhtemelen şu anda çok fazla şey istemek olur.

Sylas'a yaklaşıp yanağına dokunuyorum. Kolunu belime doluyor ve beni kucağına çekiyor. Ellerinden biri kalçamın üzerine geliyor ve orada narin daireler çiziyor. Diğeri başımı yana eğiyor, böylece boynumun yan tarafına hızlı bir öpücük kondurabiliyor.

Ağzının kısa süreli sıcaklığı vücudumda baş döndürücü bir sarsıntı yaratıyor ve bu sarsıntı Corwin'e de geçiyor. Kendi arzusundan bir titreşim karşılık olarak yükseliyor. Başka bir erkeğin bana zevk vermesini izlemek konusunda fazla hevesli olmayabilir ama bu zevk onu hâlâ etkiliyor.

Sesi biraz düzensiz çıkıyor. "Sadece izlememi istiyorsun, sen ve o..."

Sylas omzumun üzerinden ona bakıyor ve saçlarımı okşamak için duraklıyor. "Bu sana kalmış. Eğer tek rahat ettiğin şey buysa izlemekle yetinebilirsin. Ama eğer istersen bunu ilk işbirliğimiz haline getirebileceğimizi umuyorum."

Bir işbirliği. Her iki baş lordumun da ellerini vücudumda gezdirdiği, ağızlarını tenime sürttüğü görüntü zihnimden geçiyor ve içimde daha derin bir sıcaklık kabarıyor. Corwin'in gözleriyle buluşuyorum, onu hazır olduğunun ötesine itmeden cesaretlendirmek istiyorum.

Bakışlarımı tutarak dudaklarını ıslatıyor. Benim heyecanım onun heyecanını daha da artırdı ve beni her şekilde memnun etmek, teklif ettiği her şeyin üstesinden gelebileceğini göstermek için göğsünde bir sızı dolaşıyor. Ama Sylas'ın beni okşadığını görmek, henüz tam olarak üstesinden gelemediği sahiplenme duygusunun alevlenmesine yol açtı.

Ellerini masanın kenarına sıkıştırıyor. Sylas omzumun kıvrımını dişlemek için başını eğiyor ve ben de başımı geriye doğru eğmekten kendimi alamıyorum

alayıcı öpücükleri karşılamak için. *İyi hissettiriyor ama sen de yanımda olsaydın daha da iyi hissederdin.*

Corwin sert bir ses çıkarıyor ve sonra hareketleniyor, aramızdaki boşluğu birkaç hızlı adımda geçiyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor. Ağzıma kararlı bir öpücük konduruyor. Sylas omzumu ısıtıyor ve aç alevler tüm bedenimi sarıyor.

Fae diyarlarındaki en güçlü iki adamın arasında kaldım ve başka bir yerde olmak istediğimi hayal bile edemiyorum.

Corwin öpücüğünü derinleştiriyor, dili dudaklarımin arasına giriyor. Cesaret verici bir şekilde inliyorum. Ona doğru eğildiğimde, bedenim daha fazla temas ihtiyacıyla titrerken, elini yan tarafıma indiriyor. Parmaklarını köprücük kemiğimden kalçama kadar elbisemin üzerinde gezdiriyor ve sonra göğsümü avuçluyor.

Sylas benim istekli tepkimin tadına bakarak kısık bir hırıltı çıkarıyor. Eli bacağımın üzerinde kayarak iç uyluğumun daha da hassas olan etini okşuyor, zaten en sıcak yanmakta olduğum noktaya yaklaşıyor ama tam olarak ulaşamıyor.

Corwin nefesini içine çekiyor ve bir başka tereddüt içinde yankılanıyor. Benim tahrik olduğumu hissetmek onu zaten sertleştirmişti, ama ortak arzumuzun ne kadarının başka bir adam tarafından yaratıldığı onu tedirgin ediyor.

Onu bir yabancı olarak düşünmeyin, diye öneriyorum, o anda toplayabildiğim tutarlı bir şekilde. Deneyime katkıda bulunuyor, senden bir şey almıyor. İkimiz de daha fazlasını hissedeceğiz.

Corwin beni tekrar öpüyor, öncekinden daha da sert. Elinin topuğunu göğsümde gezdiriyor ve sertleşen tepe noktasına mutluluk verici ürpertiler gönderiyor. Sonra ani bir kararlılık hissi geliyor. Geri çekiliyor, dudaklarını yanağıma ve şakağıma değdiriyor ve arkamdaki Sylas'a bakıyor. Ondan daha önce hiç duymadığım boğuk bir sesle, "Seksine dokun," diyor. daha önce. "Bunun için can atıyor."

Sylas'ın göğsünden onaylayıcı bir gümbürtü yükseliyor. Parmaklarını bacaklarımin arasına daldırıyor, elbisemin kumaşını da onlarla birlikte sıkıştırıyor ve boğazımdan bir nefes kaçıyor. Temasla birlikte içime dolan zevkten daha fazlasını almak elinin üzerine bastırıyorum ve eşimin memnuniyeti içimde yankılanıyor.

Corwin'in gömleğini kavrayıp ağzını tekrar kendime çekiyorum. Corwin diğer göğsüme masaj yaparken Sylas tekrar boynumun yan tarafını işaretliyor, parmakları elbisemin içinden bana doğru çalışıyor ve bunun harika bir fikirden başka bir şey olduğunu düşünebileceğimizi hayal etmek zor.

Seni seviyorum, diye düşünüyorum Corwin'e, elimi onun zayıf göğsünde gezdirirken diğer elimle Sylas'ın kolunu kavıyorum. *Seni seviyorum*.

Ben de seni seviyorum, diye yanıtlıyor, iç sesi şefkat ve açlık dolu. *Bu dünyanın sunabileceği tüm sevgiyi hak ediyorsun*.

"Elbisesi," diye yüksek sesle mırıldanıyor. "Çıkarılması gerekiyor."

Sylas komuta itiraz etmiyor, Corwin korsajı sıkılaştıran bağları açarken kumaşı kalçalarımın üzerinden yukarı doğru sürüklüyor. Sylas'ın kucağındaki pozisyonumu ayarlarken, ereksiyonunun sert uzunluğu popoma sürtünüyor. Corwin bunu ve içimde uyandırdığı şehvet patlamasını hissediyor. Elbisemi bir kenara atar atmaz, kalçalarımı kavıyor ve beni o sertliğin tam karşısına yerleştiriyor.

Kıvrınmama engel olamıyorum ve Sylas'ın nefesi kesiliyor. Parmaklarını tekrar bacaklarımın arasına daldırıyor, sıırıslıkla külotumu hissettiğinde mutlu bir şekilde mırıldanıyor. Ona doğru eğiliyorum ve Corwin üzerime eğiliyor, elini sandalyenin koluna dayıyor, göğsümün ucunu ağzına alabilmek için başını eğiyor.

Dilinin darbeleri ve Sylas'ın elinin sallanması beni yanmaktan kavrulmaya götürüyor. Corwin'in saçlarını kavıyorum, kendimi ona sunmak için sırtımı eğiyorum, Sylas'ın dokunuşuyla sallanıyorum. Her şey o kadar güzel ki başka bir şeyi nasıl isteyeceğimi bilemiyorum ve yine de daha fazlasını istiyorum, her şeyi, şimdiden kenarlarını tadabildiğim serbest kalma telaşını.

Corwin dişlerinin arasında meme ucumu okşuyor, benim aceleciliğim onunkini de kışkırtıyor. Alnını benimkine yaslamak için yükseliyor, ikimizin de teni terle ıslanmış. Arzu içimde, aramızdaki bağda yankılanıyor.

"Doldurulmaya ihtiyacı var," diyor, ses tonunda açık bir davet var. "Onu hak ettiği kadar yükseğe çıkaralım."

Sylas pantolonunu gevşetip çekmecelerinden kurtulurken ben de külotumdan sıyrılıyorum. Ben Sylas'ın boyuna doğru eğilirken Corwin elini yüzümde tutuyor, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor, baş döndürücü gerginliği ve dudaklarıma bir inilti getiren ateşli dolgunluğu içiyor.

Sylas daha da derine inmek için altımdaki pozisyonunu ayarlıyor ve beni orada tutarak kürek kemiğime bir öpücük konduruyor. "Ruh ikizi eşini hiç ağzına aldın mı?" diye mırıldanıyor.

Sorunun ima ediciliği içimde istekli bir ürperti yaratıyor. İçime girdiği yerdeki doluluğun tadını çıkararak ona doğru geri itiyorum ve

Corwin'e bakıyorum. Dostumun gözleri bastıramadığı bir özlemle karanlık bir şekilde parlıyor.

Bastırmasına gerek yok. "Hayır," diyorum, onu doğrulması için dürterek. "Ama isterim."

Parmaklarımı Corwin'in pantolonunun önünden geçiriyorum ve pantolonunun altındaki çıkıntıya dokunuyorum, o da iniltisini tutamıyor. Bağları açmama yardım ediyor, saçlarımı kafa derime karıncalanmalar gönderen bir yumuşaklıkla okşuyor. Dilimi Corwin'in sertleşmiş ereksiyonunun başında gezdirmek için kendimi eğerken Sylas'ı hâlâ içime çekiyorum.

Bu basit hareketin etkisinde çok sarhoş edici bir şey var. Corwin'in vücudunu şaşkın bir mutluluk kaplıyor. Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor, beni kendisine çekmekten çok yolculuk için tutuyor. *Çok iyi, ruhum-çok iyi hissettiriyor.*

Biliyorum, çünkü o zevkin her zerresinin bana da aktığını hissediyorum. Onu doğrudan ağzıma alıyorum, odunsu tadını içime çekiyorum, ona verdiğim zevkin getirdiği her seğirmenin ve kesik kesik nefesin tadını çıkarıyorum. Sylas'ın kucağında kilitli kaldığım yerden içime daha da baş döndürücü bir sıcaklık akıyor.

Seelie baş lordu kalçamı kavıyor ve artan bir güçle içime giriyor. Ritminin beni Corwin'in şaftının üzerinde yukarı ve aşağı taşımasına izin veriyorum. Sylas diğer elini göğsümü okşamak için uzatıyor ve Corwin saçlarımı acı ile zevk arasındaki çizgide hafifçe çekiştiriyor. Sevgili Tanrım, yaz ve kış arasındaki her işbirliği bu kadar muhteşem sonuçlansaydı, kimsenin şikayet edeceğini sanmıyorum.

Talia, diyor Corwin bir endişe titremesiyle, salıverilmesinin gücü içinde patlamaya hazır.

Sadece onu daha sert emiyorum. *Seni istiyorum. Her istiyorum.*

Ağzıma tuzlu bir fişkırmayla geliyor ve damarlarında ve zihninde şarkı söyleyen bir heyecan, beni kendi zirveme fırlatacak kadar kendinden geçiriyor. Sylas içime giriyor ve ben bir çığlıkla onun etrafında kenetleniyorum. Seelie baş lordu, içime boşalmadan önce birkaç kez daha içime pompalarken bir lanet mırıldanıyor.

Başımı kaldırıp Corwin'in dudaklarını arıyorum. Benimle buluşmak için eğiliyor, ağzıma verdiği tat konusunda hiç tereddüt etmiyor, sadece yeni bir takdir dalgası yaratıyor. Sylas'ın şaftından kayarak diğer adamı da öpmek için dönüyorum. Seelie baş lordu hissetmek için büyümlü bir bağlantıya ihtiyaç duymadığım bir şefkatle bana sarılıyor. "Aşkım."

"Aşkım," diye fısıldıyorum.

Kollarında dönüyorum ve elimi Corwin'e uzatıyorum. Az önce yaptığımız şeyin etkisi içimize işlerken üzerimize anlık bir gariplik çöküyor. Arkadaşım tereddüt ediyor ve sonra araya girip parmaklarımı sıkıyor ve dudaklarını şakağıma değdirerek kucaklaşmayı paylaşıyor.

"Uzlaşma konusunda kendimi kanıtlayabildim mi Baş Lord Sylas?" diye soruyor alaycı bir ifadeyle.

Sylas ona korkutucu yüzünü tamamen çarpıcı hale getiren nadir geniş sırıtışlarından birini sunuyor. "Leydimize iyi bakılacağını düşünüyorum. Sizinle birlikte onun yanında durmak bir onur olacaktır."

Corwin bana elbisemi vermek için eğiliyor ve hepimiz giysilerimizi yeniden düzene sokuyoruz. Sonra Unseelie baş lordu dikkatli bir nefes alıyor. "Buna tanıklık etmek ister misin ya da katılabilir misin bilmiyorum ama sen ve kadronun onay törenine katılmanız beni -ikimizi de- memnun edecektir. Umarım bu hepimiz için ileriye doğru atılacak bir adımın başlangıcı olur ve siz de bunun bir parçası olmalısınız."

Sylas'ın kolunu tuttum. "Evet, eğer mümkünse senin, August'un ve Whitt'in de orada olmanızı isterim. Ve belki de, ortak kale işe yarar ve barışı koruyabilirsek, aynı olmasa bile kendi törenimizi yapabiliriz."

Sylas Corwin'in tepkisini izliyor ama dostum öneriye sadece başını sallamakla yetiniyor. Kaslı adamın dudaklarına daha yumuşak bir gülümseme dokunuyor. Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Diğerleriyle de konuşacağım ama cevaplarının aynı olacağını umuyorum; elimizden gelen her şekilde hayatınızın bir parçası olmak kadar bizi mutlu edecek bir şey olamaz."

Önce ona, sonra da Corwin'e bakıyorum, içimdeki gerilimi onların yanında birkaç dakika daha bastırabiliyorum.

Şimdi keşke Fae dünyasının geri kalanı da halklarımız arasındaki işbirliğini aynı istekle kabul etse.

Sylas

Bastion'daki toplantıyı bilerek kendim gelmeyi planladığımdan biraz geç bir saate aldım ki o ısıltılı alanda dolaşmak ve Kalbin huzurunda düşünmek için birkaç dakikam olsun. Altın damarlar enerjinin titreşimiyle nabız gibi atıyor, sıcaklıkları üzerimi yıkıyor. Büyünün akışını içime çekiyor, kararımın yanlış olduğuna dair herhangi bir işaret olup olmadığını araştırıyorum.

Ama zihnimde canlanan görüntüler dün Talia ve Corwin'le yaptığım görüşmeye ait. Bedenlerimiz arasında oluşan tutkulu sıcaklık. Unseelie baş lordunun savunmasının düşmesi ve kendini zevklerin paylaşımına bırakması.

Geldiğimde teklifime nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Bunu gerçekleştirmeyi ertelemesine ya da öneriyi tamamen reddetmesine hazırdım, ki bu onun hakkı olurdu. İyi niyetliydi ve Talia'nın mutlu olmasını istiyordu ama bir planı hayata geçirmek, onu sadece hayal etmekten çok farklı bir şeydi. Sadece ortak bir kale değil, ortak bir ilişki gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmasaydı, biz onu hayata geçirmek için yatırım yapana kadar felaketi hayal etmek çok kolaydı.

Ama sadece yüzleşmekle kalmadı, aktif bir katılımcı oldu. Sanırım birbirimizle olan ilişkimizi, Talia'nın odak noktamız olduğu bir güç ve komut alış verişini, birbirimize gereken vermekten çok fazla çekinmeden bulmaya başladık. Dördümüz bir araya geldiğimizde bunun nasıl

Karışık, öngöremiyorum ama artık bu sularda felakete sürüklenmeden yol alabileceğimizden eminim.

Ve Talia'nın yüzündeki ışıltıyı görmek *ne* kadar harikaydı. fırsat verildiğinde ne kadar iyi işbirliği yapabileceğimizi keşfettik mi?

Onun ne istediğini biliyorum, seçilmiş kadromun ve benim ne istediğimizi biliyorum ve şimdi Corwin'in söz verdiği gibi bizimle yarı yolda buluşacağını biliyorum. Keşke dikkate almam gereken tek endişe bunlar olsaydı. Ama *Talia*'ya olan bağlılığımızı meslektaşlarıma nihayet kabul ettirmeden sınır bölgelerinde bir kaleye olan bağlılığımızı açıklayabileceğime inanmıyorum - açıkça yalan söylemeye rahat olduğumdan daha yakın olmadan değil.

Haftalar önce onların gözünde onu kendime mal etmek istemiştim. Şimdi tek fark, kalbinin bir parçasına sahip olan bir eşin daha olması. Seelie'nin geri kalanı ne olursa olsun ilişkimizi tuhaf bulacaktır. Ben buna hazırlıklıydım.

Romantik bağlılıklarımızı kutlamalarına ihtiyacım yok, sadece ayak bağı olmamayı kabul etmelerini istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla, göreceğiz. Celia, Talia'ya olan ilgimle ilgili bazı çekincelerini dile getirdi bile.

Kalp, buradaki amacıma katılmadığına dair herhangi bir işaret vermiyor. Aksine, nabzının ritmi sinirlerimi yatıştırıyor. Talia'yla aramdaki bağ sevgiden doğdu, tıpkı seçilmiş kadromunki gibi. O bu sevgiye kucak açtığında, bu yanlışı olamaz. Kesinlikle kimseyi incitmez. Halkıma karşı görevlerimi engellemesine izin vermedim. Ve eğer hala sürgünde yaşıyor olsaydık, bu hiç kimseyi ilgilendirmezdi.

Sanki bu düşünceyle uyanmışım gibi, ölü gözümün önünde bir görüntü oluşuyor. Bastion'un ana odasının ortasında duran, tahtlarında oturan üç baş lord tarafından çevrelenmiş, filmsi bir figür görüyorum: Celia, Donovan ve Ambrose.

Eliyle havayı yararak bir şeyler söyleyen Ambrose'un ağzını bir hırıltı büküyor. Geçmişteki benliğimin çenesi sıkılı, ama içimde kaynayan duygu karmaşası şimdi izlerken içimde yankılanıyor.

Görüntü ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyor. Getirdiği huzursuzluktan elimden geldiğince kurtulmaya çalışıyorum. Sürümün sınırlara sürülmesinin ilan edildiği günü gösteriyordu.

Gözlerimin tarihimin o anına odaklanması kötü bir alamet mi? Ya da belki de bunu bir güvence girişimi olarak kabul etmeliyim. Kim isterdi ki

O andan itibaren bu tahtlardan birine sahip olacak kadar ilerleyebileceğimi düşünmüş müydüm?

Karşılaştığımız sorunlar ne olursa olsun, bunların üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağız.

Celia'nın gelişi bu konu üzerinde daha fazla durmamı engelliyor. Onun zarif ve dengeli adımlarını, ayakkabılarının taş zeminde çıkardığı yumuşak tanıyorum.

İstediğim gibi, yalnız geldi. Çok geçmeden Talia ile olan ilişkimizin haberi tüm yaz diyarına yayılacak ama ilk duyuru için biraz mahremiyet istiyorum.

"Sylas," diyor başını onaylarcasına sallayarak ve odayı geçip tahtına gidiyor, ancak tahtına oturmuyor, sadece önünde konumlanıyor. Bu iyi bir şey. Otoritesinin sembolünün yanında durarak kendini daha güvende hissederse, belki de benim haberlerimde tartışacak daha az şey bulur.

"Sürü arkadaşlarınızın Murk'tan başka bir hareketlilik tespit etmediğine inanıyorum." Diyorum. Almışlarsa bunu bana iletmiş olması gerekirdi ama özellikle yeni bir gelişme varsa henüz bana ulaşmamış olabilir.

Celia başını sallıyor, solgun saçları abanoz omuzlarının üzerinde tıslıyor. "Baş Lord Corwin'le yakaladığınız dışında onlardan hiç iz yok. Gölgelemin içinde kaybolmak gibi bir hünerleri var." Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Cesaretlerinin bu kadar çabuk artması hoşuma gitmiyor. Bizi ürkütmekten çok fazla zevk alıyorlar."

"Katılıyorum. Belki de Unseelie'lerle ilişkilerimizden emin olduktan sonra, sınır boyunca konuşlanmış olan birliklerin birçoğunu Murk'un diyar içinde ya da kenarlarında oluşturduğu toplulukları aramak için çekebiliriz."

Celia kaşlarını çatıyor ama fikri reddetmiyor. "Sanırım bu kuzgunlara bağlı."

Donovan daha hızlı adımlarla yaklaşıyor. İkimizi karşılamak için orta odaya doğru adım attı, kaşları hafifçe çatılmıştı ama sesi neşeliydi. "İkinizin de iyi görüldüğünü görmek güzel. Umarım söyleyeceklerini duyduktan sonra da böyle devam eder Sylas."

Nazik sataşması karşısında ona hafifçe gülümsüyorum. İki meslektaşım arasında, onun nasıl tepki vereceği konusunda daha az fikrim var. En azından Celia, benim seçimim konusunda tereddüt etse de, ruh ikizi olan da olmayan kendi eşlerini alma deneyimine sahip. Bildiğim kadarıyla Donovan henüz kimseye bağlanmadı. Birden fazla kez benim yanımda oldu.

Ancak daha yakın ilişkiler hakkındaki görüşleri hakkında hiçbir fikrim yok.

"Sizinle konuşmak istediğim şeyin herhangi bir sıkıntıya yol açacağını sanmıyorum, eğer bunu kastettiğim ruh haliyle kabul ederseniz," diyorum. "Açıklamam da çok uzun sürmeyecektir. Bu konu uzun zamandır gündemdeydi ve görünüşe göre yakında bu konuda bazı adımlar atacağım, bu yüzden bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Celia başını eğiyor. "Peki bu mesele tam olarak nedir?"

Kendimi toparlayarak yavaşça nefes alıyorum. "Talia'yı da içeriyor. Yarın Baş Lord Corwin'le olan ruh bağı onaylayacağını biliyorsun."

Her iki meslektaşım da başını sallıyor. "Ama buraya düzenli olarak döneceğine dair ettiği yemin hâlâ geçerli, değil mi?" Donovan soruyor. "Lanet söz konusu olduğunda endişelenmemize gerek yok."

"Yok. Corwin, Talia'nın her zaman olduğu gibi istediği sürece yardım etmesine izin verme niyetini dile getirdi ve Talia'nın bize elinden gelen her şekilde yardım etmeye devam etmeye kararlı olduğunu biliyorum."

Celia bilmiş bir bakışla beni inceliyor. "Sanırım bu senin kadrolu August'un için zor olacak. Ona oldukça bağlandı."

Bana mükemmel bir açılış fırsatı verdi. "Sana söylemem gereken şeyde bu da bir etken. Aslında bilmeniz gereken iki husus var. Birincisi, Talia'ya daha kişisel bir bağlılık duyan tek kişi August değil. Onu bizim kadar tanımadığınız için anlamanızı beklemiyorum ama o, mirası ne olursa olsun oldukça dikkat çekici bir kadın ve hem ekibimden Whitt hem de ben ona oldukça bağlıyız."

Donovan'ın kaşları havaya kalkar. "Ne diyorsun Sylas?"

Ses tonumu mümkün olduğunca eşit tutuyorum. "Beklenmedik ruh bağı ortaya çıkmadan önce, üçümüzün de onunla kendi yöntemlerimizle, kadrolar arasında duyulmamış türden bir ortak çiftleşmeyle bağ kurmaya niyetlendiğimizi söylüyorum."

Celia irkilerek öksürdü. "Bırakın bir *baş* lordu, bir lordun böyle bir anlaşmaya katılması bile son derece sıra dışı."

"Belki, ama o oldukça sıra dışı bir hanımefendi. Onun sevgisine herhangi bir sınırlama getirmemek hem onun hem de bizim tercihimizdir. Ona olan düşkünlüğümüzü aylardır sorunsuz bir şekilde dengelemeyi başardık; bunun evimizin duvarlarının ötesindeki hiçbir şeyi etkilemesi gerektiğini düşünmüyorum."

Donovan hâlâ bana bakarak, "Başka bir adama bağlanmak üzere olması dışında - bir Unseelie, her şeyden önce," diyor.

"Evet, bu ikinci kısım." Önce onun, sonra da Celia'nın bakışlarını toplayabildiğim tüm sakın otoriteyle karşılıyorum, her ne kadar içimdeki kurt, tereddütlerine aldırmadan ona istediğimiz gibi sahip olacağımızı haykırmak için kükreme dürtüsüyle geriliyor olsa da. "Talía önceden var olan bağlarını ruh ikizi eşinden saklamadı. Bunu yapmak oldukça zor olurdu. Ve onlarınki kadar yakın bir bağ olmasa da Talía'nın hayatında oynadığımız rolü kabul etmeye başladı."

Celia'nın dudakları çenesinin gevşemesiyle ayrılıyor. "Gerçekten söylemiyorsun

- Kendi ruh ikizi eşinden nasıl kabul edebilir, hem de düşmanlarına?"

Ona sert bir bakış attım. "Artık düşman değiliz. Ateşkese sadık kalırsak hepimizin ateşkesin sürmesini beklediğini umuyorum. Ve ondan vazgeçmeyecektir. Hem kendi lanetimizin gidişatını durdurmak için çok şey feda eden bu çok özel kadına değer vermek hem de yaz ve kış diyarları arasında devam eden bir diyaloga izin vermek adına, eğer Kalp izin verirse, onun için Corwin ve bizim paylaşacağımız tek bir ev yaratmaya çalışacağız."

"Sınırın *içinde* bir konut inşa edeceksin," diyor Celia, çabuk kavıyor. Şakağını ovuşturuyor. "Sylas, bunların hiçbirinin emsali yok. Tüm sonuçlarını düşündüğünden emin misin -bizim için çok şey yapmış olabilir ama o hâlâ sadece bir insan kadın-"

"Bunu yapabilirler mi?" Donovan araya girer. "Sınırdaki büyüyle -eğer onu Kalp'ten daha uzağa inşa etmek istemiyorsanız- ama burada sorumluluklarınız var-"

Her iki soru ve protesto grubunu da durdurmak için ellerimi kaldırıyorum. "Benim Kalp'teki bölgem ile Corwin'in Kış Diyarı'ndaki bölgesi sınırında yer alıyor. Bu yeni kaleyi orada inşa etmek için gerekli yeminlerle birlikte çalışmayı deneyeceğiz. Ve ikimiz de burayı daimi bir ikametgâh olarak görmeyeceğiz. Burası öncelikle Talía'nın evi olacaktı; uygun yeminler edilmeden kimse giremeyeceği için Talía'nın güvende olabileceği ve her iki tarafın da lanetimiz ya da başka bir konuda yardım istediğimizde Talía'yı çağırabileceği bir yer."

Celia sadece bir kahkaha atar, hala tüm bu durum karşısında şaşkına dönmüş görünmektedir.

"Henüz hiçbir şey kesinleşmiş değil," diye devam ediyorum. "Corwin'in konuyu kendi meslektaşlarına açması gerekiyor ve Kalp'in büyüünün bize ne gibi bir esneklik sağlayacağını görmemiz gerekecek. Ama Kalp, Talía'ya hem onu bastırmak için gerekli araçları hem de

lanetimiz ve ruh ikizi bir eş, bu yüzden işbirliği girişimimize uyum sağlamasını beklemek nedenimiz olduğuna inanıyorum. Ve iki baş lordun birbiriyle düzenli temas halinde olması her iki diyar için de iyi olacaktır - elbette gerekli tüm gizlilikle."

"İhtiyat," diye mırıldandı Celia. "Bir sevgiliyi paylaşıırken."

"Dostumuzun arkadaşlığının tadını çıkarırken siyasi sırları dökmemeyi başarabileceğimize eminim," diyorum kuru bir sesle.

"Kararını vermiş gibisin," diyor Donovan. "Seni bu işe kalkışmamaya ikna etmemizin bir yolu yok mu?"

Ona döndüm. "Beni ikna etmeye çalışır mısın? Eğer sonuçla ilgili endişeleriniz varsa, bunları gidermek için elimden geleni yapacağım."

Ağzını açıyor ve tereddüt ediyor. "Aslında bilmiyorum. Sadece çok şaşırdım - sanki yanlış gidebilecek bir düzine yol varmış gibi görünüyor."

"Geçmişte benim yargılarıma güvendin," diyorum sessizce. "Her zaman aynı anda olmasa da ikiniz de güvendesiniz. İkinizin de Talia'yla olan bağlantımın derinliğini fark etmemiş olmanız, ağzımı sıkı tutabildiğimi gösteriyor. Ama siz benim meslektaşlarımsınız ve birlikte halkımıza karşı bu diyardaki en büyük sorumluluğa sahibiz. Corwin'le olan ilişkimin bu sorumluluğu etkileyeceğine inanıyorum. Niyetlerimi gerçekleştirmeye başlamadan önce bilmeyi hak ettiğinizi düşündüm."

"Buna minnettarım," diyor Donovan ama ifadesi hâlâ gergin. Celia da daha az tedirgin görünmüyor. Korkularını hafifletmek için başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum, çünkü ikisinin de bu korkuları tam olarak haklı çıkaramayacağından şüpheleniyorum.

Celia sonunda, "Kuzgunlara karşı hâlâ dikkatli olmamız gerekiyor," dedi. "Bu Corwin'e karşı dikkatli olmalısın ve Talia'ya karşı hislerin ne olursa olsun onun yanında söylediklerine dikkat etmelisin, çünkü onun zihninden istediği her şeyi çıkarabilir."

Başımı öne eğdim. "Halkımın güvenliğini hiçbir şey için tehlikeye atmayacağım. Bu konuda size söz veriyorum. Şimdiye kadar beni görevlerimi yerine getirmekten bir anı gösterebilirseniz, lütfen gösterin."

Huff diye bir ses çıkarır. "Demek istediğin anlaşıldı. Onayladığımı söyleyemem ama bu konuda seninle savaşmak için gerekçelerim olduğunu da söyleyemem Sylas. Nihayetinde bu senin kişisel kararın. Ancak Unseelie ile olan ilişkilerinizi ve sınırda yapılması planlanan bu binayı yakından takip edeceğim. Eğer senin kararlarının ya da bizim güvenliğimizin tehlikeye girdiğine dair bir ipucu görürsem..."

Midem bulanıyor ama onun tedbirli olma ihtiyacına karşı çıkamıyorum. "Anlıyorum. Diyarımızın en yüksek sorumluluk ve sadakat standartlarıyla yönetildiğinden emin olmak için hepimiz birbirimizi izlediğimiz gibi sen de bu gelişmeleri izlemelisin. Gönül ister ki, bunu hak eden tüm Fae'lere fayda sağlayacak yeni bir çağ başlatalım."

Celia bana şüpheli bir bakış atıyor, sanki niyetimin Talia'yı yatağında tutmakla ilgili olduğunu varsayıyor. Sanırım bu tür spekülasyonlar için onu suçlayamam.

Meslektaşlarıma bu adımın hepimiz için ne kadar iyi bir şey olabileceğini kanıtlamamız gerekecek - ve onlar çabalarımızı yarıda kesmek için herhangi bir neden bulmadan önce.

Talia

Hayatımın geri kalanında Corwin'e bağı kalacağıma dair resmi olarak yemin etmeme bir saat kala, onun tüm zümresiyle ilk kez tanışıyor olmam garip görünüyor. Zelpha, Olander ve Verik elbette bütün hafta buralardaydı ve Domhnall da dün gece Heart's Cadence'da kış diyarında yediğim en büyük akşam yemeğinde bize katıldı. Ancak beşinci üye son hazırlıklara yardım etmek üzere ancak bu sabah ortaya çıktı.

Meriol bana uçuşumun dibinde inşa edilen geçici kulübenin etrafında uçuşan bir sinek kuşunu hatırlatıyor. Dalgalanan saçlarındaki parlak yeşil ve leylak rengi çizgiler sihirli bir şekilde benim pembe ve mor tonlarım gibi boyanmış olmalı, çünkü kulakları neredeyse benimkiler kadar düzgün yuvarlak, yani kesinlikle gerçek kanlı değil. Solgun yüzündeki koyu çakıl taşları gibi küçük ama parlak gözleriyle bana bakıyor.

"Şey," diyor yüksek, tatlı sesiyle. "Lordumuzun leydisi olmak için yeterince iyi olmadığınızı kesinlikle söyleyemeyecekler."

O ve Zelpha, son bir saattir saçım ve elbisemle uğraşan sürünün iki üyesine göz kulak oluyorlar. Sanırım grubun erkek üyeleri de kulübenin diğer odasında Corwin'le uğraşıyorlar. Etrafımızdaki ince duvarların hemen ötesinde elmadan oluşturulmuş büyük sahneyi düşünmemeye çalışıyorum, orada halkından büyük bir kalabalığın görmesi için onu eşim olarak onaylayacağım.

Sadece kendi sürüsü de değil. Corwin, töreni olabildiğince büyük bir gösteriye dönüştürmenin Unseelie'nin geri kalanına yardımcı olacağını düşünüyordu.

Beni kendilerinden biri olarak tanısınlar, en az benim onunla olan ilişkim kadar. Kendimi baş lordlarından birine bağladığımı görmeleri için onlara pek çok olumlu çağrışım verin.

Müzisyenler şu anda sahnede, birçoğu diğer baş lordların topraklarından gelen ama birçoğu da daha uzaklardan gelen yüzlerce fae'yi eğlendirmek için çalışıyorlar. Corwin beni kamaraya uçurduğunda, buzlu ovada sıra sıra dizilmiş at arabalarına bir an göz attım. Kabaran melodi kulaklarıma taşıyor, beni onunla birlikte sallanmaya çağırıyor, ama sinirlerim ona tamamen kapılmam için çok fazla zıplıyor.

Seelie aşıklarım ve en yakın dostum da geldi. Syllas ve diğerleri geldiğinde kalabalıkta bir vızıltı koptu. Corwin birkaç savaşçısını onlara "eşlik etmeleri" için görevlendirdi, bununla yaz diyarına karşı düşmanca duyguların yayılması ihtimaline karşı kış fae'leriyle aralarında bir bariyer oluşturmayı kastettiğinden şüpheleniyorum.

Umarım en başta diğer adamlarımı davet etme kararını sorgulamıyordur. İhtiyacımız olan son şey törenin ortasında bir çatışma çıkması. Ama biliyorum ki Unseelie'ler adamlarımı kışkırtmaya çalışsa bile, durumu barışçıl tutmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Bu özel anda kan dökülmesine izin vermeden gideceklerdir.

İşin o noktaya gelmemesini tercih ederim. Onların burada olması belirsizliklerimi uzak tutmama yardımcı oluyor, Corwin'i kabul ederek onları kaybetmediğimi hatırlatıyor.

Zelpha beni odanın bir ucundaki boy aynasına doğru itiyor. Saçımınla uğraşan kadın peşimizden geliyor, ellerini önünde birleştirmiş, sıradan bir insanın fikrinden dolayı tuhaf bir şekilde gergin görünüyor. Ama sonra, resmi olarak Corwin'in leydisi olduğum anda, artık sadece bir insan *olmayacağım*. Bir Unseelie baş lordunun en yakın yoldaşı olacağım ve sadece onunla olan bağlantım sayesinde belli bir otoriteye sahip olacağım.

Fae'lere önemli bir şekilde hükmetmek istediğimden değil.

Zaten benim görüşüm söz konusu olduğunda görevlimin endişelenecek bir şeyi yok. Kendimi ilk gördüğümde çenem düşüyor. Kelimeleri oluşturmadan önce birkaç saniye kendime bakıyorum. "Vay canına. Bu harika. Teşekkür ederim."

Büyüyü bozmaktan korkarak omuzlarıma dökülen saç dallarına dokunuyorum. Çünkü bir çeşit sihir gibi hissettiriyor

üzerime örtüldü ve beni normal insan benliğimden çok daha ruhani bir figüre yükseltti.

Elbise, Harper'ın bu olay için özel olarak getirdiği bir elbiseydi ve kış alemi için bana diktiği ilk elbiseyle aynı temayı izliyordu. Örümcek dokuması kumaş, en narin parıltılı dantellerle kaplanmış, omuzlarımdan kalçalarım kadar ince bedenimi sarıyor ve sonra bacaklarımdan etrafında ayak bileklerime kadar bir kar rüzgârı gibi sürüklenmek için dışarı çıkıyor. Soluk, yanardöner mavi, gri ve fildişi girdaplar birbirine karışıyor ve yaptığım her hareketle ipeksi kumaşın üzerinde akıyor gibi görünüyor.

Görevlilerim de elbiseye gerçek anlamda bir büyü katmış olmalılar, çünkü danteller artık sadece belli belirsiz parıldamakla kalmıyor, sanki minik yıldızlarla gömülmüş gibi parıldıyor.

Saçlarım da doğaüstü bir dönüşüm geçirdi. Yüzümden geriye doğru savrulan saçlarımdan üst kısmı, elmaslar ve narin buz mavisi çiçeklerle örülerek başımın üzerinde özenle hazırlanmış bir taç haline getirilmiş. Geri kalanı, dışarıdaki şelaleyi taklit eden mükemmel dalgalar halinde elbisemin bedenine doğru akıyor. Yemin ederim, hareketsiz durduğumda bile sanki bir akıntıyla dalgalandıklarını görebiliyorum.

Minnettar bir acıyla fark ediyorum ki, yaptıkları onca işe rağmen sürü halkı kulaklarımdan uçlarını insan kıvrımlarıyla gizlememiş ya da botlarımı çarpık ayağım için destekle gizlemeye çalışmamış. Ben hala olduğum kişiyim - sadece o kadının daha fantastik bir versiyonu.

Zelpha sırtıyor. "Corwin seni görür görmez ayağı takılıp düşecek. Belki de sen sahneye çıkmadan önce iyice bakmasını sağlamalıyız ki seyircilerin önünde hayranlıktan eriyip gitmesin."

Meriol homurdanır ve meslektaşına vurur. "Ruh ikizi olsun ya da olmasın, güzel bir kadının önünde kendini tutabileceğine eminim. İşin zor kısmı onu gevşetmek, kendini kontrol altında tutmasını sağlamak."

"Doğru, doğru."

Corwin aramızdaki bağ sayesinde kuru bir ses tonuyla, *grubumun geri kalanının benim hakkımda dedikodu yaptığını hissediyorum*, diyor ama ben onun sinirlerinin ve hevesinin altında yatan gerginliği fark ediyorum. *İyi misin?*

İyiden de öte, diye cevap veriyorum ve tekrar aynadaki yansıma odaklanarak beni kendi gözlerimle görmesi için onu cesaretlendiriyorum.

İçime dolan hayranlık dalgası Zelpha'nın tepkisinde tamamen haksız olmadığını söylüyor. Sesi beni sarıyor.

silahlar şu anda yapabilirdi. *Bunu zaten biliyordum ama hiç şüphesiz bu diyarlardaki en şanslı adam benim.*

İzleyen çoğu insanın bunun tam olduğunu düşüneceğinden şüpheleniyorum.

Sizi benim tanıdığım kadar tanımıyorlar. Ama bugünden başlayarak aramızda olmanızdan ne kadar onur duymamız gerektiğini görecekler.

Meriol ellerini kalçalarına koyar. "Ona başlamaya hazır olmadığını sor, çünkü sen kesinlikle hazırsın."

Corwin'le iletişim kurduğumu anlamış olması gerektiğini fark ederek yanaklarım kızarıyor, ama o sadece eğlenmiş görünüyor. *Bunu duydun mu? Ona soruyorum.*

Sanırım şimdi başlayabiliriz. Verik diğer baş lordların geldiğini söylüyor. Onlar olmadan başlasaydık çok sinirlenirlerdi.

Basit olsun diye Meriol'a "Evet diyor," diyorum.

Sırıttıyor ve sonra yüz ifadesini kısa bir süre karartarak parmaklarını şıklatıyor. "Neredeyse unutuyordum. Hazırlıklı olunması gereken bir şey var; dün gece daha uzak bölgelerden birinde lanet oldu. Duyduğuma göre lord ve kurbanın eşi onu iyileştirmeye çalışmanız umuduyla buraya getirmişler ama töreni bölmek istemeyeceklerdir. Tören tamamlandığında gözünüzü onlardan ayırmayın."

Nabzım sıkışıyor ama başımı sallıyorum. Bugün Corwin'in ortağı olduğumu kanıtlıyor olabilirim ama Unseelie'ye istediğim her şekilde yardım edebileceğimi göstermekten hâlâ çok uzağım. Ya yine başarısız olursam? Geçen seferki çabalarımızın neden sonuçsuz kaldığını hâlâ bilmiyoruz.

Corwin, *şu anda bunun üzerinde durmayın* diyor. *Zamanı geldiğinde gelenin en iyisini yapacağız. Önümüzdeki an, Kalbin bize bahşettiği bağı kutlamakla ilgili.*

Aramızdaki bağ sayesinde anlaştığımızı hissedebileceğini bilerek başımı sallıyorum. Belki de bu bağı sağlamlaştırmak her şeyi değiştirecektir. Lanetin pençesinden kurtulmaya çok yakın olduğumu söyleyebilirim...

Sonra. Tören bittikten sonra buna odaklanacağım. Zaten endişelenecek bir sürü şeyim var.

Sürüdeki görevliler aceleyle kapıya gelip benim açık tutuyorlar. Zelpha ve Meriol bana serin kış havasında eşlik ediyor ve sonra elmas sahneye çıkan parlak basamakları tırmanıyorlar. Corwin diğer uçtaki platforma tırmanıyor, diğer üç grup üyesi de yanlarında.

Benim kadar güzelleştirilmedi ama de göz kamaştırıcı. Parlak güneş ışığı üzerimize vuruyor.

Parlak siyah saçlarındaki mavi vurguları ortaya çıkarıyor ve küçük elmaslar, resmi yastıklı ceketini koyu mor kumaşın üzerine işleyen gümüş iplik boyunca parlıyor. Kendisi ve diğer baş lordlar aylar önce Seelie'nin huzuruna çıktığından beri ilk kez gördüğüm gümüş tacını takmış, buklelerinin arasına yerleştirmiş.

Ama biz birbirimize doğru yürürken, sahnenin kenarlarında geri çekilen grup, bakışlarımı onun gözlerine çekiyor. Gözleri her zamanki gibi koyu bordo, niyetli ve düşünceli ama içlerinde aramızdaki bağdan yayılan mutluluğa eşlik eden memnun bir parıltı dans ediyor.

Sahnenin ortasında buluşuyoruz. Corwin elini uzattı, ben de tuttum. Sonra seyircilerimizle yüzleşmek için dönüyoruz, fae yüzleri öyle geniş bir deniz oluşturuyor ki nefesim kesiliyor. Burada bağımızı onaylamamıza tanıklık edecek binlerce insan olmalı.

Bir asırdan fazla bir süredir bir baş lord için onay töreni yapılmadığını duydum. Ve bu insanların son birkaç on yılda yaşadıkları onca şeyden sonra, böyle bir olayı kutlamak için bir bahaneye atlamalarına şaşırmadım.

Dikkatim sahnenin sol tarafındaki küçük kümelerinde oturan Seelie misafirlerime yöneliyor. Zelpha ve Meriol çoktan onlara biraz daha yaklaşmış, kalabalığı temkinli bir şekilde tarıyorlardı. Sevgililerime ve Harper'a hızlı bir gülümseme fırlatıyorum. Bana bakan o adamların gözlerindeki sıcaklık beni ayaklarımın üzerinde sabitliyor.

Sunacak çok sevgim ve bana geri verilen çok şeyim var. Bu tören, bu sevgiyi tanımanın sadece bir yolu.

Corwin nefes alarak konuşmaya hazırlanır ve sahneye başka bir figür çıkar.

Staggers daha doğru. Terisse'i tanımam bir anımı alıyor, o kadar kambur duruyor ki, normalde bakır kahverengisi olan yüzü hastalıklı bir ten rengine bürünmüş. Laoni onun peşinden koşuyor, dengesini sağlamak için kolunu tutuyor. Kalabalığa bakıyor ve ses tonunu yükseltiyor.

"Bu onurlu töreni bölmekten nefret ediyoruz, ancak görünen o ki lanet kendi baş lordlarımızdan birini ele geçirmiş. Zaman çok önemli olduğundan, Baş Lord Corwin'in yeni eşinin sözde becerileriyle ona yardım etmekte gecikmek istemeyeceğinden eminiz."

Seyirciler arasında bir mırıltı yayılıyor ve sırtım tutuluyor. Şimdi bana da hevesle bakıyorlar. Benim girişimlerle ilgili haberler ve söylentiler

Lanetin tedavi fae'si şimdiye kadar tüm diyara yayılmış olacak. Bir sonraki denememi özel olarak yapacağımı sanıyordum.

Bakışlarım Meriol'a yöneldi. Ağzı gergin bir şekilde çatılmış, kaşları şaşkınlıkla çatılmış. Hayır, burada olacağından bahsettiği lanet kurbanı bu değil. Uzak bir bölgeden gelen biri olduğunu söylemişti - lordlarıyla seyahat eden biri, baş lordun kendisi değil. Lanet bir günden kısa bir süre içinde *iki* fae'yi mi vurdu?

Corwin ve ben yaklaşan iki baş lorda yer açmak için geri çekiliyoruz. İçim daha sıkı bir düğüme dönüştü. *Hasta olduğunu biliyor muydun?*

Hayır, diye cevaplıyor Corwin başını zihinsel olarak sallayarak. *Birden aklına gelmiş olmalı. Özür dilerim, bilseydim seni hazırlardım.*

Bu senin hatan değil. Elimden geleni yapmak zorundayım. Bir saniyeliğine Kalp'e doğru bakıyorum, bana ne yapacağımı göstermesi için ona bir yalvarış gönderiyorum.

Onlara güvenen tüm bu insanların önünde baş lordlardan birini iyileştirmeyi başaramazsam, bugün burada kutlama yapmak için bir neden görmeyecekler.

Ve Laoni benden yardım etmemi beklemiyor. Bunu bize ulaştığı anda anlayabiliyorum, soğuk gözleri kalabalığa dönmeden önce sadece bir saniyeliğine bana sabitleniyor. Benim hakkımda konuşma şeklinden: "onun sözde yetenekleri."

Herkesi hayal kırıklığına uğratmamı *istiyor*. Böylece başarısızlığımı Corwin'in kararlarının zayıf olduğunu kanıtı olarak mı kullanacak? Bağlı onaylamamızı engelleyebilir mi?

Bunların hiçbirinin olmasına izin veremem. Bu işi yürütmek *zorundayım*. Çok şey buna bağlı.

Terisse sahnenin kenarında, önümde durdu. Elmas yüzeyin üzerine oturuyor, başı öne eğik, koyu yeşil renkli saçları bile solmuş görünüyor. Hastalık onu çok çabuk ele geçiriyor.

Eğer onu iyileştiremezsem, baş lordlar arasında onun yerini kim alacak? Bu ateşkes için ne anlama gelecek?

Corwin'le aramdaki bağdan çok daha fazlası söz konusu.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve ona doğru yürüyorum. Kaygım zaten gözlerimin arkasına gözyaşları getirmişti, bu yüzden en azından onları dışarı çıkarmak için savaşmam gerekmiyor. İyileştirdiğim hamile kadını, dokunuşumdan tenine doğru akan sıcaklığı düşünüyorum. Onu iyileştirmeyi istemiştim ve içimdeki ya da onun içindeki bir şey buna karşılık vermişti.

Terisse'in iyi olmasına ihtiyacım var. Corwin ve diğerleriyle birlikte Kalp Salonu'ndaki masada oturup tüm halkının iyiliği için kararlar almasına ihtiyacım var. Unseelie'nin güçlü ve birlik içinde kalmasına ihtiyacım var ki hem onları hem de yaz fae'lerini tehdit eden düşmanlara karşı durabilsinler.

Gözlerimden birkaç damla yaş süzülüyor. İzleyenlerin üzerine bir sessizlik çöküyor. Terisse'nin yanında diz çöküyorum ve elimi yanağına götürüyorum.

Sadece titriyor. Yüzünden parmaklarıma bir ürperti sızıyor. Tenime serin serin akan gözyaşlarını siliyorum ve nemli parmak uçlarımla ona tekrar dokunuyorum. Diğer elimi onunkini sıkmak için uzattım.

Lütfen. Lütfen, bu laneti göndermeme izin ver. Onu savuşturmama izin ver. Eğer doğru yapmıyorsam, bana nasıl yapacağımı göster.

Bana ilham gelmiyor. Terisse'in solgunluğu geçmiyor. Ona şarkı söylemeyi ya da sarılmayı denemeli miyim- Ama bunların hiçbirisi daha önce işe yaramadı ve binlerce bakışın ağırlığı beni yerimde sabitliyor. Ya onu *daha da kötüleştirmiş* gibi görünürsem?

Corwin bana katılmak için hamle yapar, belki yardımcı olur diye kendi taslaklarından birini yapmayı teklif eder, ama Laoni kendini onun önünde tam boyuna çeker, çenesini kaldırır.

"Düşündüğüm gibi oldu. Meslektaşımızın kendini birleştirmek istediği bu insan kadının, lanetimizi tedavi edecek bir şeye sahipmiş gibi davranan bir hain olduğu ortaya çıktı. Tüm Seelie'leri kanıyla onlarca kez iyileştirdi - neden istendiğinde aynı şeyi bizden biri için bile yapamıyor? Belli ki tüm sadakati kötü kurtlara."

İçimde lanetle hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti dolaşıyor. "Hayır," diyorum ama gülümsemesindeki muzaffer kenarı şimdiden görebiliyorum. Yanıldığının kanıtlanmasını istemiyor. Beni güçsüz ya da isteksiz göstermek için bunu ayarladı, ya Seelie'ye kendimi çok adadığıma ya da yalan söylediğime gerçekten inandığı için ya da sadece-

Bunu o ayarladı.

Bu düşünce kırıntısı aklımdan çıkmıyor. Kalabalık huzursuzca yer değiştiriyor, birkaç ses sert sözler söylüyor ama benim dikkatim yanımdaki kadına odaklanıyor. Soluk teni ve buruşuk pozuyla Terisse'e.

Lanetin birbirine bu kadar yakın iki fae'yi vurması ve bunlardan birinin baş lord olması ihtimali nedir? Tam da törenimizi bölmek için mükemmel bir zamanda?

Gördüğüm şeyin bir lanet değil de bir tür illüzyon olduğuna dair içimde bir ürperti var. Terisse'in üzerinde büyü var ama bu büyü kendisinden ya da meslektaşlarından geliyor ve gerçekte hasta olmadığı halde onu hasta gibi gösteriyor. Laoni bile bu şekilde ifade etti, lanetli olduğunu değil "göründüğünü" söyledi. Yalandan kaçınmak için mi?

Eğer durum buysa, en başından beri lanetten muzdarip değilken onu iyileştirmiş olmamın hiçbir yolu yok. Hepsi beni itibarsızlaştırma planlarının bir parçası.

Anlayış içimde yükselirken bile ne yapmam gerektiğini fark ediyorum. Bu aldatmacaya ışık tutmalı ve etkisiz bir insandan daha fazlası olduğumu kanıtlamalıyım.

Talia, diyor Corwin, ama niyetim hakkında okuyabildiklerini durduracak sağlam bir argümanı olmadığını söyleyebilirim. Eğer bir şey yapmazsam, birkaç dakika içinde karşımızdaki kalabalık bana sırtını dönecek.

Bu kadar çok şeyi saklamaktan yoruldum. Bırakın sevdiğim adamlar gibi onlar da benim ne olduğumu görsünler.

Corwin'in teklifine göre, *üzerindeki büyüyü yok edebilirim.*

Hayır. Laoni hala hasta olduğunu gizlemek için senin bir illüzyon olduğunu iddia edebilir. Beni koruduğunu. Neler yapabileceğimi bilmeleri gerek. Neyi savunduğumu görmeleri gerek.

Ona karşı bir araç olarak kullanılıyor olmama rağmen, savunmama atılmak için hazırlandığını ve hayranlıkla dolup taşıdığını hissederek ona bakıyorum. Sonra gergin ifadelerle beni izleyen Seelie adamlarıma bakıyorum. Sylas, açık bir tehlike içinde görüldüğüm anda beni buradan uzaklaştıracaktı. August, gerekirse beni kurtarmak için tüm kalabalıkla savaşır. Whitt, sahneye fırlamaya ve krallığa iyiliğimi ilan etmeye hazır görünüyor.

Onlara daha fazla nasıl değer verebilirim? Karşılaştığımız zorluklar ne olursa olsun, onlarla birlikte olduğum zamankinden daha mutlu olmamıştım.

Aşk içimde kabarıyor ve beni bir parıltı gibi dolduruyor. Ağzımı açıyorum ve o ışıltının içimden dökülmesine izin veriyorum. *"Sole-un-straw!"*

Ellerimden ışık fışkırıyor ve yanında diz çöktüğüm kadının üzerine düşüyor. Tenimi dalgalandıran bir ürpertiyle, tenini matlaştıran ve duruşunu zayıflatan illüzyonu yakıp geçiyor.

Gerçek teninin bakır tonları parlarken Terisse irkilerek benden uzaklaşıyor. Uzuvarındaki sertlik görüntüsü eriyor. Önce bana sonra da kendine bakıyor. *"Sen-"*

Sesimi yükseltiyorum. "Kalp bana büyüsünün bir kısmını ve ruhla örülmüş bir bağ verdi ve çağırdığım ışık neyin gerçek olduğunu gösteriyor. Burada lanet yok."

Talia

Seyirciler şaşkın bir sessizlik içinde sahnedeki figür kümesine bakıyor. Laoni önce toparlanıyor ve bana bir parmak sallıyor. "Bu imkansız - doğal değil -"

Ellerim iki yanımda kenetleniyor. "Doğal olmayan şey, bana ve ruh ikizim olan eşime zarar vermeye çalışmak için hasta olmayan birine hastaymış gibi davranmak. Sahip olduğum büyü her ne ise Kalp'ten geliyor olmalı, değil mi? Laneti geri püskürtmemi, kendi baş lordlarınızdan biriyle bir bağ kurmamı ve bazı gerçek isimleri anlamamı sağladı, bu yüzden tüm bunları benden istiyor olmalı."

Bana doğru adım atıyor. "Hâlâ *hiçbirimizi* iyileştirebileceğini kanıtlamadın. Eğer bu güç Kalp'ten geliyorsa, eğer bize de sınırın öbür tarafındaki kürtler kadar bağılysan, neden onlara sağladığın faydayı bize de sağlamadın?"

Kendini dimdik ve meydan okurcasına tutuyor, kasları tüm vücudu boyunca esniyor, ama yakından bakınca vücudundan geçen küçük bir titreme yakalıyorum. *Korkuyor mu? Benden mi?*

Belki de buna inanmak o kadar da zor değildir. Ben yaz diyarından geldim ve o Seelie'lere hiç güvenmiyor. Ne olduğumu ya da fae'lerle nasıl bu kadar içli dışlı olabildiğimi anlamıyor - ne kadar büyü kullanabildiğimi gösterdiğim için daha da fazla. Anlamıyor ve bu yüzden ben onun için bir tehdidim.

Ama bunu asla kabul etmez. Hayır, Unseelie'nin muzdarip olduğu gerçek lanet budur: bu kadar çok şeyi gizleme ısrarı, hiç yokmuş gibi davranma

her şey hakkında duygular..

Bu fikir beni o kadar etkiliyor ki dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Laoni bana bakıyor ama ben onu görmezden gelerek kalabalığa doğru dönüyorum.

"Denedim," diyorum. "Bir kadını iyileştirdim ama neyi doğru yaptığımı bilmiyordum. Sahip olduğum güçler hakkında hâlâ anlayamadığım çok şey var. Ama sanırım şimdi farkı neyin yarattığını biliyorum. Burada gerçekten de lanetin pençesinde olan ve törenden sonra benden yardım isteyen biri olduğunu duydum. Eğer o kişi buradaysa, şimdi ona yardım etmeye çalışacağım. Hepiniz izleyebilirsiniz. Eğer başarısız olursam, o zaman belki de aranızda kalmayı hak etmiyorumdur."

Talia, böyle söyleme, diye itiraz ediyor Corwin, arkamdan yaklaşarak. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve ben de elimi onunkinin üzerine koymak için uzanıyorum.

Her şey yoluna girecek. Şimdi nasıl olduğunu anlıyorum. Her şeyi daha önce çözememiştim ama sanırım tedavi de lanetle aynı yerden gelmeli. Seelie'ye ne zaman kan versem, bu şiddet yoluyla oluyor, bu şiddeti kabul etsem bile. Beni bıçakla, büyüyle ya da dişleriyle kesiyorlar... Hiç yara almadan doğrudan benden kan almayı denemedik.

Ama şiddete ihtiyacımız yok. Bu bizim lanetimiz değil.

Hayır, lanetin seni kendi bedeninin içine hapsediyor. Tüm duygularını donduruyor, böylece soğuktan başka bir şey hissetmiyorsun. Önce neyin yanlış gittiğini anlamadan doğrudan insanları ısıtmaya çalışıyordum.

En azından, bunu canlandırdığımda bunun anlamlı olduğunu umuyorum. İçimin derinliklerinde, doğrudan Kalpten gelen bir enerjinin baş döndürücü nabızıyla doğru hissettiriyor.

Kalabalık dağılıyor, üç fae toplanmış bedenlerin arasından sahneye doğru ilerliyor: yaşlı bir adam tarafından kısmen desteklenen bir adam ve dirseklerini kavrayan genç bir kadın. Teninde sahte olmayan buz gibi bir solgunluk var.

Laoni'nin çenesi çalışıyor ama kalabalığın içinden gelen sesler beklentiyle . Halkı, teklif ettiğim gösteriyi durdurmasını istemeyecektir. Yenilmiş olarak kalmaya niyeti olmasa bile en azından kaybettiğini anlayabilir.

Terisse'e işaret ediyor, o da onunla birlikte geri çekiliyor. İkisi de sahnede kalıp izliyorlar, soğuk bakışları sendelediğime ve beni kovmak için onlara bir fırsat daha verdiğime dair herhangi bir ipucu arıyor.

Eğer yaparsam, belki de kovulmayı hak ederim. Çünkü bu son deneme de işe yaramazsa, o zaman Unseelie için gerçekten işe yaramaz olabilirim.

Yine de bunun doğru olduğuna inanamıyorum. Burada olmamın, bana verilen güçlere sahip olmamın bir sebebi olmalı. Aksi kanıtlanana kadar buna inanmaktan vazgeçmeyeceğim.

Onu sahneye çıkan basamaklara getirmek yerine, diğer fae'lerden birkaçı adamı tam kaldırıyor. Eşi olduğunu tahmin ettiğim kadın, elmas yüzeyde dengesini bulmasına yardım etmek için çabalıyor.

Lanetli adam bana bakıyor, gözleri giderek artan bir donuklukla buğulanıyor. Sesi vıraklayarak çıkıyor. "Soğuğu ortadan kaldıracılabileceğini mi sanıyorsun? Hâlâ yapmak istediğim çok şey var. Henüz bu dünyayı terk etmek istemiyorum."

Tabii ki bilmiyor. Boğuluyorum, duygularım gözlerimin arkasında yanıyor. Bu korkunç lanet yüzünden pek çok Fae'nin hayatı yüzyıllar boyunca yarıda kesildi. Kurtarmak için zamanında burada olamadığım ya da cevabı zamanında göremediğim o kadar çok kişi var ki. Ama şimdi, şimdi bir fark yaratabilirim.

Özgürce sunulan gözyaşları değil. Tıpkı Unseelie'lerin kendi kederlerini gizlemeye çalıştıkları gibi saklanan gözyaşları.

Bazı açılardan, bu yanıtı ulaşmak Seelie'ye verdiğim yanıtın daha zor. Yaz fae'sinin lanetinin gerektirdiği bedensel acı ani ve doğuştan gelir. Bu duygusal acıyla birlikte, dürtüm bunu önümdeki tüm fae'lerin görmesi için göstermektir - ne kadar önemsedığımı kanıtlamak için. Sıkıntımın onları iyileştirebileceğini düşündüğümde bunu saklamak aklıma bile gelmedi.

Lanetin en zor yanı da bu. Unseelie'yi doğasının en katı kısmını taklit edecek şekilde büküyor ve benden kendi içgüdülerime aykırı bir tedavi istiyor.

Acısı yüreğimi parçalasa da, tüm seyircilerin onu izlediğini ve reddettiğimi düşündüğünü hissetsem de lanetli adamdan uzaklaşmak için kendimi zorluyorum. Sahnenin arkasına ve arkasındaki uçuruma, onların göremeyeceği bir yere bakana kadar gözyaşlarımı kırıştıyorum. Ama bu yeterli değil. Uzziah'ın sürüsünden olan adama da sırtımı döndüm.

Sonra, sadece tek bir hareketi tekrarlıyordum. Gözyaşlarımın özgürce düşmesine izin verdim, onları çağırdığım anda görmesine izin verdim. Bu sefer, onları temizlemem gerekiyor. Bu acıyı yaşamıyormuşum gibi davranmalıyım.

Titrek bir nefes alarak yanaklarımdaki yaşları siliyorum ve günler önce hamile kadını üzmemek için yaptığım gibi gözlerimi ovuşturuyorum.

Kederim bir bakıma zayıflıktır. Ve Fae'lerin beni zayıf görmelerini, kendi zayıflıklarını birbirlerine göstermek istediklerinden daha fazla istemiyorum. Ama bu zayıflık benden onlara geçtiğinde bir güce dönüşebilir.

"Lütfen," diye mırıldanıyor adam.

Yeterince uzun süre kendimi tuttum mu? Gözlerimi kırıştırmaya devam ederek ona doğru dönüyorum. Kalbimin gümbürtüsüyle eş zamanlı olarak ona doğru yürüyorum ve çömeliyorum. Parmaklarımı onun yüzüne götürdüğümde parmaklarımda hafif bir nem sızısı kalıyor.

"Ben de senin gitmeni istemiyorum," diyorum ona. Onun hakkında son beş dakikada söylediklerinden başka bir şey bilmiyor olabilirim ama yine de ciddiğim.

Adam bana bakıyor ve göğsüm daralmaya başlıyor. Yanılıyor muydum? Hâlâ işe yaramadı mı?

Ama sonra, tam ortamda bir sevinç parıltısıyla, tenine yayılan bir sıcaklık fısıltısı yakalıyorum.

Adamın gözleri büyür. Yanağında bir allık belirir ve yanındaki kadın soluk soluğa kalır. Kadın adamın yüzünün diğer tarafına dokunur ve sonra kalabalığa doğru döner.

"Başardı! Soğukluk onu terk ediyor. Daha önce olduğu gibi normale döndüğünü hissediyor -görünüyor-."

Kalabalıktan daha fazla soluk ve ürkek mırıltılar yükselir. Figürlerin birçoğu daha yakından bakmak için yaklaşıyor.

Geri adım atıyorum ve adam ayağa kalkıyor. Kendine bakıyor, giderek gevşeyen eklemlerini test ediyor, elini yüzünde gezdiriyor ve şaşkın ama keyifli bir kahkaha atıyor.

Neredeyse gergin bir gülümsemeyle bana doğru dönüyor. Tüm bunlardan sonra bile, bana herhangi bir duygu göstermek, kendini savunmasız bırakmak ona kolay gelmiyor.

Sorun değil. Unseelie'ler böyledir, benim dostum da öyle. Tamamen değişmelerini bekleyemem.

"Teşekkür ederim," diyor lanetli adam, ifadesi öyle olmasa da sesi vurgulu. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"İyi olmana sevindim." Bunun doğru olduğunu anladığımda rahatlama uzuvlarımdan akıyor. Yine yaptım, tedavimi tekrarladım. Artık lanetin neye ihtiyacı olduğunu biliyoruz.

Corwin ilk geldiğimizde yaptığı gibi sahnede yanıma geliyor ve elimi sıkıyor. Eliyle birlikte havaya kaldırdı. "Ruh ikizi eşimin halkımıza ne kadar değer verdiğini ve lanetimize karşı bize sunabileceği armağanı gördünüz. Bağımızı onaylamak ve onu kış diyarının tam bir parçası yapmak için hepiniz bizi destekleyecek misiniz?"

Sesi ovada çınlıyor ve hepsi de hevesli ve onaylayıcı bir tezahürat gibi bir yanıt korosu yükseliyor. Yanımızda Laoni'nin yüz ifadesi gerginleşiyor. Terisse başını eğmiş, ağzı utançtan iki büklüm olmuş, ama baş lordların kendi adını taşıyan lideri sahnenin önüne doğru adım atıyor.

Kaskatı kesiliyorum, ama az önce yaptığım şeyden sonra gidişatı aleyhimize çeviremeyeceğimizi açıkça anlamış durumda. Parmaklarını omzumda gezdiriyor, saçlarımı karıştırıp kafa derime hafifçe dokunuyor ve bir an sonra kayboluyor. Ben tepki veremedim elini lanetli adamın kafasına koydu.

"Sizi yeniden iyi görmek bana büyük mutluluk veriyor," diyor ona. "Herhangi bir yönetici ancak yanlış olduğunu kabul etmeye istekliyse otorite olduğunu iddia edebilir. Meslektaşımın eşini yanlış değerlendirdiğim için özür dilerim ve umarım hepimiz onun varlığının halkımıza getirdiği nimeti kutlayabiliriz."

Tüm bunları bana hiç bakmadan seyirciye bakarak söylüyor, bu da Corwin'de bir şaşkınlık yaratıyor, ama umursamadığımı fark ediyorum. Aynı zamanda bana da itibar kazandırdığı sürece, bırakalım halkına karşı itibarını korusun. Bugün binlerce Fae laneti ortadan kaldırabildiğimi gördü. Bunu bir daha inkar etmesinin imkanı yok.

Terisse de konuşuyor, sesi daha gergin. "Ben sadece hiçbirimizin yanlış yönlendirilmediğinden emin olmak istedim. Testimiz bu kadının içindeki en iyiyi ortaya çıkardı ve bunun için minnettarım."

Elbette öyle, diye mırıldanıyor Corwin sessizce ve ben de elini sıkıyorum. Nedense ileride meslektaşlarının umursamazlığına daha az tahammül edeceğinden şüpheleniyorum.

Ortamı okşar gibi bir şefkat titreşimiyle dikkatini bana yöneltiyor. *İstediğimiz gibi onayımıza devam edelim mi?*

Ona gülümsüyorum. *Evet, sanırım zamanı gelmişti.*

Corwin diğer elini kaldırır ve kalabalık sessizleşir. "Ruh ikizim olan eşimi hepinizin huzurunda kabul etmekten ve ona hoş geldin demekten memnuniyet duyuyor ve sizlerden de ona hoş geldin demenizi rica ediyorum. Biliyorum ki o bu dünyada gerçeğin parlayan bir ışığı olacak.

Her şey için, sadece bugün için değil. Halkımın ve huzurunda, ruh ikizi eşim Hearth by the Heart'tan Talia'ya olan bağlılığımı teyit ediyorum. Ruhlarımız daima birbirine bağlı kalsın."

Törenin resmi yeminleri olan son iki cümlesinde büyü . Nefesimi tutuyorum, sanki bir şeyler daha ters gidebilirmiş gibi neredeyse baş döndürücü bir gerginlikle dolup taşıyorum. Ama hiçbir şey beni onun sesini kendi sesimle takip etmekten alıkoymuyor.

"Ruh ikizi eşim ve sizlerle birlikte burada bir yuva bulduğum için çok mutluyum ve onunla birlikte size hizmet etmek için elimden geleni yapmayı dört gözle bekliyorum. Burada toplanan Unseelie'lerin ve Kalp'in huzurunda, ruh ikizi eşim, Kalp Kadanslı Corwin'e olan bağlılığımı teyit ediyorum. Ruhlarımız sonsuza dek birbirine bağlı kalsın."

Son heceyle birlikte, bir büyü şoku beni vuruyor, Corwin ve benim aramdaki bağlantı, birbirimizin varlığını ve bilincini daha önce hiç deneyimlemediğim kadar derin bir şekilde hissederek daha da parlıyor.

Corwin'in gözlerinde ve aramızdaki bağda bir şaşkınlık ışığı parlıyor. Sonra, bizi izleyen kalabalığa dair tüm düşünceleri eriyip giderken, beni öpmek için eğiliyor, adaba lanet olsun.

Bir tezahürat daha yükseliyor, ilkinden bile daha yüksek sesle. dönen bir yıldız gibi neşe akıyor. Eşim yanımda ve aramızdaki bağ daha sağlam olamazdı.

Corwin geri çekilip müzisyenlere dönmeleri için işaret verdiğinde, kalabalığın içindeki Seelie adamlarıma bakıyorum, yarı korkuyla tören tamamlandığına göre yüzlerinde bir şaşkınlık göreceğimden korkuyorum. Ama August bana gülümsüyor, Syllas'ın ifadesi memnuniyet dolu bir rahatlama ve Whitt'in gözleri sinsi bir şefkatle parlıyor. Onlara bir anlığına elimi uzatıyorum, bir söz verir gibi. Bir gün, çok uzun zaman geçmeden, kendi bağlarımızı kendi teyit edeceğiz.

Sonra müzik bizi yıkıyor. Corwin ilk dans için beni kollarına alıyor ve sevinmekten başka yapacak bir şey kalmıyor.

Talia

Harper yanıma sokuluyor ve sınırdaki inşaatın ilk aşamalarını izlediğim yumuşak çimlerin üzerine oturuyor. Bakışlarımı takip ederek başını eğiyor. "İlginç bir bina olacağı kesin. Aradaki sis yüzünden kimse her şeyi aynı anda göremeyecek, değil mi?"

Ağzım bir gülümsemeyle seğiriyor. Elbette terzi en çok binanın görsel etkisiyle ilgilenecekti. "Sanırım bu doğru. Sisin kalenin içinde kalmakta ısrar edip etmeyeceğini ya da üzerinden akıp gitmekle yetinip yetinmeyeceğini merak ediyorum."

Şimdiye kadar hiç kimse yeni kurulan kaleye girmedi. Sadece Syllas ve ekibinin formlarını ve sınırdaki pusun içinde yavaşça topraktan çıkarmaya çalıştıkları ağaçların gövdelerini seçebiliyorum. Ortak evimizin yazlık tarafı Hearth by the Heart'ın ana kalesine çok benzeyecek, tıpkı Corwin'in inşa etmekte olduğu elmas tarafın Heart's Cadence'a çok benzeyeceğini umduğum gibi.

Arkadaşımın heyecanı, sınırın ötesinde birkaç arkadaşıyla birlikte çalıştığı yerden bana kadar ulaşıyor. İlk kez tamamen kendisine ait bir kale yaratıyor. Heart's Cadence'ın ana sarayı yüzyıllar önce ataları tarafından inşa edilmiş ve baş lord olarak geçirdiği on yıllar boyunca sadece küçük onarımlar ve düzenlemeler yapması gerekmiş.

Kendinize getirdiğiniz ilk evin, aramızdaki bağ sayesinde birlikte tadını çıkarabileceğimiz bir şey olmasına sevindim.

Cevap olarak bir gülümseme izlenimi gönderir. *Ben de öyle.*

Harper çıplak ayaklarını çimlerde oynatıyor ve mutlu bir iç çekişle ellerinin üzerine yaslanıyor. "Yani, tamamen inşa edildikten sonra çoğu zaman o yerde mi yaşayacaksın? Aslında iki diyara da ait olmayacaksın."

"Her ikisine de ait olduğunu düşünmek istiyorum," diyorum. "Ve ne zaman istersen gelip ziyaret edebileceksin, o anda hangi tarafla daha çok ilgileniyor olursam olayım. Tek yapmanız gereken yazlık taraftaki kapıda sınır yemini etmek ve içeri girebileceksiniz."

"Hmm. Seni meşgul edecek bir sürü şey ve insan olduğunu düşünürsek, beklenmedik bir şekilde çok sık uğramamam gerektiğini düşünüyorum." Kaşlarını muzipçe bana doğru kaldırıyor.

Yanaklarım kızardı. Syllas, Kalp'in etrafındaki Seelie'lere Corwin'le bu ortak kalede işbirliği yaptıklarını ve böylece birbirlerinin krallıklarında elçi olarak hareket edebileceklerini duyurduğunda, August ve Whitt'i de tanıyacak bir törenle beni resmen eşi olarak tanıma niyetini de ifade etti. Son birkaç aydır yaşanan kaostan sonra, sürüsündeki çoğu kişi bunu normal karşılamış gibi görünüyor, ancak daha büyük toplantılarda, yakındaki diğer sürülerin fae'lerinden bazı garip bakışlar alıyorum.

Yaz sıcaklığına rağmen bu anı benimde bir rahatsızlık hissi uyandırıyor. "Herkesin bu kısımdan tam olarak memnun olduğundan emin değilim."

Harper küçümseyici bir of çekti. "Bahse girerim, piyasadan üç önemli bekârın çekilmesi onları hayal kırıklığına uğratmıştır. Ama tanımaları gereken yepyeni bir baş lord sürüsü var." Dudaklarından hülyalı bir gülümseme geçiyor. "Belki Kalp'in yanındaki diğer bölgelerden birinde kendime bir eş bulurum. Ayrıca, sen insan olduğun için-"

Acı dolu bir ifadeyle sözünü kesiyor. Ona bakıyorum ve anlıyorum. İnsan olduğum için, fae yaşam sürelerine göre çok uzun süre sevgililerimin dikkatini çekmek için rekabet etmemeliyim.

Yüzümü buruşturuyorum. " değil. Senin gibi yüzyıllar boyunca yaşayamayacağımı biliyoruz. Ben sadece... sahip olduğum şeye sahip olduğum için mutluyum." "Evet. Kesinlikle. Belki de senin fazladan Buradayken sevmek, çünkü tadını çıkarmak için fazla zamanınız olmuyor."

İçimden bir kahkaha yuvarlanıyor. "Bunu diğer fae'lere de bu şekilde anlatmalısın, bakalım bu açıklamayı yutacaklar mı?"

Bence gayet iyi bir fikir, diyor Corwin ve dudaklarımda daha geniş bir gülümseme beliriyor.

Harper başını kaldırıp bakıyor, fae kulakları benimkilerin algılayamadığı bazı sesleri algılıyor. Daha önce huzurlu olan yüzünü bir gölge kapladı. "Sanırım Baş Lord Celia'nın nöbetçilerinden biri yine etrafta dolaşıyor."

Fark ettiği kadın tarlanın diğer tarafındaki ağaçların arasında gözden kaybolurken bakışlarını takip ediyorum. Onu tanıma fırsatım olmadı ama Harper haklıysa hiç şaşımam. Sınırın her iki tarafındaki diğer baş lordlar, krallıklar arasında devam eden ittifak ve benim bu ittifaktaki rolüm konusunda kararsız kaldılar.

Harper'a dönüyorum. "Sanırım olaylara göz kulak olmalarından zarar gelmez. Böylece birlikte çalışmamızdan korkunç bir şey çıkmayacağını kendileri de görebilirler."

Unseelie şimdilik yaz tarafındaki yerleşimlerini korumaya karar verdi, sadece lanetin kimi vurduğu üzerinde daha kalıcı bir etkisi olup olmadığını görmek için. Geçtiğimiz hafta iki kış fae'daha üzerindeki lanetli soğuğu kaldırmayı başardım, ancak "tedavimin" ne kadar süreceğinden hala emin değiliz. Kanım Seelie'ye bu tür bir fayda sağlamazken kalıcı olacağına inanamıyorum.

Corwin'den bana bir tedirginlik ve kafa karışıklığı geçiyor. Biraz daha dik oturuyorum, duyularım alarma geçiyor.

Birkaç dakika sonra, sesi bağlantımız aracılığıyla bana ulaştı. *Talia, sınırı geçebilir misin? İstersen Sylas ya da adamlarından biri sana eşlik etsin. Laoni ve Uziah benimle konuşmaya geldiler, duymam gereken bir şey olduğunu söylüyorlar.*

Kulağa uğursuz geliyor. Kendi huzursuz sinirlerimi silkeleyip ayağa kalkıyorum.

Corwin durumu Seelie adamlarıma iletmiş olmalı, çünkü sınıra doğru adım attığımda August beni karşılamak için sisin içinden çıktı. "Bunun neyle ilgili olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyor elini uzatarak.

Parmaklarımı onunkilere doluyorum, nabzım daha hızlı atıyor. "Hayır. Şimdiye kadar bana nasıl davrandıklarını göz önünde bulundurursak, bunun bir eve taşınma partisi olmayacağını tahmin ediyorum."

"Bakalım şimdi neyin peşindeler. İhtiyacımız olursa Sylas, Whitt ve Astrid hazır bekliyor."

Corwin'in meslektaşlarının bana asla açıktan saldırmayacağından emin olduğumu söylemek isterdim, ama o zaman, onay törenimiz sırasında beni yalancı ve hain olarak kanıtlamaya çalışmak için laneti taklit edeceklerini asla düşünmezdim.

Başımı dik tutarak August'la birlikte kış diyarının daha serin atmosferine doğru yürüyorum. Kalenin Corwin'tarafındaki elmas duvarlarını geçip dışarı çıktığımızda onu, Verik'i ve Meriol'u diğer iki baş lordla karşı karşıya buluyoruz.

Corwin hem beni hem de August'u yanına çağırarak, "İşte eşim," diyor. Hâlâ diğer sevgililerimden birini tutuyor olmama hiç kızmadan diğer elimi de tutuyor. "Onun hakkında ne söyleyeceksin?"

Laoni bana bakıyor, ince bir gülümseme takınırken bile soğuk gözleri sertleşiyor. Uzziah onun yanında ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor, hazımsızlık çekiyormuş gibi elini şişman karnının üzerine koyuyor.

"Birkaç gün önce Talia'nın etinden küçük bir örnek aldık," diyor Laoni eşit bir şekilde. "Onun tam olarak kökenini araştırmak mantıklı görünüyordu."

Etimden küçük bir örnek mi? Aklım onay töreni sırasında omzuma dokunduğu ana, hissettiğim o anlık sıkışmaya gidiyor. Bir saç telimi kökünden koparmış ve acıyı sihirle yumuşatmış olmalı.

Sırtım sertleşiyor ve Corwin'le olan bağima öfke damlıyor. Eşim daha konuşmadan August başını sallıyor. "Lordum zaten onun özünü aklımıza gelebilecek her şekilde test etti. Onun Kalp'le olan bağlantısı hakkında zaten bizim kadar çok şey biliyorsun."

Laoni buz gibi bakışlarını ona yöneltti. "Kendi testlerimizi yapmak istersek bizi bağışlarsınız ama kastettiğim bu değildi. Onun insan dünyasındaki geçmişi hakkında daha fazla bilgi edinmek istedik."

Tedirginliğime rağmen, içimi bir heyecan titremesi kaplıyor. Ailemdeki Fae soyunun izleri hakkında bir şey mi buldular? "Ve bir şey mi keşfettiniz?" diye soruyorum.

Laoni, boğazını temizleyen Uzziah'a eliyle işaret ediyor. "Adamlarımdan birkaçı soyunuzun izini sürmek için ellerinden geleni yaptı ve içlerinden biri, eğer sizin soyunuzdan gelenler varsa, Kalp'le kendi bağları olabileceğinden şüphelenmekten kendimizi alamadığımız doğrudan, yaşayan bir bağlantıyı ortaya çıkardı."

Midem bulanıyor. "Uzak bir kuzen falan gibi mi?"

Ambrose zaten Seelie'lerin, uzak da olsa, bulabildikleri akrabalarımı bir araya getirip her şekilde kullanmaları için baskı yapmaya çalışmıştı. Syllas bu fikri reddetmeyi başardı, ama eğer Unseelie de bu fikri benimsediyse...

Uzziya'nın bir sonraki sözleri bu küçük endişeleri bir anda aklımdan çıkarıyor.

"Hayır," diyor bana biraz da olsa sempati ile bakarak. "GörünüŖe göre kurtlar tüm yakın aileni katletmemiŖ. KardeŖini canlı ve iyi durumda bulduğumuza inanıyoruz."

* * *

Talia'nın kardeŖi gerçekten saldırıdan kurtuldu mu ve bu haber Talia ve Fae erkekleri için ne anlama gelecek? Fae'lere Bağlı serisinin altıncı kitabı *Kader Tacı*'nda öğrenin. [Kader Tacı'nı hemen alın!](#)

Erken kapak açıklamalarına, özel tanıtımlara ve daha fazlasına erişmek ister misiniz? [Eva'nın okur grubu Sihir Minyonları'na katılın!](#)

FAE'LERE BAĞLI SERİSİNİN SIRADAKİ KİTABI

Kader Tacı (Fae'lere Bağlı #6)

Bazı bağlar koparılmak için midir?

Acımasız fae'ler ailemi öldürüp beni benden çaldığında her şeyimi kaybettiğimi sanmıştım. Bu tehlikeli, büyülü topraklarda hayal edebileceğimden çok daha fazla aşkla dolu bir hayat kurdum. Ama insan dünyasında geride şey bıraktığım ortaya çıktı.

Kalbim kaybettiğim zamanı telafi etmek için can atıyor ama aynı zamanda taptığım dört fae erkeğini de bırakamıyor. Tüm fae'ler beni tür kurtarıcı olarak görürken, bana en çok ihtiyacı olanı nasıl seçebilirim?

Ve baş lordların beni sevenlerimden ayırma girişimlerinin ardında gizlenen başka bir tehdit mi var? Önümde hiçbir tacın ya da şefkatli sözlerin beni kurtaramayacağı büyük bir meydan okuma olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Hemen alın!

GÖLGE HIRSIZINDAN ALINTI

Eğer kadınlarını korumak için her şeyi göze alan sahiplenici, insanlık dışı erkekleri seviyorsanız, Canavarlarla Flört serimi kaçırmak istemezsiniz! [Gölge Hırsızı](#)'nda üç canavar gibi seksi kız onu bir soygundan sonra evine kadar takip edip paranormal bir komplonun içine sürüklediğinde Sorsha neye uğradığını şaşırıyor...

GÖLGE HIRSIZI

1

Dünyanın sonunu nasıl getireceğimin hikâyesi bir patlama ya da iniltiyle değil, bir kerplink ile başladı.

Kerplink, çok eski bir pencere kilidinin mandalının açıldığında pervaza çarpmasından kaynaklanıyordu. Dışarıdaki çıkıntıda pozisyonumu ayarlayarak, kanadın altından aynı derecede eski kama ve sondamı -işime uygun aletlerim olmalı- çıkardım. Çekiştirmemle birlikte pencere hafif bir törpüyle yukarı doğru kaydı.

Gölgeler diğer taraftaki koridoru, konağın güvenlik lambalarının ısıltısının geceyi kestiği altındaki arka bahçedekinden bile daha yoğun bir şekilde kaplıyordu. Benim için daha az iş. Tepeden tırnağa siyah giyinmişim, parmak izi bırakmamak için ellerim eldivenliydi ve canlı kızıl saçlarım örgü bir şapkanın altında saklıydı, mükemmel bir şekilde uyum sağladım.

Ilık yaz esintisinin dalgalanmasından koridorun sessizliğine geçtim ve pencereyi hafifçe kapattım. Tavan yukarıda yükseliyordu. Keskin ahşap cilası kokusu burnumu gıdıkladı. İran halısının kenarlarından görünen döşeme tahtalarının gün ışığında cam gibi parladığına şüphe yoktu.

Kalın kilim, kapılara göz gezdirirken ayak seslerimi rahatça emiyordu. Dışarıdan iyi bir görüntü alabilseydim, hedeflediğim odaya doğrudan girebilirdim, ancak diğer pencerelerdeki kaplamalar nedeniyle, büyük ikramiyeyi vurup vurmayacağımı veya tanışmak istemediğim sakinlere rastlayıp rastlamayacağımı bilmek imkansızdı.

Şimdi etrafa baktığımda, buranın tipik bir koleksiyoncunun evi olmadığını gösteren birkaç işaret vardı. Çoğu, yaşam alanlarının geri kalanını gizli ilgi alanlarını ima edecek her şeyden uzak tutardı, bir normallik portresi. Burada, duvarlarda parlayan gözlere sahip ürkütücü, çarpık formların resimleri asılıydı. Daha aşağıda, tavanın soluk boyası üzerinde sanki kavrulmuş gibi kalın bir karanlık çizgi vardı. Bu herif ne haltlar karıştırıyordu?

Ama sonra onun koleksiyon odasına açılan kapıyı gördüm ve bu soru bir heyecan ürpertisinin ardında kayboldu.

Yaklaşıp el fenerimin en ince ışığını yakana kadar ne tür bir güvenlikle karşı karşıya olduğumu tam olarak anlayamadım. Bu manzara yüzümü buruşturmama neden oldu. Eşeğin amcasının oğlu.

Benim tecrübelerime göre iki tür koleksiyoncu vardı. Bazıları tamamen gelenekselliğe yöneliyor, sakladıkları yaratıkların doğasına uyması için geçmiş zamanların ezoterik armatürlerini ve cihazlarını tercih ediyordu - ne kadar eski olursa o kadar iyiydi. Diğerleri ise modern teknolojiye tutarlı bir ambiyans sağlamaktan daha fazla değer veriyor ve koleksiyon alanlarını en güncel elektronik cihazlarla koruyorlardı.

Ben ilkinin tercih ettim. Dijital kodları hack'leyen süslü aletleri unutun; somut nesnelerle el yordamıyla uğraşmak çok daha tatmin ediciydi, tıpkı bir araya getirdiğim ya da daha sık olarak parçalara ayırdığım bir yapboz gibi.

Bu adam da açıkça o tarafa meyilliydi. Ama çok fazla eğilmişti. Kapının kolunun etrafındaki birbirine kenetlenmiş metal bir bakışım, standart kazmalarımın bu kilitle hiçbir yere varamayacağını söyledi. Daha zorlayıcı yöntemler gerektiren pek fazla şeyle karşılaşmadım. Bu geceki koleksiyoncu hazinelerini koruma konusunda son derece paranoyaktı.

Ya da o kadar özel bir şey vardı ki, bu kadar uğraşmasını haklı çıkarıyordu.

Omurgamdan aşağı bir endişe titredi. Yapmakta olduğunuz şeyin aslında korkunç bir fikir olabileceğini fark ettiğinizde hissettiğiniz duyguyu bilirsiniz - ama zaten o kadar kararlısınız ki durmak daha da kötü hissettirir? Evet. Orada o kadar sık yaşıyordum ki, orayı daimi adresim yapmış olabilirdim.

Bu da tedirginliğimi üzerimden attığım ve kemerimde asılı duran bez çantaya uzandığım anlamına geliyordu. Bunun gibi saçma bir kilidi bile yenmenin yolları vardı ve ürkütücü bir ustanın özentisinin beni alt etmesine izin vermeyecektim. Bir göreve başladığımda, onu sonuna kadar götürürdüm. Ve şimdiye kadar, durum ne kadar zor olursa olsun, her zaman sonuna kadar gittim.

Patlayıcı macunumdan bezelye büyüklüğünde bir boncuk kopardım ve mekanizmanın ortasındaki en derin oyuga soktum. Duran Duran'ın "A View to a Kill" şarkısının melodisiyle fısıldayarak Seni biraz yapışkanla dövmek, karnını doyurmak," diye şarkı söyledim. 80'lerin şarkı sözlerini karıştırmak beni her zaman daha iyi bir ruh haline sokar.

Hey, herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır.

Kendimi hazırlayarak çakmağımı oyuga doğrulttum ve alevi yaktım. Macun bir çıtırtı ve patladı ve birkaç antika armatürün çınlamasıyla paramparça oldu. Birkaç saniye kıpırdamadan durdum, kulaklarım evde birinin sesi fark ettiğine dair bir işaret aradı ama salon sessiz kaldı.

Kolu bastırdığımda kilit gıcırdadı, bocaladı ve sonra daha sert bir sarsıntıyla çatırdadı. İtmemle kapı açıldı.

Kutsal uskumruların anası, burası tam bir koleksiyon odasıydı. Onlardan çok görmüştüm ama yine de ağzımın açık kalmasına engel olamadım.

"Oda" aslında aralarında duvarlar yıkılmış üç ya da dört odadan oluşmuş gibi görünüyordu ve uzaklara doğru büyük bir balo salonu gibi uzanıyordu. Kitaplar, ıvır zıvırlar ve diğer nesnelerle dolu gömme ahşap raflar her iki yanımdaki duvarları yerden tavana kadar sıralıyordu. Bu rafların önünde düzenli aralıklarla küreye benzeyen ışıklar, kuşların konduğu kafeslerden pek de farklı olmayan parıltılı kafeslere vuruyordu. Dikey çubukları kubbemsi tepelere doğru yükseliyor ve tabanları avucumun büyüklüğünden kolumun uzunluğuna kadar değişiyordu.

Geniş alana yayılmış en az bir düzine saydım. Birkaç gölge yaratıktan daha fazlasına sahip olmayı başarmış bir koleksiyoncuya rastlamak nadir bir durumdur. Bu adam epey meşgulmüş.

Bakışlarımı kafeslerden ayırıp duvarı gözden geçirdim ve raflar arasındaki birkaç boşlukta odanın dar pencerelerini örten kalın kadife perdeleri fark ettim. İşte benim olası kaçış yollarım.

En uçtaki odanın tüm genişliği boyunca daha büyük bir başka kadife perde asılıydı. Pete'in adına, bunun ötesinde ne vardı?

Mavi-altın desenli halının ortasında kırmızımsı bir leke gözüme çarptı. Kahverengiye çalan kestane rengi bir kan lekesiydi. O kadar büyüktü ki üzerine uzansam her yeri kaplamazdı.

İçimde yeni bir gerginlik hissettim. Koleksiyoncuların kana dayalı büyüler de dahil olmak üzere her türlü sözde doğaüstü ritüeli denemeleri hiç de alışılmadık bir şey değildi, ama bu adam işi iyice abartmış görünüyordu.

daha sonra temizlemek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Kanıtları sanki serginin değerli bir parçasıymış gibi sergilenmeye bırakmıştı.

Ürkütücüydü ve bir de "işte başkalarının derisini üç parçalı bir takım elbise olarak giymekten çok hoşlanabilecek bir adam" vardı.

Dikkatimi kafeslere vermeden önce, birkaç dakikamı ayırıp raflara göz attım ve adamın canlı olmayan koleksiyonundaki eserleri cebe attım - hem değerli görünen hem de karaborsada sattığımda kolayca tanınacak kadar belirgin olmayan ne varsa. Altın bir bilezik, abanoz üzerine işlenmiş büyük bir yakut ve bir avuç antika sikkede karar kıldım.

Bir sonraki soygunumu düşünürken en azından birkaç aylık oda ve yemek masrafımı karşılar. Bir kızın bir şekilde kirayı ödemesi gerekir. Koleksiyoncuların onları kapatma çabalarımı dolaylı olarak finanse etmesi uygun görünüyordu. Bana canavar özgürlüğünün Robin Hood'u diyebilirsiniz.

Çünkü o kafeslerin içinde, spot ışıklarının altında gizlenen şey buydu. En azından koleksiyoncular onlara canavar diyordu. Ve adil olmak gerekirse, gölge aleminden bizim ölümlü alemimize açılan yarıklardan süzülen yaratıkların çoğu standart kriterlere uyuyordu.

Hem yaratıkların varlığından haberdar olan hem de konuşabilenlerle uzun uzadıya konuşma zahmetine katlanan bizler, terminolojimizi biraz daha saygılı bir şekilde seçtik. "Gölge türler" her şekilde, boyutta ve eğilimde olabilirdi ve çoğu, karşılaştığım en kötü insanlardan çok *daha az* canavarcaydı.

Bu adamın geniş hayvanat bahçesinde tam olarak neyi kafese koyduğunu söylemek zordu. Shadowkind kelimenin tam anlamıyla dünyamızın gölgelerine karışabilir ve onların içinde seyahat edebilirdi, adı da buradan geliyordu, ama önce o gölgelere ulaşabilmeleri gerekiyordu. Spot ışıkları her bir kafesi ve parmaklıkların ötesindeki alanı ışıkla dolduracak şekilde yerleştirilmişti ve bu tür bir kaçıışı engelliyordu.

Hapsedilmelerinden ve sürekli parlayan ışıktan rahatsız olan yaratıklar kendi içlerine doğru büzüştüler. Her birinde sadece bulanık, titrek bir karanlık lekesi seçebiliyordum: burada bir anlık diken, orada bir diş parıltısı. Toplayıcılar ödülleriyle övünmek istediklerinde, ışıkları, tam gölgelerin menzile girmesine izin vermeden esirlerini kendilerini daha net göstermeye ikna edecek kadar kısıyorlardı.

Gümüş ve demir, kafeslerin parmaklıklarını ve tabanını oluşturmak için birbirine dolanmıştı - mitolojiye uygun olarak, dünya dışı varlıkların çoğu metallerden birinden ya da her ikisinden de bir dereceye kadar çekinirdi. Bu büyüklükteki yaratıkların çoğu kafesin içine atlayacak kadar güçlü değildi.

Gölgeleri olsa bile bu parmaklıklar arasındaki dar alanlardan geçemezlerdi. Bu da onları serbest bırakmanın çok aşamalı bir süreç olduğu anlamına geliyordu.

En yakın kafesten başladım, kemerimdeki büyük çantadan yoğun siyah bir bez çıkardım ve ışığın etrafına sararak aydınlığı tamamen yok ettim. Bu şeyi kırmak işi daha hızlı halledebilirdi ama eski eser severler bile en değerli eşyalarının kaçmamasını sağlamak için genellikle daha üst düzey teknolojilere başvururlardı. Elektrik akışı kesilirse bir alarmın çalma ihtimali yüksekti.

Aynı olasılık kafes kapıları için de geçerliydi. Kilitte uğraşmak yerine, belimde tuttuğum suyu sıkılmış bıçağı çıkardım, bıçağı ısıyla doldurmak için düğmeye bastım ve yan taraftaki parmaklıklara uyguladım.

Titanyum alet sadece karaborsa becerileriyle değil, bir büyücünün doğaüstü çabalarıyla da geliştirilmişti. Alev alev yanan kenarı bir dakikadan kısa bir sürede çubuklardan beşini kesti. Bıçağın düz tarafıyla itildiğinde yukarı eğildiler.

Kavurucu bıçağı indirdiğim anda, içindeki yaratık boşluktan fırladı. O anda onu net bir şekilde görebildim - altı cılız bacağın ve iki yarasa benzeri kanadın çıkıntı yaptığı, sarı gözlerin parıldadığı yırtık pırtık gri bir kürk topu - ve sonra buradan uzakta özgürlüğünün tadını çıkarmak için daha kalın gölgelere doğru uçtu.

Omuzlarımı için yuvarladıktan sonra nefesimi bıraktım. Biri gitti, daha gidecek çok şey var.

Aynı tekniği kullanarak, her seferinde bir kafes olmak üzere odaya doğru ilerledim. Ancak on üçüncü kafesi -ne kadar da uygun bir sayı- geçtikten sonra kafamı kaldırdım ve sıranın sonuna geldiğimi fark ettim. Neredeyse. O uçsuz bucaksız perdeye ulaşmıştım.

Kendimi destekleyerek bir kenarını kenara ittim ve donakaldım. Önümdeki gümüş ve demir parmaklıklarda daha fazla spot ışığı parlıyordu ama orada beni bekleyen üç kafes... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Odanın en ucunda, şu anda durduğum yerden on beş metre uzakta, neredeyse tavan kadar yüksek ve kollarımla bir taraftan diğerine ulaşamayacağım kadar geniştiler.

Perdeyi geçip onlara doğru yürürken nefesim ciğerlerimde kilitli kaldı. Bu adam *orada* ne saklıyordu? On üç küçük "canavar" koleksiyonunu düzgün bir şekilde tutmak yeterince zor olurdu.

Tamamen yok olup gitmesinler diye besleniyor ve alıştırılıyorlardı. Bunun gibi kafeslere ihtiyaç duyacak kadar büyük yaratıklar, eğer isteselerdi, yanlış bir hareket yaptığı anda onu yiyip bitirebilirlerdi. Ve onları böyle bir eğilime sokmak için bir kafese kapatılmaları çok uzun sürmezdi.

Zaten onun aşırı hırslı ve muhtemelen deli olduğunu düşünüyordum. şimdi tamamen kaık demek zorundayım, üstelik sadece Cocoa Puffs için değil.

Daha küçük gölge türlerinde olduğu gibi, devasa kafeslerdeki varlıklar da bulanık karanlık formlara bzlmşt. Kafeslerin yüksekliği mi fazlaydı yoksa üçü de o boşlukta kamburlaşmış mıydı bilemiyordum ama hepsi de boşluğun alt üçte birlik kısmında yoğunlaşmış büyük gölge topları gibi görünüyordu. Soldaki top ortadaki yaklaşık iki katı genişliğindeydi, sağdaki ise ikisinin arasında bir yerdeydi. Soluk saçların bir titreşimini, neon yeşili gözlerin bir parıltısını yakaladım-

Ayağım kafeslerle aramdaki küçük halının üzerine düştü ve elektronik bir çığlık kulak zarlarımı deldi.

Kahretsin! O kadar hızlı geri çekildim ki profesyonel bir step dansısına taş ıkartabilirdim ama alarm odanın ve şüphesiz tüm maliknenin içinde almaya devam etti. Halının altındaki bir basınç sensörü tetiklemiş olmalı. Aklıma bile gelmemişti -karşımda bir manyak olduğunu düşünürsek muhtemelen gelmeliydi-.

Ona kfredecek zamanım yoktu. Yapmak için geldiğim asgari şeyler dışında bir şey yapacak yoktu. O kafeslerdeki her ne haltsa, özgürlüğü en az serbest bıraktığım küçük varlıklar kadar hak ediyorlardı.

Alarm zaten etrafımda feryat ederken, tedbiri elden bırakabilirdim. İlk kafese doğru koştum, kavurucu bıağımla kilidin kendisini kestim ve birkaç testere hareketiyle koparmayı başardım. ekmemle birlikte kapı açıldı. Esirin kaçışını kolaylaştırmak için karartma bezimi tepedeki lambaya fırlattım. Yakalamam için geri kaymadan önce ışığı sadece bir anlığına örttü, ama o anda yanımdan öyle büyük ve öyle yakın bir varlık geçti ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Resmi bir tanışma için zaman yoktu. İkinci kafese koştum, kilidi ilkinden biraz daha hızlı açtım, giysimi fırlattım ve "Nasılsınız?" sorusu için bile durmadan üçüncüye koştum. Alarmın uğultusundan yaklaşan kıyametin sesi kulaklarıma ulaşmıyordu, ama neredeyse sağır ediyordu beni, bu yüzden bu pek rahatlatıcı değildi. Mesele evin efendisinin odaya doğru hücum *edip* değil, sadece nasıl

ve getireceği takviye kuvvetlerin ne kadar ölümcül olabileceği.

Karartma bezimi üçüncü kez geri çekerken, çantamdan son kumarımı çıkarmaya başlamıştım bile. Şişenin kapağını patlatarak, hain halının üzerine bir miktar gazyağı sıçrattım. Sonra çakmağımın alevini ona doğru savurdum.

Nemli yama bir ısı patlamasıyla alev aldı. Etrafta canlı bir şey kalmadığından emin olmak için son bir kez etrafa bakındım -imzalı vedamın onun *cansız* koleksiyonunun mümkün olduğuunca çoğunu yok etmesini umuyordum, ne amaçla kullandığını düşününce- ve acelem yüzünden en yakın pencereye giden yolumu neredeyse kestiğimi fark ettim.

Isı yüzümü yaladı. Ateş daha da yükselirken yana doğru kaçtım. Duman boğazımı yaktı ve nabzım içimdeki adrenalinle birlikte vücudumda hızla attı. Alevler soldan çok sağa doğru ilerleme nezaketini gösterse, pencere perdelerini kapmadan önce şu kitap sıralarına saldırırsa...

Şans benden yanaydı. Alevler odanın karşı tarafındaki kitap raflarına doğru daha keskin bir şiddetle parlayıp bana az da olsa bir açıklık sağladığında bu düşünce aklımdan henüz geçmişti. Bunun ne kadar uygun olduğunu düşününce sinirlerimden bir ürperti geçti ama ben kimdim ki tartışacaktım? Büyüyen ateş dalgasının etrafından dolandım ve perdeyi kenara çektim.

Düşünmeme bile gerek kalmadan kancam elimdeydi. Kancayı cam bölmeye vurdum ve cam, aşağıdaki verandaya bir parça yağmuru ile patladı. Çıkıntıya atladığımda, arka bahçenin en yakın duvarının hemen ötesindeki elektrik direğini görmeye başlamıştım bile. Kolumu bir kez salladığımda kanca direğin tepesindeki armatüre takılmak üzere havalandı.

Arkamdaki odada bir öfke çığlığı yankılandı. Adios, pislik. Ellerim ipi sıkıca kavrariken, kendimi çok daha ılıman olan gece havasına bıraktım.

Elektrik direğinin daha aşağısında çıkıntı yapan metal çubuklardan birini yakalamak için kendimi mükemmel bir açıyla hedefledim. Çocuk oynucağıydı. Bileğimin bir hareketiyle başımın üstündeki kancayı ayırdım. Kemerimin arkasına taktım, kaldırıma düştüm ve kurtarmaya geldiğim yaratıklar gibi tamamen gölgelerin içinde kaybolup arkamdaki yerle olan tüm bağlarımı kopardım.

En azından daha önce hep böyle olmuştu.

Görevde karşılaştığım tuhaflıklara rağmen, kaçışımla ilgili her şey mükemmel bir şekilde yolunda gitmiş gibi görünüyordu. Sabahın erken saatlerinde daireme geri döndüm, saçlarımdaki duman kokusunu duşla temizledim ve yatağıma kıvrıldım. Uyandığımda dışarıda güneş parlıyor, kuşlar cıvıldıyor ve masamın üzerinde satmak için yeni hazineler duruyordu.

Onları dürttüm, getirecekleri parayı düşünüp sııttım ve şimdi en az kafeslerindeki tutsakları kadar kaybından dolayı acı çekeceğini umduğum koleksiyoncuyu düşündüm ve kahvaltı etmek için koridora yöneldim, "Ne kadar yanlış, ne kadar yanlıştı o dinged-up dong. Ne kadar yanlış, ne kadar-"

Sesim boğazımda düğümlendi. Mutfağımdan birkaç adım ötede sarsılarak durdum; mutfakta şu anda üç tane affedilmez derecede çarpıcı ve tanıdık olmayan adam yaşıyordu.

Bu muhteşem adamlar ve Sorsha'dan ne istiyorlar? [Gölge Hırsızı'nda öğrenin - hemen kopyanızı alın!](#)kim _____ - _____

YAZAR HAKKINDA

Eva Chase ailesiyle birlikte Kanada'da yaşıyor. Hem büyüleyici hem de doğaüstü hikâyeleri, güçlü kadınları ve onları takdir eden erkekleri seviyor. Bound to the Fae serisinin yanı sıra, Flirting with Monsters serisi, Cursed Studies üçlemesi, Royals of Villain Academy serisi, Moriarty's Men serisi, Looking Glass Curse üçlemesi, Their Dark Valkyrie serisi, Witch's Consorts serisi, Dragon Shifter's Mates serisi, Demons of Fame Romance serisi, Legends Reborn üçlemesi ve Alpha Project Psychic Romance serisinin yazarıdır.

Eva ile çevrimiçi bağlantı kurun:

eva@evachase.com

İçindekiler

[Tam Sayfa Görsel Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Bedava](#)

[Kitap!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Fae'lere Bağlı serisinin bir sonraki kitabı](#)
[Gölge Hırsızı'ndan alıntı](#)
[Yazar Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

